

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

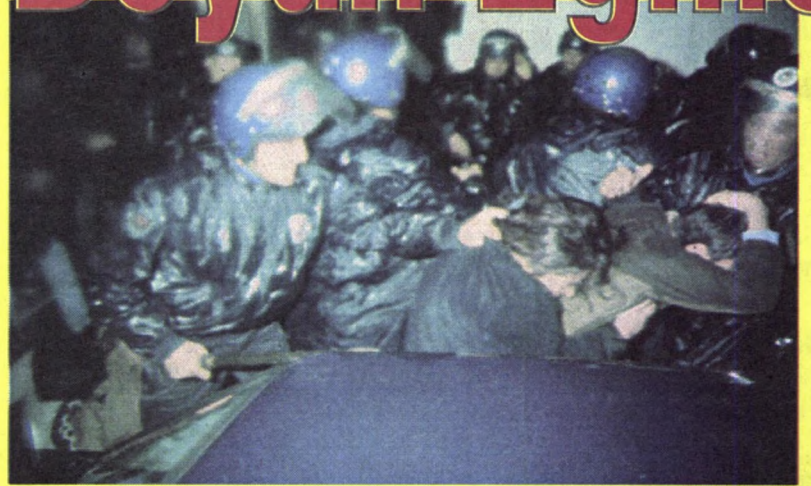
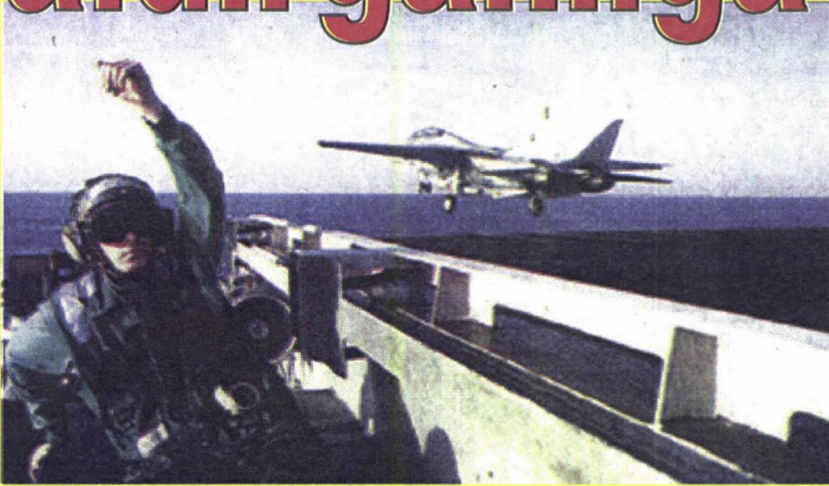
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

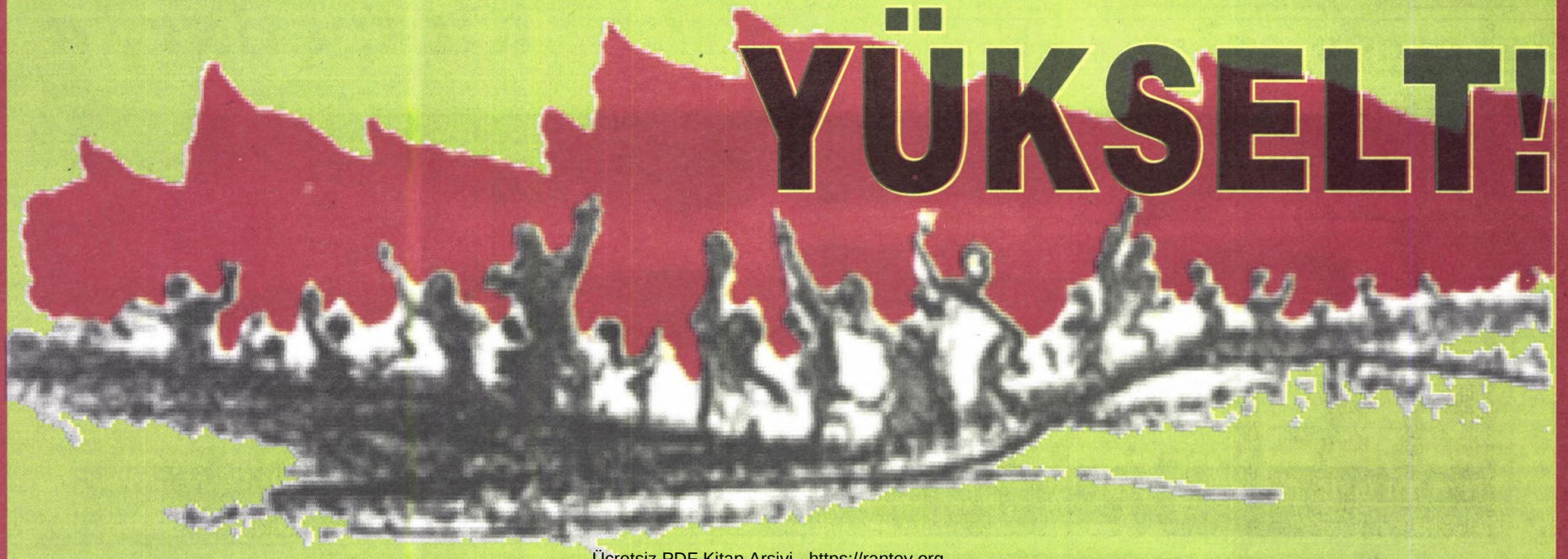
Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:44 • 21 Şubat '98 • 100 000 TL.(KDV dahil)

Emperyalist Kapitalist Saldırganlığa Boyun Eğme!

KAVGA BAYRAĞINI YÜKSELT!

800-451-0001 0000 4ND

Baskı, tehdit, şantaj ve saldırılara Boyun eğmeyeceğiz!

Uluslararası sermayenin dünya jandarması ABD, yine Ortadoğu halklarına şantaj yağdırmaya başladı. Ortadoğu ülkeleri üzerine bir kez daha kara çizmelerin gölgesi düşmüş bulunuyor. İşbirliğini kölelik statüsüne düşüren Türk devleti ise, İsrail ile birlikte, bu saldırıda koçbaşı rolüne hazırdır. T.C'ye emirerliğinin düştüğü bu rol paylaşımına göre, ABD'nin, İncirlik'i kullanmak konusunda "izin alması"nın söz konusu bile edilemeyeceği ise gün gibi açıktır. İzin vermek bir yana, bu üslere girebilmek için ABD'den izin almak gerekmektedir. Yıllardır ABD'nin sürdürdüğü her savaşa koşan Türk ordusu, nitekim bu kriz döneminde de Irak'a önemli bir güç çıkarmış bulunuyor.

T.C'nin, krizi bahane ederek Güney Kürdistan'a yaptığı çıkartma(her ne kadar sonradan resmen yalanlandıysa da, bu gerçeğin özünü değiştirmiyor), ABD uşaklığının gereğini hayata geçirmek olmakla birlikte, asıl, Kürt halkına yönelik tehdidin bu vesileyle yoğunlaştırılması amacını taşımaktadır. Türk devleti Güney Kürdistan'a ilk kez girmiyor. Kürt halkına karşı yürüttüğü sömürgeci savaş boyunca defalarca böyle operasyon yaptı, "bugün de yapmaktadır, yarın da yapacaktır."

Türkiye'deki sermaye düzeni ve onun çeteleşmiş devleti, ABD ve İsrail ile girdiği bu suç ortaklığının da verdiği cüretle, içteki saldırılarını da artırmış bulunuyor. T.C'yi içte bu derece pervasızlaştıran tek neden kuşkusuz dış ilişkileri değildir. Bu da etkili olmakla birlikte, asıl olarak, köleliği derinleştirme anlaşmalarını hemen önceleyen dönemin iç siyasal gelişmelerinden aldı T.C bu cüreti. Susurluk'ta geçirdiği kaza, sermaye devletinin kirli çamaşırlarını ortaya sermişti. Gerçi daha o günden, İşkenceci Ağar ağzından savunuluyordu çete suçları. "Bin operasyon" bir bakıma bu savunuyla üstlenilmişti. Gene de o gün için emekçi kitlelerin tepkileri, devletin kontra eylemlerini topyekun savunmasını engelliyordu. Bir yandan Ağar'ın, Bucak'ın, Çiller'in ağzından kabul edilip savunulurken, diğer yandan sözde davalar açılıyor, birkaç isimden ibaret suçlular listesi yargı yoluyla aklanmaya gidiliyordu.

Bugün yoğunlaşan saldırılardaki pervasızlığı, aslında, devletin Susurluk sürecini lehine çevirebildiğinin de göstergesidir. Ne yazık ki, sürecin olanaklarını güce dönüştürmede devrimci hareket yaya kalmış, ama sermaye devleti bunu başarmış, aleyhine bir durumdan yararlı çıkabilmek için elinden geleni yapmış, belirli oranlarda başarı da sağlamıştır. Öyle ki, dün "gizli"lik içinde işlenen suçlar, bugün alenen işlenmeye başlandı. Dün kontrgerilla inkar ediliyordu, bugün alenen faaliyet yürütmekte. Dün, öldürülenlerin

faili "meçhul" oluyordu. Bugün "katil" damgası devletlilere şeref madalyası gibi görünüyor. Dün "devlet sırrı" denilen bir şey vardı. Devlet erkanı birbirinin suçunu örtmeye çalışırdı. Bugün en küçük çıkar çatışmasında dahi "sır"lar ortalığa saçılıyor. Bunun bir nedeni, devletin mafya işlerini de üstlenmesinden sonra parsaların müthiş büyümesi ve paylaşımının zorlaşmasıdır. Diğer de, Susurluk kazasının ar perdelerini yırtmış olması...

AB fiyatlarıyla bütünleşen ABD'ye köleliğin pekiştirilmesi süreci, Türk devleti için, bazı stratejik önemdeki KİT'lerin çokuluslu ABD tekellerine altın tepside sunulmasına zemin yapılmıştı. MGK hükümetinin başbakanı, sözde AB'ne küserek gittiği ABD'de, hiç zaman geçirmeden KİT'lerin tatlı karını anlatmış ve bazı işletmeler vb. için anlaşma bile sağlamış görünüyordu. Ve aynı süreç, IMF reçetelerinin uygulanmasıyla derinleşen, emekçilerin daha da yoksullaştırılmasına denk düşüyordu.

ABD ile kölelik ilişkilerinin pekiştirildiği bu aynı dönem, sermaye devletin Susurluk kazasının yaralarını sarmaya başladığı bir evreyle de çakışmıştı. Bir yandan suçların belli bir savunusuyla da olsa, çeteleşmeyi kabul etmiş görüntüsü verilirken, öte yandan "münferit olay" demagojisiyle kimi düzen ve devlet kurumları pislüğün dışında gösterilmeye çalışıldı. Sözde temizlik operasyonu, söylendiği şekliyle "devleti çetelerden temizleme"nin değil, sermayedarlar ve ordu başta olmak üzere, kimi kurumları dışta tutmanın operasyonuydu. Öyle ki, operasyonun güven tazeleme maddesinde, orduya "laikliğin koruyucusu" imajı verilebilmek için RP feda edildi. Devletin ve sermayenin "yüksek çıkarları" uğruna, gerekirse Çiller çetesinin de gözden çıkarılabileceği ise oldukça açıktır.

Bu operasyonlarla da bir arada, ama esas olarak sınıf hareketinin örgütsüzlüğü ile devrimci hareketlerin ufuksuzluğu, basiretsizliği ve kan kaybı, sistemin kendini tamarine şimdilik zemin yaratmış oldu. Şimdi devlet, eskisinden daha aleni, daha pervasız yürütüyor saldırılarını. Grev ve direnişlerde bugün dünden daha aleni yer alıyor kapitalistin yanında. Güvenlik güçleri, açıktan, fabrikatörün özel güvenlik birimi gibi kullanılıyor, çalışıyor. Gene, sınıfın grev ve direniş gibi hareketlerine yönelik şiddetin dozajı da artırılmaktadır. Bunun son örneklerinden biri

Oksa direnişinde jandarmanın kurşun sıkmasıdır. Kitleler üzerinde uygulanan bu kör şiddete, devrimcilere yöneltilen bilinçli şiddet eşlik ediyor. Cezaevlerinde bir yara kapanmadan bir başka yara açılıyor. Devlet, hiç vazgeçmediği hücre tipi saldırısını her fırsatta yeniden yeniden gündeme getirerek, cezaevlerini işkencehane olarak kullanıyor. Başbakan ağzından savunulmasının üzerinden daha iki gün geçmeden yargısız infazlar yeniden hızlanmış bulunuyor. Kurtuluş Adana muhabiri ve iki devrimcinin işkenceyle katlinin hemen ardından, İstanbul'da biri çocuk yaşta iki gencin infazı gerçekleştiriliyor. HADEP'lerin basılıp yöneticilerinin geçerli bir gerekçesi olmadan gözaltına alınması, bir kısmının tutuklanması, Adana infazına tepkilerin, Kurtuluş gazetesine yönelik saldırıya bahane edilmesi bu pervasızlığın son görüntüleridir. Devrimci harekete ve onun açık alanlarına yönelik bu her türlü hukuktan yoksun tavır, Kurtuluş nezdinde gözaltılar ve merkez bürolarının basılıp tahrip edilmesi, Ankara'da bir Kızıl Bayrak okurunun kaçırılıp ajanlaştırılmaya çalışılması, vb... Tümü bir arada, saldırılara karşı sınıfın birliğini ve örgütlü gücünü sağlamanın aciliyetine ve zorunluluğuna işaret ediyor. Saldırıları yükseldikçe daha gür haykırmak zorundayız çünkü.

Sınıf dayanışmasını her alanda örgütlemeye çalışmanın ve başarmanın önemi giderek daha yakıcı hale geliyor. Yalnızlaşan direnişler teslimiyete mecbur kalıyor. Saldırıları karşısında kendi kabuğuna çekilen sol daha kolay yeniliyor, ya da aynı anlama gelmek üzere ıslah ediliyor. Bütün alanlarda

direnişleri, mücadeleyi ortaklamak... İşte bugün, sistemin ve çeteleşmiş devletin karşısına daha güçlü çıkmak ve bu azgın terörünü kırabilmek için atılacak zorunlu adımlardan biri budur. Sınıf hareketi her zaman birlik eğiliminde oldu, bugün de "ortak direniş, ortak komite" fikrini benimsemekte. Zindanlardaki devrimci tutsaklar dün bu ortaklaşmayı başardılar, bugün de başarabileceklerdir. Geriye birliklerin önündeki kimi engelleri temizlemek kalıyor. Bu kimi yerde bir sendikal-reformist barikat, kimi yerde sol sektelik olabilir. Ancak, yenmeyi öğrenmek istiyorsak eğer, en yakınımızdakilerle ele ele, omuz omuza vermeyi mutlaka öğrenmemiz gerekiyor. Bu öğrenmeye en fazla ihtiyacı olanın sol hareketler olduğu, yaşadığımız süreçte bir kez daha ortaya çıktı. Kurtuluş ve HADEP'e saldırılar karşısındaki duyarsızlığıyla sol, bir kez daha sınıfta kaldı. Ama aynı süreçte, sınıfın kendiliğinden hareketi grev ve direniş ziyaretlerini, sınıf dayanışmasını adım adım örmekle uğraşmaktaydı. Tıbset, Brandi, Reslan direniş deneyimlerinden bu yana, sınıf, direniş ve grevler arasında daha sıkı bir ilişki ve dialoğa önem veriyor, genelde aynı işkolu ya da aynı sendika üyeliği üzerinden gelişmekle birlikte, direniş ve grev ziyaretleri de giderek sıklaşıyor.

Topyekun bir saldırıyla karşı karşıyayız, yanıtımız da olabildiğince toplu olmalıdır. Bir ağızdan yanıtla-malıyız sermayenin çeteci uşaklarını:

**Saldırılarınız Bize Vız Gelir.
Boyun Eğmeyeceğiz, Direnecek
ve Kazanacağız!
Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!**

İncirlik üssü kapatılsın!

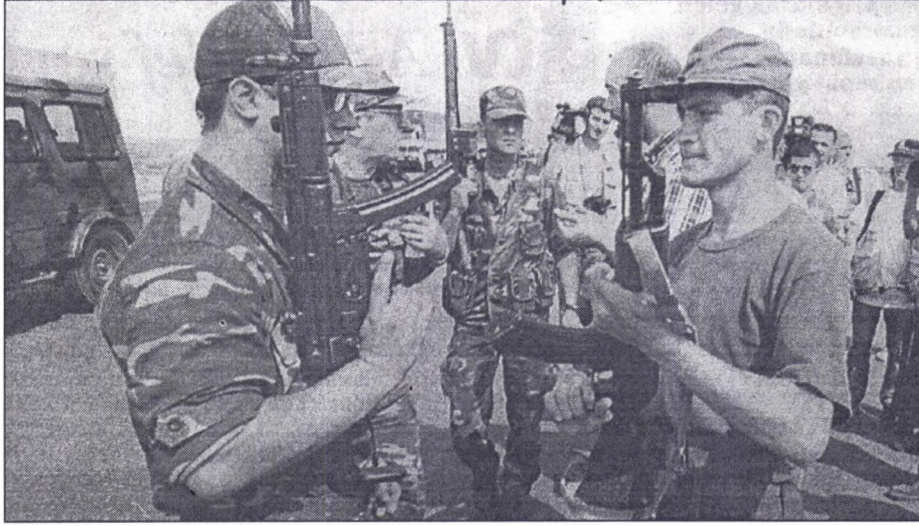
Emperyalizme uşaklık TC'nin ruhunda vardır. Kurtuluş savaşı sonrasında Türk burjuvazisi kendi pazarının sınırlarını belirler belirlemez ve bu sınırlarda sömürme özgürlüğünü kazanıp egemenliğini ilan eder etmez, emperyalist odaklarla flört etmeye başlamıştır. NATO'ya girilerek bu uşaklık kölelik haline getirilmiş, ABD'nin her istediği bir emir haline gelir olmuştur. Bu kölece bağımlılığın en çok tartışılan, en açık belirtilerinden biri de İncirlik Üssü'dür.

Bu üs '91 Irak savaşı sürecinde de gündeme gelmiş ve bu savaşta Irak'ı bombalamak için kullanılmıştır. Savaş sırasında üstün binlerce kalkış olmuş ve buradan kalkan uçaklarla tonlarca bomba Irak halkı üzerine yağdırılmıştır. Sonuç ortadadır. '91 savaşı Irak halkı için tam bir yıkım olmuştur.

Üssün konumlandırılma gerekçesi Saddam'ın Güney Kürdistan'da yaşayan Kürtler'i imha etmesini engellemek olarak sunulmaktadır. Gerçekte ise Saddam, Güney Kürdistan'da var olan guruplardan birine dayanarak diğerlerine saldırmakla kendisi için daha tehlikeli gördüğü gurupları destekleyen Kürtler'i imha etmektedir. Tüm bunların yanında bu üs sadece Irak halkına karşı değil tüm Ortadoğu halklarına karşı konumlandırılmamıştır. Bugün Irak'a karşı kullanılıyor olması bir yanılgı yaratmaktadır. Yarın aynı uçakların İran'ı, Suriye'yi bombalamayacağını hiç bir garantisi yoktur. Hatta daha bugün bu üs Kürt Ulusal Hareketine karşı kullanılmaya hazırdır. Dünyanın hiç bir ilerici gelişmeye katlanamayan emperyalizm, Ortadoğu'daki bir devrimci gelişmeye hiç katlanamaz. Bunun anlamı bu üssün Ortadoğu'nun tüm devrimci gelişmelere karşı tereddütsüz kullanılacağıdır.

İncirlik Üssü'nün, çıkması kesinleşmiş gözükken yeni savaşta ne rol oynayacağı da bellidir. İncirlik'ten kalkacak uçaklar Musulu, Bağdat'ı bombalayacak, sivil halk katledilecek, Irak halkı evsiz, yurtsuz kalacak. Kıtlık ve hastalık, bir kere daha Irak halkını kıracak. Savaş esnasında yaşanan yıkım, savaş sonrasında da kendini hissettirecek, işsizlik ve açlık kolkola Irak halkını sefaletle sürükleyecek. Bebekler ilaçsızlıktan ölmeye devam edecek. Kimyasal bombaların patlatılmasıyla (ya da yerdekileri patlatıyoruz diye yeni kimyasal bombaları denemek için uçaklardan atılmasıyla) insanlar hiç çekmediklerini çekecekler, korkunç ızdıraplar duyacaklar. Bugün İncirlik'ten kalkıp Irak halkına bu acıları yaşatacak, ölüm kusacak uçakların, yarın üssün bulunduğu kent emperyalizme dur dediğinde aynı acıları o kent halkına yaşatacağı kesindir.

TC Başbakanı Mesut Yılmaz'ın açıklamasına göre bu üs savaş sırasında kullanılmayacakmış. Aynı zat '91 savaşında bu üstün kalkan uçaklar Irak halkının evlerini başlarına yıkarken üssün kullanılmadığını söylüyordu. Şimdi bu kişi, "ben Başbakanım, Başbakan sıfatıyla konuşuyorum" ifadesiyle sözünün doğruluğunu ispatlamaya çalışıyor. Ama '91'de konuşurken de başbakandı ve başbakan sıfatıyla da yalan söylüyordu. İşin daha ilginç yanı Cumhurbaşkanı dahil her

kademedden devlet görevlisi üsün kullanılmayacağından dem vururken, Washington'dan tam tersi yönde açıklamalar gelmektedir. Üssün kullanılması noktasında ABD yetkilileri (yetki alanlarına Türkiye de girmekte, koşullar sosyalizm lehine değişmediği sürece girmeye devam edecek) "Türkiye bizim müttefikimizdir" diye açıklama yapıyorlar. Yani, '91'de ne olduysa '98'de de o olacak diyorlar. Hatta "üssü kullanmak için izine gerek yok" diye mevcut bağımlılığı açtılan açığa belirtebiliyorlar. TC'den ise gık çıkmıyor. Utanmazlığın alçalmanın bu kadarı olmaz, bir de bağımsızlıktan bahsediyorlar. Lafa gelince bağımsızlık bunların karakteridir. Bu devlet olsa olsa karaktersiz sıfatına sahiptir. Sizin ülkede, başka bir ülkenin askerleri, uçakları duruyor ve adamlar biz istediğimiz zaman o uçaklarla istediğimiz yeri bombalar diyor. Ülkede bulunan "bağımsız" devlet ne yapıyor? Susuyor... Başka bir şey yapmasını beklemek hata olurdu. Bu devlet sermayenin devleti. Sermaye de emperyalistlere bağlı iken, sermaye devleti emperyalizme neden ve nasıl karşı dursun? Onun işleri yerli ve yabancı sermaye için işçi ve emekçileri ezme tir.

TC yetkilileri üssün kullanılmayacağına yönelik açıklamalar yaparken üstte sürekli bir hareketlilik yaşanıyor. Açıkta açığa savaş hazırlıkları yapılıyor. Ambarlar, pistler kalkışlara hazır hale getiriliyor, yakıt depoları dolduruluyor, uçakların bakımı tamamlanıyor. Sürekli yeni uçak ve helikopterler geliyor. Hangi ülkeye ait olduğu belli olmayan, her hangi bir devlet arması taşımayan uçaklar iniş-kalkış yapıyor. Bu arada 'tesadüfen' Milli Savunma Bakanı İsmet Sezgin Adana'ya gidiyor. Ziyaretin, üslerin kullanımıyla bir ilgisinin olup olmadığını sorulduğunda "hayır" diye cevap veriyor. Ama bir gazetecinin "... o zaman üs kullanılmayacak tarih tekerür etmeyecek diyorsunuz" demesi üzerine "malesef edecek galiba, tarih tekerür edecek gibi görünüyor" diye cevap veriyor. Bu cevap örtülü olarak devlet erkanının yalanlancılığıının, üssün kullanılacağına itirafıdır. Bir kere daha Türkiye'den kalkacak uçaklar, Irak halkına ölüm yağdıracak.

Irak Devlet Başkanı I. Yardımcısı Taha Yasin Ramazan'ın üssün kullanımıyla ilgili açıklaması da tüm çıplaklığıyla yansıtmaktadır. 16

Şubat günü Taha Yasin Ramazan'ın yaptığı açıklama aynen şöyledir. "Üs Türkiye'nin iradesi dışında kullanılırsa Türkiye teslim olmayı, köleliği, kendi toprağının işgal edilmesini kabul etmiş demektir."

Gerçek de tümüyle budur. TC emperyalizme teslim olmuştur. Bu devlet köleliğe çok önceleri razı olmuştur. Kapitalist üretim ilişkilerinin egemen olduğu ülkeden başka bir şey beklemek de hayalcilik olur. Her zaman büyük sermaye (ABD), küçük sermayeye (TC) emreder.

İncirlik Üssü Irak halkını bombalamak için hazırlanırken bir yandan da Türk Silahlı Kuvvetleri, Kuzey Irak'a girmiş bulunuyor. Devlet erkanının bu konulardaki açıklamaları ilginçtir. TC sınırlarını aşan mekanize birliklerin fotoğrafları, görüntüleri gazetelerde, televizyonlarda yayınlanırken Türk Ordusu'nun sınırı geçmediği iddia edildi. Bu iddia'nın ciddiyeti hakkında hiç bir şey söylemeye gerek yok. Bu devlet iki kere iki dört derse bile inanmamak gerekir. Biz asıl olarak gerekçesine bakalım: güya "sevkiyat" ın (gerçekte işgalin) nedeni göçü durdurma, göç edenlere Irak sınırı içinde yardım etmiş. İnsani yardımı bir kenara bırakalım, sadece insanlar insani yardım yapar. hayyandan farkı kalmayan kapitalistler değil. Onların derdi olsa olsa ekmek uzatıp tuzağa düşürmektir. Yardım etmek istiyorlarsa uçakların kalkmasına izin vermesinler. İşgale dönersek, asıl amaç hiç de amaçları göçü durdurmak değildir. Bu işgalci ordunun asıl niyeti Irak'ı kuzeyden denetlemek, herhangi bir manevraya müade etmemektir. Bir göçü durdurmak için tanka, topa, zırhlı mekanize birliklere ne gerek vardır? Bir yandan Irak Ordusu kuzeyden sarılacak bir yandan da Kürt halkı kırmıdan geçirilecek, önderliği (PKK) imha edilmeye çalışılacaktır. Devlet sözcülerinin "Irak'ın toprak bütünlüğünün korunması bizim için önemlidir" sözlerinin anlamı, "eğer Irak Güney Kürdistan'a hakim olmazsa biz oluruz" dur. Yani bağımsız Kürdistan'a izin veremeyiz, gerekirse yeni Halepçe'leri bu sefer de biz yaratırız. TSK'nın Güney Kürdistan'a böyle yoğun yüklenmesinin sebeplerinden biri de budur. Saddam'ın zayıflaması durumunda Kürt'leri onun yerine katletmek.

Bu konumu budur. Bir yandan kendi ülkesinden kalkan

uçakların Irak'ı bombalamasına göz yummak bir yandan da ordularıyla Güney Kürdistanı işgal edip, Kürtleri ezip Irak ordusunu kuzeyden denetlemek. Bu politika TC'nin Ortadoğu'daki politikasının bir uzantısıdır. Bugün TC, ABD ve İsrail ittifakının bir parçası olarak tüm Ortadoğu halklarının nefretini kazanmış bir ülkedir. Lafa gelince İslam aleminde ulusal değerlerden, Ortadoğu halklarının kardeşliğinden bahseden TC, emperyalist çıkarlar sözkonusu olunca Ortadoğu haklarına karşı suç işlemekten çekinmemektedir. Yunanistan ve Bulgaristan'daki Türklerin ezilmesini istismar eden bu devlet, yıllardır Filistin halkına kan kusturan İsrail'le birlikte hareket etmektedir. Hatta terörizme karşı işbirliği adı altında Filistin ve Kürt halklarına karşı ortak imha programları yürütmekte. İsrail ve TC sadece Filistin ve Kürt ulusal kurtuluş hareketine karşı birlikte hareket etmele kalmıyor, aynı zamanda Suriye, Irak, İran, Ürdün, Mısır ve Arabistan'a karşı güç gösterileri yapıyorlar. ABD, TC ve İsrail devletlerinin ortaklaşa gerçekleştirdikleri son tatbikatın anlamı budur.

TC'nin İsrail'le birlikte ikinci ve asıl müttefiki ABD'dir. Daha doğrusu ittifaktan çok bir uşaklıktır. Bunun nedeni de ortadadır. Türk sermayesi varlığını ve sömürü saltanatını sürdürebilmek, karına kar katmak için kendisinden çok daha güçlü sermaye sınıfı (ABD burjuvazisi) ile işbirliği (ona uşaklık) yapmak zorundadır. Tabii bunun da bir bedeli olmuştur. Fakat sorun şurdadır ki, bedeli ödeyen Türkiye sermaye sınıfı değil, işçi sınıfıdır. Emperyalizme kölece bağımlılığın faturasını hep işçi ve emekçiler ödemiştir. Bu faturayı Kore savaşına giderek ödemişlerdir. Dünya Bankası'nın ekonomik paketleri sonucu işten atılarak ödemişlerdir. Kişi başına bilmem kaç bin dolarlık dış borç ödemesi ile ödemişlerdir. IMF'nin politikaları sonucu yaşanan sefaletle ödemektir, ülkemizde üretilen değerlerin emperyalist kasalara aktarılmasıyla ödenmektedir. Bugün ek olarak Habur Sınır Kapısı'nın kapatılmasıyla yaşanan sefaletle ödenmektedir. İncirlik Üssü'nün kullanılmasıyla ödenmektedir. Bu üs işçi ve emekçilerin hiçbir çıkarını korumamakta aksine zarar vermektedir. Kapitalistlerin çıkarları uğruna Irak halkını bize düşman etmektedir.

Bu emperyalist haydutluğa ve kölece bağımlılığa dur demenin vakti gelmiştir. ABD emperyalizminin tüm dünyada canını yakmadığı millet kalmamıştır. Türkiye işçi ve emekçilerinin çektiği acılar ortadadır. Bu üs Türkiye dahil tüm Ortadoğu'da ki halklar için bir imha merkezidir ve bu ülkeyi kapitalistler yönettiği sürece bu üssün daha nice şehri yerle bir edeceği ortadadır. Ya kapitalist ve emperyalist barbarlığa boyun eğeceğiz ya da başkaldırının onurlu yolunu seçeceğiz. Üretimden aldığımız güçle direnerek kendi geleceğimize, insanca yaşama hakkımıza sahip çıkacağız.

**Ya Kapitalist Barbarlık İçinde çöküş,
Ya Sosyalizm!**

Irak'ın silahları ve emperyalizmin ikiyüzlülüğü

Bilindiği gibi, tüm dünyada gündemin temel maddesini ABD emperyalizmin Irak'a yapacağı saldırı oluşturuyor. Ve yine emperyalist-kapitalist sistemin ileri ve geri bütün ülkelerindeki yetkili ağızlar ve medya tekelleri, kitleleri bu saldırının amacının, Irak'ın elindeki kimyasal ve biyolojik silahların imha edilmesi ve Saddam diktatörlüğünün alaşağı edilmesi olduğunda ikna etmeye çalışıyorlar. Daha doğrusu saldırıya taraf olanından, çekimser veya karşıt görünene sistemin bütün ülkelerinde saldırının nedenlerinin bunlar olduğu açıklanıyor. Ayrıca bunlara bir de Clinton'ın uçkur skandallarında yitirdiği prestijini tekrar kazanması, ABD'nin ürettiği yeni silahları Irak üzerinde deneyerek diğer emperyalist odaklara gözdağı verme vb. daha çok da çeşitli ülke kamuoylarında temel gündem olan nedenler ekleniyor.

En temel görüneninden en örtük sunulanına, tüm bu nedenlerin elbette ki belli payları vardır. Fakat dünya jandarması ABD için bunların temel değil, tali nedenler olduğu, emperyalizmi bilenler için çok açıktır. Asıl nedenin ise silah ve petrol tekelleri için paha biçilmez bir pazar oluşturan Ortadoğu'nun yeni bir düzenlemesi olduğu da... Aynı şekilde emperyalist saldırganlığın bu hareketla bir taşla birkaç kuşu vurma niyetinde olduğu da...

Sistemin neredeyse bütün ülkelerinde bu savaşa şöyle veya böyle taraf edilmeye çalışılan emekçi halkların görmeleri gereken ise emperyalizmin saldırganlıkta sınır tanımadığı, sistemin ve de tek tek emperyalist devletlerin kendi çıkarları uğruna insanlık değerlerinin hiç edildiği, kitlesel imhalarla bile geri kalmadığıdır.

ABD, Irak'a saldırısının iki bahanesi olarak Saddam diktatörlüğünü ve Irak'ın elindeki "bölge ülkeleri için büyük tehlike oluşturan kimyasal ve biyolojik silahlar"ı ileri sürüyor.

Oysa bu bayağı bir ikiyüzlülüktür. Saddam'ı Irak diktatörü haline getiren yine başta ABD olmak üzere emperyalist ülkelerin kendileridir.

Hatırlanacağı üzere ABD bunu yaparak Irak ve İran halklarını 8 yıl süren bir savaşla birbirine kırdırmıştı. Bu savaş sayesinde diğerleriyle birlikte ABD silah tekelleri de gerici amerikancı Arap rejimleri eliyle büyük karlar elde etmişlerdi. Bu savaş sonucu Saddam rejimi bir savaş makinesi haline getirilmişti. 80'li yılların başında bu makinenin emperyalist tekellerin kontrolü dışına çıkmasıyla körfez savaşı patlak vermişti. Saddam haddini aşarak efendilerinin petrol rezervlerine göz dikmişti. Dahası bunu bir petrol deposu olan Kuveyt'i işgale vardırmıştı. Emperyalist efendilerinin Saddam'ı bir şamar oğlanına çevirmeleri bu kontrol dışına çıkma durumundan kaynaklanıyordu. Yoksa silahlanmasından ya da Irak halkına ve bölgedeki diğer halklara karşı kanlı bir diktatörlük kurmasından değil. Bilakis ABD'nin kendisi bölgede bu tür kanlı rejimlere ihtiyaç duymaktadır ve bu uğurda her türlü imkanını seferber etmektedir. İsrail ve Türkiye bunun en belirgin iki örneğidir. İkisi de efendilerine sıkı sıkıya bağlı emirlerleridir.

Ortadoğu emperyalizmi için sürekli bir tehdittir. Bölge halklarının birbirleriyle ilişkileri, Ulusul kurtuluş mücadeleleri, halkların anti-Amerikancılığı vb. ABD'nin YDD'si için süregelen bir kabusun varlığını işaretlemektedir. Buna ayrıca bu bölgenin dünya petrol rezervlerinin %60'ını barındırmasına rağmen sürekli bir ekonomik ve siyasi istikrarsızlık kuşağı oluşturmamasını da eklemeliyiz. ABD'nin olduğu kadar diğer tüm emperyalist ülkelerin bu pazar üzerindeki onca dalaşmalarına rağmen bölge ülkelerinin herhangi birindeki "bozucu etkene karşı" ortak saldırgan tavırları bundan kaynaklanmaktadır. Yıllardır bölge halklarına kan kusturan İsrail siyonizmini, TC faşizmini, katliamcı Saddam rejimini gerici ve kanlı emirliklerini bölge halklarının tepesinde Demokles'in kılıcı olsunlar diye ayakta tutan emperyalist sistem ve onun eli kanlı jandarması

ABD'dir.

"Bölge halkları için büyük tehdit oluşturan kimyasal ve biyolojik silahlar" meselesine gelince peşinen şunu belirtelim, asıl büyük silah stokları bu ülkelerin ellerindedir. Birkaç emperyalist devletin elindeki nükleer, kimyasal ve biyolojik silahlar Irak'takinin kat be kat fazlasıdır ve söylendiğine göre dünyayı birkaç kez yok edebilecek güçtedir. Bunlara hergün yüksek teknoloji ürünü yeni üretilen silahlar eklenmektedir. Savaş bütçeleri bu ülke bütçelerinin en önemli kısmını oluşturmaktadır. Bir ülkeye füze yağdıracak kadar silah karşısı görünen "bölge halklarını düşünen" bu ikiyüzlüler silahsızlanmaya kendi ülkelerindeki silahları imha ederek başlasalar ya. Üstelik kendi ellerindeki silahlar sadece bölge halkları için değil, tüm dünya için büyük bir tehdit oluşturuyor. Herşey bir yana bölge halkları bugün en çok Amerika'nın gayrimeşru çocuğu İsrail siyonizmi tarafından tehdit edilmektedir. Bölgede en büyük silah yığınağı İsrail'dedir. İsrail'i silahsızlandırmakla başlasalardı ya...

Saddam'ın elindeki silahlar ise tam bir iğrençlik konusudur. Bu silahları bahane ederek kışkırtılan Irak-İran savaşı döneminde Irak'ın onyıllık bir sürede silah karşılığı emperyalizme kaptırdığı 80 milyar dolar bir yana şu

saldırı konusu edilen silahlar da yine emperyalizm tarafından Irak'a satılmıştır. Hatırlanırsa ABD, Körfez savaşından bu yana BM aracılığıyla Irak'a ambargo uygulamaktadır. Fakat bu ambargoyu yine kendisi delmiştir. Bugün kriz konusu edilen biyolojik silahların imalinde kullanılan malzemelerin ABD'li şirketler tarafından Irak'a satıldığı kaydedilmektedir. Bu kadarına insan ancak "pes doğrusu" diyebiliyor.

Bütün bunlar da göstermektedir ki emperyalizm saldırı için bahane uyduruk bile pervasızlıkta sınır tanımamaktadır. Tıpkı Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarına yıllardır zulmü, sefaleti dayatmakta sınır tanımadığı gibi. Tüm dünyada işçi ve emekçilerin sefaleti pahasına yine onlar tarafından üretilen değerlerin dünyayı tehdit eden silahlanmada kullanılmasında sınır tanımadığı gibi. İşçi ve emekçiler her yerde bu modern barbarlık sistemine karşı tüm güçleriyle karşı koymalıdır. Saddam bahanesiyle açlığa, yıkıma, kitlesel ölümlere maruz bırakılmak istenen Irak halklarının yanında yer almalıdırlar. Saddam'ın ve temsilcisi olduğu bir avuç asalağın Irak halklarına yaptıklarının hesabını er ya da geç yine Irak'lı işçi ve emekçiler soracaktır. Uluslararası proletarya ise bu mücadeleye hertür desteği vermekle yükümlüdür.

SAVAŞ ÜZERİNE NOTLAR-1

"Burjuvazinin tarinin tekrarına olan ihtiyacı"

ABD birliklerinden biri kızılderililer için çıkar zorunlu ikamet yasası nedeniyle bir kabileyi bir rezervurara zorunlu göçle görevlendirilir. ABD birliği kabileyi önce silahsızlandırmaya girişir. 300 kişilik kailede av için kullanılan bir kaç tüfek vardır. Kızılderililerden biri silahını vermek istemez, ona çok para verdiğini söylemektedir. ABD birliği önce tabancalarıyla sona ise tepedeki iki Hotekins topuyla katliama başlarlar. Kızılderililer bıçakları ile cevap verirler. Bir saat içinde kabilede 120 kişi sağ kalmıştır. ABD resmi tarihi bu katliamı Yaralı bir savaşçı olarak yazacak kadar utançtan yoksundur.

1886'dan beri ABD ile kızılderililer arasında "savaş" yaşanmıyor. Yine de ABD kızılderilileri tarihten silmek için barışçıl katliamlarını sürdürüyor. Kızılderililere yardım olarak yollanan çiçek hastalığı taşıyan battaniyelerden, yoksulluk ve geleceksizlik yüzünden ispiytoyu andıran ucuz içkilere bağımlı alkolikler yüzünden yeni doğan kızılderililerin çoğu sakat ya da hastalıktır. Ortalama ömrünün düşüklüğü, bebek ölüm oranlarının

yüksekliği tabloyu tamamlıyor.

ABD artık göze batmamak için kitlesel katliamları barış dönemlerinde uyguluyor. Irak'a karşı uygulanan gıda ve ilaç ambargosu ile ABD tarihi tekrar ettirmek istiyor.

ABD askerleri Vietnam'da bir köyde çocuklara aşı yaparlar. Vietnam köylüleri o güne kadar tecavüz, ölüm, yıkım dışında bir şey görmedikleri ABD askerlerinin bu uygulamasına karşı çocuklarının kollarını keserler. Çünkü askerlerin çocuklarına ne yaptıklarını bilmemektedirler. Ama sanırım kızılderililere giden çiçek mikropu yardım battaniyelerini biliyorlardı. Bir halk böyle bir öfke ve kararlılığa sahip oldukça adı yenilmez.

TC Kızılay'ının şimdi Güney Kürdistan'a yönelik "insani" yardımının da benzer bir yönü var. Şaşırtıcı gelebilir ama Güney Kürdistan'da Kızılay'la PKK arasında bazı dönemler ateşkesler uygulanıyor. MİT'in Güney Kürdistan'da Kızılay ismiyle çalıştığını ise bilmeyen yok.

Burjuvazinin yaşamak için tarihin tekrarına ihtiyacı var. Zira ilerleyen bir tarih onu yokedecektir. Tarihçi E. Carr şöyle der: "Tarihin tekrar etmeyişinin nedenlerinden biri izleyicilerin eserin ikinci sahneye konuşunda sonucu önceden bilmeleridir."

BU PİSLİK RAPORLARLA AKLANAMAZ! TEMİZ TOPLUM İŞÇİLERLE GELECEK!

“Devleti aklama raporu”nun açıklanmasının ardından gelişen süreçte bir yandan hazırlanan “alternatif” raporlar, yinelenen tekil gerçekler üzerine tartışmalar ve yeni yargılamalar/yeni aklama operasyonları gündeme gelirken, bir yandan da işçi, emekçi ve Kürt halkına yönelik kanlı saldırılar boyutlanarak sürüyor. Komünistler, raporda resmen kabul edilen tekil gerçeklerin kabullenişinin ardında, çürümüşlüğü su yüzüne çıkan sermaye devletinin kaybolan meşruiyetini yeniden kazanma çabalarının yattığı ve pisliğin bazı parçalarının kabul edilerek pisliğin kaynağındaki çeteleşen devlet gerçeğini gizlemek ve tüm operasyonların karar ve organizasyon merkezi olan MGK’yı hedefin dışında tutmak amacının güdüldüğü, ancak bu raporun “gerçeği” örtmeyeceği değerlendirildi. Bugün geline nokta, düzen yeni manevralar almakta ve yeni raporlar/yeni aklama operasyonları hazırlanmaktadır. Ortaya dökülen pislik ne bir ne de beş raporla örtülemeyecek derecede büyüktür.

“Ordunun duyduğu üzüntü”

Genelkurmay, “ordunun bu tür olayların içine çekilmek istenmesinden duyulan üzüntü” nedeniyle raporda adı geçen TSK mensuplarıyla ilgili alternatif bir rapor hazırlama kararı aldı. Başta Susurluk raporu olmak üzere bu konuda yayımlanan kitapları inceleyerek, rapor hazırlama görevi de artık adı daha rahat telafuz edilen Batı Çalışma Grubu’na verildi.

Yine bu süreçte, silahlı kuvvetlerin kimi mensuplarının çeteye karıştığını ifade eden polis müdürü Hanefi Avcı,

“izinsiz olarak televizyon programına çıkıp açıklama yaptığı” ve “Genelkurmay Başkanlığı’nı alenen tahkir ve tezyif ettiği” iddialarıyla hakkında açılan soruşturma sonucu açığa alındı. Genelkurmay’ın “hangi amele hizmet ettiği belli olmayan kişi” olarak nitelendirdiği Hanefi Avcı’nın görevden uzaklaştırılması, bu konudaki tahammülsüzlüğü bir kez daha ortaya koydu. Ordu tartışmaların içine çekilemeyeceği gibi, bunun “ciddiyetini” kavramayan zavallı bekçilerinin de gözünün yaşına bakılmayacaktır.

Hazırlanacak BÇG Raporundan da, tıpkı Vural Savaş’ın hazırlamış olduğunda olduğu gibi “süpriz” beklenemeyeceği açıktır. Güdülen aklama/aklanma kaygısıdır. Hazırlanacak raporun hedefi, bu kez özelde orduyu aklamak ve tartışmaların dışında tutmaktır.

“İzahı zor beraberlikler ve Mit Raporunun getirdiği izahlar”

Son olarak gündeme gelen bir rapor da, MIT’in liderler zirvesine sunduğu Susurluk Raporu. Raporun başlangıcındaki “olayın giderek kendi boyutlarını aşarak, siyasi, sosyal güvenlik ve psikolojik açıdan Türkiye gündemindeki en ağırlıklı konu haline geldiği” şeklindeki değerlendirmeden yola çıkarak, “giderek kendi boyutların aşmış olan olayın” istenilen boyutlara çekilmesinin gerekli görüldüğünü çıkarabiliriz.

Bu raporda da “iddialar” başlığı altında sunulan operasyonlar da, benzer şekilde tekil gerçeklerdir; Haydar Aliyev’i devirme operasyonu, Çeçenistan’a müdahale ve Avrasya

feribotunun kaçırılması, Eşref Bitlis, Cem Ersever, Tevfik Ağansoy’un öldürülmesi, uyuşturucu kaçakçılarıyla bağlantılar, kara para aklamalar... Ve yine “bazı istenmeyen faaliyetlere yönelinmesi”, yine “devlet içinde kontrolsüz bazı güçler” açıklamaları. Rapordaki “en samimi” itiraf ise, “bizzatihi trafik kazası olayının izahı zor veya savunulamayacak beraberliği net bir şekilde ortaya koymaktadır” ibaresi. Gerçekten izahı zordur. Ve bir çıkmazın ifadesidir.

Raporda geçen olaylara ilişkin DYP’li Tansu Çiller, Mehmet Ağar ve Sedat Bucak’ın isimlerinin, iddialar temelinde dahi olsa, isimlerinin ortaya atılması, devletin aklanması uğruna verilebilecek “kurbanlar”ın “tetikçiler”le sınırlı kalmayabileceğinin bir göstergesidir. Olayların, Vural Savaş’ın raporunda en fazla 90’ların başlarına dek geriye götürülmesine paralel bir mantığı görebilmek mümkündür. Kanlı operasyonların kirli tarihi, bir döneme

ve bu dönemdeki “günah keçileri”ne, bir diğer ifadeyle “istenilen boyutlara” indirgenmeye çalışılmaktadır.

Aynı süreçte DGM Başsavcılığı’nın “cürüm işlemek için teşekkül oluşturdukları” gerekçesiyle Ağar ve Bucak hakkındaki iddianameyi tamamlayarak, “ana çete davası” ile birleştirilmesi ve bu ikiliye hazırlanan iddianamede 6-12 yıl hapis istenmesi ve son olarak içlerinde Çağlar, Ağar ve Çillerlerin de yer aldığı bir “öldürülecekler listesi”nin “ele geçirilmesi” de, tartışmaları ve dikkatleri bu isimlere yöneltmeyi amaçlamaktadır. Bu isimlerin mafya ile fazlasıyla “içli-dışlı” olduğu bilinen bir gerçektir. Fakat sistemin çürümüşlüğü ne bunların, ne de başkalarının isimleriyle sınırlı değildir.

Raporda, Susurluk gündemi kastedilerek çıkan tartışmaların “demokratik rejim açısından yararlı olsa da, devletin dış itibarı açısından sakıncalı durumlar yarattığı” ifade edilmektedir. Özellikle 1995 yılında Azerbaycan’da darbe girişimine bazı devlet birimlerinin bulaştığı yönündeki itirafın yarattığı rahatsızlık, raporun baş gündemlerinden biridir. Aliyev’in geçen haftasonu İstanbul’u ziyaretinde Demirel, darbe girişimine bu işe bazı devlet görevlilerinin karışmış olmalarının devletin karıştığı anlamına gelmeyeceğini “izah etmekte” zorlanmıştır.

Tekil gerçekler olarak kabul edilenler kadarının dahi, bunların asıl planlayıcıları ve arkasındaki çıkar ilişkileri örtülmeye çalışılarak, bunların münferit hatalar olarak izah edilebilmesi mümkün değildir. Ne zavallı tetikçilerle, ne de iddia olarak da olsa ortaya atılan Çiller, Ağar, Bucak gibileriyle sınırlandırılacak bu pisliğin ardında, bu sömürü iktidarının ayakta tutulmasında çıkarı olan her kurum ve her birey vardır. Asıl olarak vahşi kapitalizm vardır.

Bu vahşet, birkaç rapor ya da birkaç “kurban”la örtülemeyecek boyuttadır. İkiyüzlülükle sürdürülen bu oyun bozulmalıdır. Yalnızca raporlarda kabul edilenlerin değil, işçi, emekçi ve Kürt halkına yönelik tüm kanlı operasyonların hesabı, yalnızca raporlarda adı geçenlerden değil pisliğin kaynağı olan sermaye iktidarından sorulacaktır. Bu çürümüş düzeni tarihin çöp sepetine gönderecek işçi sınıfı ihtilali ve iktidardır.

Sermayenin kanlı yüzü: Sivas

Türkiye sermayesinin kanlı tarihinde bir kesittir 2 Temmuz. Bir kestitir diyoruz, çünkü sermayenin tarihi katliamlarla, yargısız infazlarla ve baskılarla doludur. Bunlara bir de burjuvazinin, ezilen sınıfı din-dil-ırk diye bölüp parçalamak ve sömürsünü dikensiz bir gül bahçesinde sürdürmek isteği ekleniyor. Bunun için faşist ideoloji kendinin inanmadığı dini kurtuluş olarak gösterir. Zaman zaman aba altından sopa gösterse de aslında sermayenin kendisidir dinci gericilik. Tıpkı faşizm gibi. Ve bu azgın yüz, bu katil, bu sömürü için kana doymaz köpekler, işçi ve emekçi eylemliliklerinde çıkar karşımıza. Kısaca bizleri ezen, sömüren patron sınıfına karşı biz işçi ve emekçiler tek yumruk olup, örgütlü bir sınıf kimliği ile çıktığımızda görürüz bu yüzü. Susurlukta olduğu gibi. Katil sermaye devleti ve onun iktidar aygıtlarının sınıfa karşı işlediği bütün suçların ortaya dökülmesi ve devletin suçüstü yakalanması, akla hemen Sivas’ta suçüstü yakalanan sermaye devletini ve aygıtlarını akla getiriyor. Susurluk’taki katil, işkenceci sermaye devleti ile (azgın, kudurmuş

beslemelerinin sergilediği oyundaki rolü) Sivas’taki devlet gerçekliği.

2 Temmuz günü çeşitli illerden getirilen binler, dinci-gerici ortaçağ kafalı sermaye çocukları bir otel dolusu onurlu aydın insanı yakmaya çalışıyor, etrafı ateşe veriyor. Devletin kolluk güçleri (askeri, polisi) müdahale bir tarafa, katillere destek veriyordu. Kente giriş çıkışları tutarak köylerden gelebilecek yardımı kesiyor. (Benzin getiriyor). Sivas, Susurluk’taki sermaye devletinin suçüstü yakalandığı olaylardan bir tanesi ve bin operasyondan biriydi. Ancak katliamdan sonra emekçi halk, anti-faşist ve devlet karşıtı sloganlarla sokaklara indi.

Sivas’ın ve tüm Sivaslar’ın asıl zanlısı “katil devlet”, tepkilerin kendine yönelmesi üzerine, göstermelik de olsa bir kısım caniyi yakalamak ve yargılamak zorunda kaldı. Katliamda piyon olarak kullanılan 50-60 kişi iktidar aygıtının bir parçası olan DGM’lere gönderildi. Yıllardır sürünen davalarda katillere “dinsiz Aziz Nesin’in kışkırtmasına” alet olmuş masumlar muamelesi yapıldı. Yıllarca Aziz Nesin’in PDF Kitap Arşivi https://www.pdfkitap.com/ adresinden bir parçasıdır bu katledilen 33 aydın adına günah keçisi

yapılmaya çalışıldı. Ne var ki, Aziz Nesin tek başına devletten ve katil sürüsünden daha güçlüydü. Bu yönlü provakasyonlar işe yaramadı. Katillere masum maskesi işlevi göremedi.

Gelinen süreçte bu tablo birden değişmiş görünüyor. Düne kadar masum muamelesi gören bu katiller birden bire idam cezasına çarptırılıyor. Acaba bu arada ne olmuştur? Mahkemeye sunulan yeni deliller mi vardır da heyet, masum zannettiği sanıkların birer katil olduklarını keşfedivermiştir? Tabi ki hayır. Bu beyinsiz yobaz güruhunun suçu baştan bellidir. Cinayetin kanıtı harabeye dönmüş bir otel, kaybettığımız 33 aydın, video ve TV kameralarındaki görüntülerdir. Kanıt, halen genizleri yakan havadaki yanık et kokusudur. Ama bunlarla kanıtlanan suç üç-beş “mürteci”nin değil, onları katil robotlar gibi kullanan devletin suçlarıdır. Bugün alenen savunulan “bin operasyon”dan biridir Sivas. Ve tetikçilere verilen cezalar da, onları kiralayan asıl suçluyu, devleti gizlemek içindir. “Susurluk operasyonu”nun, RP’nin kışkırtıcılığından bir parçasıdır bu cezalandırmalar.

Kürt Halkına Özgürlük!

T.C'nin Körfez krizinde üstlendiği uğursuz rol, olası gelişmelerde içerideki muhalefeti engellemeye yönelik ek tedbirlerle sürüyor. T.C ordusu bir yandan Irak'a giriyor, diğer yandan olası bir gelişmeyi hesaba katarak, içerideki muhalefeti denetimine almaya çalışıyor. Ordu Güney Kürdistan'da konumlandırılırken, polis de HADEP'lerin önünde konumlanıyor. Yöneticileri başta olmak üzere, pek çok HADEP üyesi gözaltına alınıyor, tutuklanıyor.

Saldırının yöneldiği her yerde, Kürt nüfus partiyi sahipleniyor. HADEP halktır, halk burada sloganlarıyla dolduruyor alanları, caddeleri.

Kuşkusuz HADEP'e yönelik saldırıları tek karşılayan Kürt halkı değil, saldırının gerçekleştiği her alanda emekçiler, demokratik kitle örgütleri olayı protesto ediyor. Ankara ve İstanbul Cumartesi oturma eylemlerinin geçen hafta yapılanları, HADEP'lere yönelik saldırılara ayrılmıştı.

Devlet HADEP'i Kürt Ulusal Kurtuluş mücadelesinde tuttuğu konumdan geriye çekmek niyetinde. Kürt halkına karşı yükseltilecek terör metropollerde yükselen mücadele dinamizmini kırma ve sindirme girişimidir. Sermaye düzeninin yaşadığı tıkanmanın boyutu saldırgan tutumundan ve herşeye karşı tahammülsüz olmasından

görülmektedir. İşçilerin grev ve direniş çadırlarına, yürüyüşlerine pervasızca saldırmakta, devrimcilere, devrimci basına, tutuklulara aynı pervasızlıkta saldırmakta, gelebilecek kitle hareketinin önünü şimdiden kapamak istemektedir. Bu şekilde hem halkların birlikte mücadelesini engelleyecek hem de işçi emekçilerle Kürt halkının birlikte, omuz omuza mücadele edebilecek ortamı ortadan kaldırmaktır. Saldırıları boş çıkartmak için Kürt halkı işçi sınıfının mücadelesine omuz vermelidir.

**İşçiler Birlik Halklar
Kardeş Olmalı
Kürt halkına Özgürlük**

BASIN AÇIKLAMALARINDAN... BASIN AÇIKLAMALARINDAN ...

“Çeteler mecliste, HADEP hapiste!”

HADEP İzmir il örgütü, üzerlerinde artan baskıları kınamak için, 15/2/98 günü bir basın açıklaması yaptı. Genç yaşlı 1500-2000 kişinin katıldığı toplantıda basın açıklamasını HADEP İl Sekreteri Hayri Atış okudu. Basın açıklamasına HADEP'liler kadar polis de ilgi göstermişti. Yoğun güvenlik önlemleri altında yürüyerek Sümerbank önüne kadar gelen kalabalık, tek tek üst aramasından geçirilerek basın açıklamasının yapılacağı alana alındı.

Basın açıklamasında; “Çetelerin görev başında olduğu, Susurluk Raporu'nun çeteleri aklama raporu olduğu, bugün çetelerin halen hizmet etmekte olduğu, emperyalizmin Ortadoğu'da savaş çıkırtkanlığı yaptığı ve bu savaşa Anadolu ve Mezopotamya halklarının da sürülmek istendiği” anlatıldı. Ayrıca; “bu çirkin oyuna alet

olmak istemeyen muhalefet güçlerini, başta HADEP olmak üzere, sindirme çabalarının başladığı, 12/2/1998 günü Genel Merkez kuşatılarak HADEP Genel Başkanı Murat Bozlak başta olmak üzere; Genel Başkan Yard. Genel Sekreteri dahil 11 kişinin gözaltına alındığı, en azgın gangsterler ortalıkta dolaşırken çete başları, kaçakçılar bir bir aklanırken, HADEP şahsında barış savunucularına gözdağı verilmek istendiği, ancak hiçbir baskı arcının kendilerini hedeflerinden saptıramayacağı, HADEP'in amacının meclisi halkın meclisi yapmak olduğu ve meclisi kirli savaş şakşakçılarından, kendi meclisini soyan başbakanlardan kurtaracak yegane gücün HADEP olduğu” vurgulandı. “Halkların Kardeş Kervanı yürüyor yürümeye devam edecek. Barışın kardeşliğin sesi yükseliyor/yükselecek. Partimize

saldırarak kimse bizleri hedefimizden uzaklaştıramaz uzaklaştıramayacak. Partimize yapılan saldırıları kınıyoruz” denerek basın açıklaması bitirildi.

Basın açıklamasında “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Baskılar HADEP'i yıldırılmaz!”, “HADEP Halktır halk burada!”, “Çeteler mecliste HADEP hapiste!”, “Susma sustukça sıra sana gelecek!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları atıldı. Basın açıklamasından sonra polisin dağılın uyarısına rağmen kitle daha önce alınan karar uyarınca HADEP'in önüne yürüyerek burada dağıldı.

**Yaşasın Halkların
Kardeşliği!
Halkların Kardeşliği
Sosyalizmde!**

İZMİR / KIZIL BAYRAK

ANKARA'DA CUMARTESİ EYLEMİ 12. HAFTASINDA

İHD Ankara şubesinin her cumartesi İnsan Hakları Anıtı önünde düzenlediği oturma eyleminin 12. haftasında (14.02 1998) yaklaşık 150 kişilik bir kitleyle son dönemde yaşanan HadeP'e yönelik saldırılarla, Adana'da Kurtuluş Gazetesi temsilcisi Mehmet Topaloğlu ve iki arkadaşının katledilmesi protesto edildi. “Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!”, “Çeteler mecliste HadeP hapiste!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Özgür

basın susturulamaz!” sloganları atıldı.

HADEP Ankara il başkanı Kemal Bülbül yaptığı açıklamada, “Genel Merkez yöneticilerinin gözaltına alınmasının ardından il başkanlarıyla yaptığımız toplantıda mücadeleye devam kararı aldık. Genel Merkez hala polis ablukasında tutuluyor, fakat biz kararlıyız mücadeleye devam edeceğiz” dedi. İHD genel başkanı Akın Birdal ise, “savaşın çeteleri doğurduğunu, bu çeteler dışarıda

serbestçe gezerken, HADEP'lilerin zindanlarda tutulmasına seyirci kalmıyacağı”nı söyledi.

Yüksel caddesinden Kızılay postanesine yürüyen kitle Başbakan ve İç İşleri Bakanlığı'nda “HADEP Genel Başkanı ve merkez yöneticilerinin göz altına alınmasını kınıyor ve bir an önce serbest bırakılmasını istiyoruz” yazılı telgrafları çektiler. Çeşitli parti, sendika ve kitle örgütlerinin katıldığı basın açıklaması 12-30 da bitirildi.

HADEP İZMİR İL YÖNETİCİSİ ALİ YAVUZ İLE YAPILAN RÖPOTAJ:

S.Y.K.B.: Son dönemde HADEP'e ve diğer demokratik kitle örgütlerine yapılan baskıları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Ali Yavuz: Rejimin demokrasi güçlerine yönelik genel saldırısı var. Bu susurluk raporuyla da ortaya çıktı. Devletin resmi makamlarının hazırladığı rapordan da anlaşıldığı üzere saldırılar meşru kılınıyor. O raporda demokrasi güçlerine, devrimci-demokrat-yurtseverlere, savaş karşıtlarına yönelik saldırıların daha usturuplu, kitlelere mal olmayacak şekilde, muhalefet yaratmayacak şekilde (yani kazaya uğramış gibi) yapılması var. Bu çeteleri tekrar iş başına aldı. Mahkemelere çıkarılıyorsunuz diye kaygılanmayın. İşinizi yapın denildi. Adana'da Kurtuluş gazetesi temsilcisi ve 2 kişi katledildi, İstanbul'da yine öyle, infaz var. HADEP'te tutuklananlar var. Bunların hepsi aynı. Ayrı görmüyorum bunları.

Saldırıların birinci nedeni; Ortadoğuda emperyalist bir savaş başlatmak istiyorlar. Buna Anadolu ve Mezopotamya halkları da alet edilmek isteniyor. (Savaş konusunda) muhalefeti kırmak istiyorlar.

İkincisi; devlet Kürt sorununa çözüm istiyor ama bunu namuslu Kürt ile değil onursuz Kürt ile yapmaya çalışıyor. Karşısında kolu-kanadı kırılmış olanı görmek istiyor. Yani kendi çözümünü dayatıyor devlet.

S.Y.K.B.: Kürt Ulusu onurlu bir mücadele yürütüyor. yani burada devletin karşısında Güney Kürdistan'da olduğu gibi işbirlikçi (PDK) yapı yok. Bunun üzerine HADEP'e saldırı var.

Ali Yavuz: Onursuz Kürtler de var ama onurlu Kürtler'in yanında hiçbir şey değil onlar. Devlet onursuz Kürt'ü ortaya çıkarmak istiyor.

Saldırıların diğer bir nedeni de bir taşla iki kuş vurmak istiyorlar. Seçime doğru giderken savaş kıskırtıcılığı yapıyor. Muhalefetin en kitleselini dağıtıp seçime kolsuz-kanatsız girmesini istiyor. Partimize yapılan saldırı tüm muhalif kesime yapılan saldırıdır. Buradan her yöne dağılacaktır.

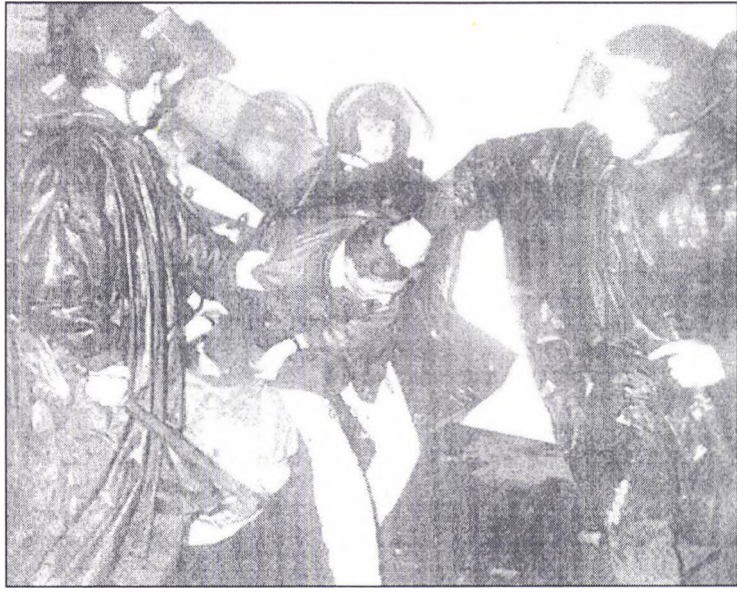
K.B.: Saldırılara karşı koyma noktasında neler yapılmalıdır?

Ali Yavuz: Tüm emek güçlerinin devrimci-demokrat-yurtsever kesimlerin kitlesel karşı koyuşu gerekmektedir. Devlet tek tek başımızı ezmek istiyor. Rejim çok donanımlı değil aslında; askeri, ekonomik yönden zayıflamış, ahlak yönden çökmüştür. Rejim bizim dağınıklığımızdan yararlanıyor.

Kızıl Bayrak/İzmir

Sermaye devletinin saldırıları boyutlanıyor:

Saldırıları sokakta karşılayalım!

ertesini günü bunu protesto etmek isteyen gazete çalışanları ve okurları henüz basın açıklamasına başlamadan aynı şekilde gözaltına alınarak işkencehaneye götürülmüştür. Bir sonraki gün yapılan basın açıklamasından sonra ise bu kez Kurtuluş Gazetesi'nin merkez

bürosunu hedefleyen işkenceciler gösterilen direnişe rağmen büroyu basarak talan etmişlerdir. Yine Kurtuluş Gazetesi'nin Kartal bürosu da aynı şekilde basılıp talan edilmiştir.

Sermaye devletinin süper savcısı Kutlu Savaş'ın hazırladığı rapordan sonra gelişmeler sadece bunlar değildir. Sermaye devletinin işkenceci katilleri Fatih'teki bir evde on kişi arasından seçerek Hamdi Salgın (19) ve Gülistan Özdemir (16) adlı gençleri PKK'lı oldukları gerekçesiyle güpegündüz kurşuna dizmiştir. Bunun yanı sıra Tokat'ta öldürülen bir PKK gerillasının Gazi Mahallesi'nde düzenlenen cenaze

töreninden sonra HADEP'in İstanbul'daki parti binalarına düzenlenen baskınlar ve gerçekleştirilen gözaltılar da kısa sürede HADEP'i hedefleyen genel bir saldırıya dönüştü. Sermaye devleti çeşitli komik gerekçelerle HADEP'in yurt çapında parti binalarını basarak parti yönetici ve üyeleri üzerinde terör estirmekte. Nitekim HADEP'in Ankara'da bulunan Genel Merkezi de bu baskınlardan payına düşeni aldı. Sermaye devleti kendi hukuk kurallarını da aşarak bir siyasi partiyi sıradan gerekçelerle basıp Genel Başkan ve yöneticilerini gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar için DGM Savcılığı'nca verilen dört günlük süre sonunda gözaltına alınanlar "bölücü örgütün özel görevlileri" oldukları gerekçe gösterilerek TCK'nın 168-1. maddesi uyarınca tutuklandılar.

Sermaye devletinin Susurluk Raporu'nun verdiği meşruluğa dayanarak gerçekleştirdiği bu kapsamlı saldırıların artarak devam edeceği açıktır. Bu saldırılar toptan bir direniş duvarıyla karşılaşmadığı sürece, kitleler büyük mücadeleler sonucunda kazanılmış demokratik mevzilerini sahiplenmediği ya da buna sevkedilemediği sürece son bulmayacaktır. Bugüne kadar yaşanan saldırılara verilen yanıtın yetersiz kaldığı üzücü bir gerçekliktir. Saldırıların karşısında HADEP, kendi kitlesinde varolan potansiyeli yeterince hayata geçirmemiştir. Saldırı kitlesel ve

militan bir eylemlilik süreciyle karşılanamamıştır. Öte yandan Kurtuluş'a dönük saldırı sürecinde devrimci dayanışma ve destek tavrı örülenmemiştir. Kurtuluş Gazetesi'ne yönelik Mehmet TOPALOĞLU'nun katledilmesiyle başlayan saldırıların en başından itibaren bu dayanışmayı örmekle en çok yükümlü olan devrimci-sosyalist basın Kurtuluş'a gereken desteği verememiştir. Devrimci hareket, saldırılar karşısında blok bir tutumun gösterilmesi temel gerekliliği üzerinden sınırlı bazı çabalar dışında bir pratik tutum içersine girmemiştir.

Sermayenin çete devletinin saldırıları karşısında devrim cephesinin can bedeli yükseltilmiş mevzilerini korumak konusunda yeterli titizliği göstermek bugün herşeyden önemlidir. Sermaye saldırılarının boyutlanarak sürmesine engel olabilmemiz ve kazanılmış mevzilerimize sahip çıkabilmemiz için bir hayli zayıflamış olduğu görülen devrimci dayanışma ve destek reflekslerini güçlendirmemiz gerekmektedir.

Sermaye devletinin saldırıları MGK-TÜSİAD Hükümeti Başbakanı YILMAZ'ın açıkladığı gibi "yarın da" sürecektir. Devrimci hareket bu saldırılara karşı takınacağı net tutumunu bugünden somut hale getirecek yönelimlere girmek sorumluluğuyla karşı karşıyadır.

**Saldırıları Karşı Dayanışmaya!
Yaşasın Devrimci Dayanışma!**

Basın Açıklamasından... Basın Açıklamasından...

**Devrimci-Sosyalist Basın
Susturulamaz!
Kavga Dostlarımızın Yanındayız!**

Sermayenin faşist devletinin çetelerden arınma demagojileriyle ortaya salınan Susurluk Raporu, aynı zamanda kendisine muhalif olan her türlü odağa karşı düzenleyeceği yeni saldırılar için de start işlevi gördü. Bu MGK-TÜSİAD Hükümeti'nin başbakanının "Dün yapıldı, bugün de yapılır, yarın da yapılacaktır" sözlerinde açıkça ifade ediliyordu.

Raporun yayınlanmasının hemen ertesinde Adana'da bir Kurtuluş Gazetesi Temsilcisi üç devrimci katledildi. Ardından emekçi semtlerinde terör estiren faşist sermaye devleti yüzlerce kişiyi gözaltına aldı, tutukladı. Fatih'te biri 19, diğeri 16 yaşında iki genç bir evde kurşuna dizilerek katledildi. HADEP'e baskınlar, gözaltılar, tutuklamalar pervasız bir biçimde hala sürüyor. İstanbul'da Atılım gazetesi muhabiri kaçırılarak tecavüze uğradı. Ankara'da Kızıl Bayrak okuru bir işçi kaçırılarak infaz tehditleriyle ajanlığa zorlandı.

Kuşkusuz bu saldırıların güncel hedeflerinden biri de Kurtuluş Gazetesi oldu. Adana'da öldürülen temsilcileri için yapılan eylem ve basın açıklamaları çoğunlukla polis saldırısıyla son buldu. Pazar günü Kadıköy'de düzenlenen basın açıklamasında saldırıya uğrayan gazete çalışan ve okurları dayak ve küfürler eşliğinde gözaltına alındı. Bir gün sonra bunu protesto ettiklerini söyleyen basın açıklaması henüz

başlamamışken işkenceci katillerin saldırısı gerçekleşti ve on gözaltı yaşandı.

Salı günü öğleden sonra ise katillerin hedefi Kurtuluş'un Çağaloğlu'ndaki Merkez Bürosu'ydü. Kurtuluş çalışanları bu saldırıyı barikatlar ve sloganlarla karşıladı. İçerden atılan devrimci sloganlar, dışarda bu saldırıyı duyup oraya gelmiş olan Kurtuluş okuru ve dostlarının sloganlarıyla çoğaldı. Yüzlerce katil, çelik yelekler, robokoplar, gaz bombalı timlerle barikatları yıkıp Kurtuluş'çu kavga dostlarımızı karga tulumla arabalara bindirdiler.

Baskın sonrası akşam saatlerinde Kurtuluş okur ve çalışanları, Grup YORUM elemanları, Devrimci Gençlik, Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği çalışanlarından oluşan yaklaşık otuz kişilik grup, büroyu açıp çalışmaları devam ettirmek istedi. Fakat bu da işkenceciler tarafından engellendi ve grup dağıtıldı.

Kurtuluş gazetesi bürosuna ancak sabah saatlerinde girilebildi. İşkenceci katillerin büroda adeta bir terör estirdikleri ve bütün eşya ve cihazları kullanılmaz hale getirdikleri görüldü. Bu bir bakıma katil devletin devrimci-sosyalist basına duyduğu tahammülsüzlüğün de bir göstergesiydi.

Evet... Tahammülsüzler. Bu yüzden her türlü yöntemi kullanarak saldırıyorlar. Fakat saldırılarla ilk defa karşılaşmıyoruz. En başından beri devrimci dayanışma ve destek refleksleriyle tınağımızla kaziyyarak, can pahası bedeller

ödeyerek kazandık. Kuşkusuz onlara kolayından teslim etmeyeceğiz. Bugün gerçekleşen bu saldırı, salt Kurtuluş gazetesine yönelik değildir. Süren bir mevzi savaşında sermaye devletinin bir hamlesi de denilebilir buna. Bugün önemli bir zorunluluk olarak karşımıza çıkan görev, bu hamleyi direnişleriyle büyük ölçüde boşa çıkaran kavga dostlarımızla dayanışmayı örmek, düşman saldırısını tersine çevirmektir. En başta devrimci-sosyalist basın olmak üzere tüm duyarlı kurum ve bireyler, Kurtuluş Gazetesi'ne maddi ve manevi her türlü desteği sunmakla, Kurtuluş'u sahiplenmekle yükümlüdür. Bu sahiplenme bir bakıma yavaş yavaş zayıflamaya yüz tutmuş olan devrimci dayanışma geleneğinin de yeniden canlandırılmasının bir sıçrama tahtası olacaktır.

Kızıl Bayrak olarak bu geleneği her zaman sürdürme çabasında olduk. Geçmişte olduğu gibi bugün de Kurtuluş'a yönelik saldırıların her aşamasında olanaklarımız ölçüsünde dostlarımızın yanında olmaya çalışıyoruz. Bu tavrımız ilkeseldir ve değişmeyecektir. Kendi cephemizden kavga dostlarımıza her türlü desteğe hazır olduğumuzu taahhüt ediyor, tüm olanaklarımızla Kurtuluş'un yanındayız diyoruz.

**Kurtuluş Gazetesi Susturulamaz!
Yaşasın Devrimci Dayanışma!**

**Sosyalizm Yolunda
Kızıl Bayrak Gazetesi
18.02.1998**

Ankara'da Kızıl Bayrak okuru bir işçi kaçırıldı

Baskılarınızın Bizi Yıldıracağını Sanıyorsanız YANILIYORSUNUZ!

Sermaye devletin devrimcilere ya da devrimcilere yakın duran insanlara yönelik saldırılarından biri de kaçırarak ajanlığa ve işbirliğine zorlamaktır. Özellikle son birkaç ayda devrimci-sosyalist basın çalışan ve okurları üzerinde bu tip saldırılar yoğunlaşmıştır. İzmir'de okulun tuvaletinde intihar ettiği iddia edilen Kaldıraç okuru Ali Serkan EROĞLU, kaçırılarak işkenceden geçirilen ve tecavüze uğrayan Özgürlük ve Sosyalizm Yolunda Atılım Gazetesi dağıtımcısı Temel PUTOĞLU sermaye devletin bu saldırılarının güncel örnekleridir.

Geçtiğimiz günlerde aynı saldırının hedefi gazetemiz okuru bir işçi olan Necip ERCAN oldu. Necip ERCAN, 11 Şubat günü Ankara Emniyeti Terörle Mücadele Şubesi ekiplerince sokak ortasında kaçırıldı. Gözleri bağlanarak

Gölbaşı'nda ıssız ve boş bir araziye götürülen Necip ERCAN burada Kızıl Bayrak bürosuna gelip gidenler hakkında bilgi vermeye zorlandı. Burada kendisine ajanlık yapması teklif edilen okurumuz aksi takdirde öldürülmekle tehdit edildi.

Sermaye devletin bu saldırılarına aslında hiç de yabancı değiliz. Daha önce de bazı çalışan ve okurlarımız aynı teklif ve tehditlere maruz kaldılar. Bunun mekanı kimi zaman işkence tezgahları, kimi zaman da şehir dışındaki çöplükler, mezarlıklar, boş araziler oldu. Düşman, yoldaşlarımızın kafalarına silah namlusu dayayarak yaptığı bu teklif ve tehditlere cevabı bizzat o an yoldaşlarımızdan ve faliyetimizin gün geçtikçe gelişip büyümesinden aldı. Çalışanlarımıza yönelik her türlü saldırı daha yüksek bir düzeyi

tutturan bir çalışma temposuyla geriye çevrildi.

Ulaştığımız düzeye olan tahammülsüzlüğünü her fırsatta ortaya koyan sınıf düşmanlarımızın saldırıları geçmişte olduğu gibi bugün de çalışmalarımıza sekte vurmaktan çok sınıf kinimizi bileyen bir faktöre dönüşecektir. Sınıf düşmanlarımız şunu kafalarına sokmalıdır: Baskılarla tehditlerle, uyguladığınız işkence ve terörle bizleri yıldırabileceğinizi sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Sosyalizm için verdiğimiz bu onurlu kavgada hepinizin işçi sınıfının devrimci adaleti önünde hesap vereceğiniz günler de gelecektir.

**Baskılar Bizi Yıldırılmaz!
Devrimci Basın Çalışan ve
Okurları Üzerindeki
Devlet Terörüne Son!**

Basın Açıklamasından... Basın Açıklamasından...

NAMUSU OLMAYAN BİR DEVLETİN TUTACAK BİR NAMUS SÖZÜ YOKTUR!

Gazetemiz üzerindeki baskılar yaklaşık bir aydan bu yana sistemli bir şekilde artırılıyor. Ramazan Bayramı'ndan bir gün önce Adana Kiremithane Mahallesi'nde Adana Temsilcimiz Mehmet Topaloğlu, Bülent Dil ve Besat Ayyıldız isimli iki devrimci ile birlikte katledildi. Bu süreçten sonra baskılar gazetemizin merkez bürosu üzerinde de yoğunlaştı. Katledilen temsilcimize sahip çıkmamızı hazmedemeyen iktidar gazetemizin dağıtımclarına muhabirlerine ard arda saldırdı, vahşice gözaltına aldı.

14 Şubat Cumartesi günü gazetemiz üzerindeki baskıları protesto etmek amacıyla Kadıköy'de düzenlediğimiz basın açıklaması ve toplu gazete satışına saldıran polis, muhabirlerimiz, okurlarımız ve dağıtımclarımızın yer aldığı dokuz kişiyi gözaltına aldı. Bunu protesto etmek için 16 Şubat Pazartesi günü Türkiye Gazeteciler Cemiyeti önündeydik. Polis buraya da saldırdı. Muhabirlerimizi ve açıklamamıza destek vermek için gelen demokratik kitle örgütü temsilcilerini dövere gözaltına aldı. Yaşlı analarımıza saldırdılar. Şehit dağıtımımız İrfan Ağdaş'ın anası Şükran Ağdaş, Çeşminaz Ağdoğan ve Oya Gökbayrak

herkesin gözü önünde dövüldüler.

Dün de tüm bu gelişen olayları protesto için gazetemiz önündeydik. Yaklaşık 150 kişiyle coşku ve kararlılığımızla yaptık açıklamamızı, okurlarımız, halkımız desteğini bizden esirgemedi. Açıklamaya ve kararlılığımıza tahammül gösteremediler. Daha açıklamanın üzerinden iki saat geçmemiştir ki büromuz abluka altına alındı. Sokağın giriş çıkışları tutuldu. Hedef, büromuzu basıp talan etmek, tüm çalışanlarımızı gözaltına almaktır. Kurtuluş Gazetesi'nin büroları polisin keyfince gelip bastığı, talan ettiği bürolar değildir. Hiçbir zaman böyle olmamıştır, bundan sonra da böyle olmayacaktır. Polisin bu keyfi tutumuna karşılık gazete çalışanlarımızın tavrı BARİKAT olmuştur. Bu tavrımız karşısında çaresiz kalan polis geri adım atmış ve sadece kimlik kontrolü yapacağını söylemiştir. Arkadaşlarımıza ve avukatlarımıza namus sözü veren polis içeri girince arkadaşlarımızı gözaltına almaya çalışmıştır. Sekiz arkadaşımızı koparıp gözaltına alan polis diğer 14 çalışanımızın öfkesiyle püskürtülmüştür. İkinci kez barikat kurulmuştur. Bu sırada gazetemiz çalışanlarının direnişine destek vermek için büromuzun önünde sloganlarıyla yanımızda olan 100 kadar insanımız da polisle dişediş bir çatışmaya girmiştir.

İkinci kez kurulan barikattaki

14 insanımız da daha sonra gözaltına alınmıştır. Gözaltına alınan arkadaşlarımızdan Zehra Kurtay'ın durumu ağırdır. İçeri girerken namus sözü veren polis bu sözünü tutmayarak ne kadar namussuz olduğunu ispatlamıştır. Namusu olmayan bir devlet, gazetemiz çalışanlarına yaptığı bu saldırıyla bu sözü haketmediğini bir kez daha ortaya koymuştur. Emperyalizm, Ortadoğu halklarına saldırının hazırlıklarını yaparken O'nun kukla devleti de bu saldırıya karşı ilk direnecek güçleri sindirmenin hesaplarını yapıyor. Kurtuluş ve temsil ettiği milyonlar Ortadoğu halklarına karşı yapılacak bu saldırının karşısındaki en diri güçtür. Saldırıları bu yüzdendir.

Susurluk Devleti'nin kendini aklama kaygısıyla sağa sola saldırma, herkesi sindirme derdine düşmesindendir. Saldırıların her cephede bunca yoğunlaşması bundandır. Halkımıza yönelen bu saldırı dalgasını püsküteceğiz. Dün gazetemizin önünde taşlarla çatışan, gazetesini savunan insanlarımız vatanını da aynı karahlıkla bu zalimler, sömürücüler güruhuna karşı savunacaktır. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın.

**Kavganın Onurlu Sesi
Kurtuluş Susturulamaz!
Halkız, Haklıyız,
Kazanacağız!**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
Halk İçin Kurtuluş Gazetesi

Saldırılara karşı mücadele barikatlarına!

Sermaye devleti Susurluk raporuyla iyice gözler önüne serilen çete-devlet ilişkisinin temizleneceği konusunda konuşmalar yaptığı halde bırakın devletin çetelerden temizlenmesini aksine çeteleri güçlendirme yolunda ilerlemektedir. Bildiğimiz gibi 28 Ocak'ta Adana'da üç devrimci katledildi. Bu saldırının meşrulaştırılması için yine aynı senaryo ortaya konuldu; "Eylem hazırlığındaki teröristler çatışma sonucunda öldürüldüler." Devletin eylem için kırsaldan gelen teröristlerden biri dediği Mehmet Topaloğlu altı aydır Adana'da Halk İçin Kurtuluş Gazetesi Adana temsilciliğini yürütüyordu. Faşist sermaye devletin polisi Mehmet Topaloğlu'nu çok iyi tanıyordu. Mehmet, devrimciydi ve bunun için katledildi. Devletin devrimcilere yönelik bu saldırıları yeni birşey değildir, dün de bu saldırılar yoğun bir şekilde yaşanıyor bugün de yaşanıyor. Çünkü bizler devrimciyiz, bizler işkenceci-katillerden hesap soruyoruz.

Adana'daki katliamı protesto için 14 Şubat Cumartesi günü Kadıköy İskelesi'nde Halk İçin Kurtuluş Gazetesi'nin yaptığı, yaklaşık 30 kişinin katıldığı basın açıklamasında Topaloğlu'nun polis tarafından öldürüldüğü kaydedildi. Açıklamadan sonra faşist polis azgınca saldırdı. Saldırı sırasında 7 devrimci gözaltına alındı. 16 Şubat Pazartesi günü ise Türkiye Gazeteciler Cemiyeti önünde basın açıklaması yapmak isteyen Kurtuluş gazetesi çalışanlarına daha basın açıklaması başlamadan yine bir saldırı oldu. Saldırı sloganlarla karşılandı ancak 11 devrimci dövülerek gözaltına alındı. 17 Şubat tarihinde ise Kurtuluş Gazetesi'nin Çağaloğlu'ndaki merkez bürosu önünde yeni bir basın açıklaması yapıldı. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı basın açıklamasında özetle "Bugün 17 Şubat ve biz yine meydanlardayız. Bize gücünüz yetmeyecek...Kontrgerilla devletin terörü bizi teslim alamayacak." denildi. Basın açıklamasının ardından 1996 yılında 17 yaşında katledilen İrfan Ağdaş'ın yengesi Şükran Ağdaş, "Oğlumu siz katlettiniz, onun katilleri bulnuncaya kadar ben de oğlumun yerinde savaşıacağım.Beni de öldürmeniz gerekecek" şeklinde etkili bir konuşma yaptı. Eylemde ; "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Devrim şehitleri ölmüştür" sloganları atıldı. Daha sonra kitle Halk İçin Kurtuluş Gazetesi bürosuna çıkıp bir süre sonra dağıldı.

Basın açıklamasında kitlenin sayısından ve kararlılığından dolayı saldıramayan aciz polis, basın açıklamasından iki saat sonra Kurtuluş Gazetesi'nin Çağaloğlu'ndaki bürosunu abluka altına aldı. Kurtuluş çalışanları polisin keyfi baskınını direniş tavrıyla karşıladılar. Kurtuluş çalışanlarının onurlu barikat direnişine rağmen büroya giren işkenceciler büroda adeta terör estirdi. İçerde bulunan gazete çalışanlarının yanında aşağıda ablukayı duyup destek için toplanan kitle de saldırıya uğradı. Bu kitleden de gözaltılar yaşanırken olayları görüntülemeye çalışan basın mensupları da polisin azgın saldırısından nasibini aldı. Büro baskınında gözaltına alınan Kurtuluş çalışanı Zehra KURTAY'ın sağlık durumunun ciddi olduğu ve hastaneye getirildikten sonra tekrar şubeye götürüldüğü edindiğimiz bilgiler arasında.

Akşam saatlerinde Grup Yorum elemanları, Kurtuluş okurları, Devrimci Gençlik, Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği çalışanlarından oluşan otuz kişilik bir grup tarafından büronun açılması yine işkenceci katiller tarafından engellendi. Ertesi gün büroya girildiğinde içersinin adeta talan edildiği ve tüm eşyaların kullanılamaz hale getirildiği görüldü. 18 Şubat'ta Çağdaş Gazeteciler Cemiyeti önünde düzenlenen kitlesel bir basın açıklamasıyla polis baskını ve gözaltılar protesto edildi.

**Gözaltındaki Arkadaşlarımız Serbest Bırakılsın!
Devrimci-Sosyalist Basın Susturulamaz!**

İşçi Sınıfı Hareketinin Güncel Durumu ve Görevlerimiz

Siyaset sahnesindeki oyunlar ve sınıf hareketine etkileri:

Siyaset sahnesinin son bir yıllık süreci önemli iki gelişmeyi ortaya çıkarmış bulunuyor. Bu bir yıllık süreç, önce “çeteler” üzerinden devletin ABD-CIA merkezli bir kontr-gerilla örgütlenmesine dönüştüğünü kanıtlamıştı. Ardından AB rezaleti bahanesiyle ABD’ye kölelik ve İsrail ile suç ortaklığı alenen işletilmeye başlandı. Gelineen noktada bunun sonucu, TC’nin körfez krizinde üstlendiği rolde resmini buldu.

Siyaset sahnesindeki bu özetin bir sonucu, devletin saldırılar konusunda alabildiğine pervasızlaşmasıdır. Perdenin yırtılması ardından gelişen tepkilerin örgütlenip devrimci bir kanala akıtılamaması yüzünden, zamanla sönümlemesi, giderek devletin bu çeteleşmeyi ve işlenen suçları alenen savunmaya başlamasına yol açtı. Önce Ağar “bin operasyon” adıyla savundu suçları. Şimdi Başbakan “dün yapıldı, bugün ve yarın da yapılır” diye savunuyor. Devletin böylesine pervasızlaşabilmesi, süreci lehine çevirdiği düşüncesinden kaynaklanıyor. Düzen sahiplerinin bu yönlü düşüncesinin belirli nesnel nedenleri de bulunuyor. Bilindiği gibi Susurluk, siyaset sahnesinde kimi reformistlerle düzen solunun gözündeki perdeyi yırtmış, bu çevreler ancak kamyon çarpmasının şokuyla kabullenebilmişlerdi kimi acı gerçekleri. Böylece düzene, düzen içi bir muhalefet başlamış oldu. İşte kontrol altına aldığı düşüncesiyle devleti rahatlatıp pervasızlaştıran muhalefet, bu düzen içi muhalefettir. Bu muhalefetin militanları ılık söndürmekten, sokak süpürmekten tez yorulup ikinci bir gerekliliğe kadar günlük yaşamlarına geri dönmüş bulunuyorlar.

Diğer sonuç, bu doğal teşhirin emekçilerin zihninde yarattığı açıklıklardır. Susurluk protestoları sürecine, semt eksenli ve sınırlı bir katılım sağlayan işçi sınıfı ve emekçiler, bütün bir süreç boyunca gelişmelerin doğrudan muhatabı olmadı. Bu nedenle bastırılan bir muhalefet hareketinin de öznesi durumuna gelmedi. Sadece açığa çıkan çeteleşmiş devlet gerçekliği, 15-16 Haziranlar’ın, Madenci grevlerinin, DGM ve Tarih direnişlerinin yaratıcısı Türkiye işçi sınıfına, “burjuvazinin kanlı iktidarını yıkmak” tarihi görevinin ciddiyetini kavratmaya başladı. Dün “illegal, ihtilalci” sözlerine ne kadar yabancı ise, bugün, bunları o kadar kavrar-benimser hale gelmeye başladı. Sürecin başında, örgütsüzlüğün verdiği sıkıntı ile birleştiğinde bir umutsuzluğa-özgüven kırılmasına yol açan bu “ciddiyet”, giderek sınıfı örgüt fikrine, mücadele perspektifine yaklaştırmaya başlamış bulunuyor. Türkiye işçi sınıfı, bugün düne göre daha bilinçli tepkiler verebiliyor. Taleplerinde daha ısrarcı olabiliyor.

Sistem teşhir oldukça saldırılarında pervasızlaşıyor:

Sınıf hareketindeki bugünkü gelişmenin bir nedeni sürecin bilinçlere etkisi, diğer önemli bir neden de, kuşkusuz, sistemin pervasızlaştıkça artan saldırılarıdır. ABD ile kölelik ilişkilerinin derinleştirilmesine, stratejik işkollarındaki KİT’lerin çokuluslu ABD tekellerine peşkeş çekilmesi eşlik etti. Yani özelleştirme saldırısına hız verildi. IMF paketleri yoğun zam uygulamaları halinde hayata geçirildi. Esnek üretim, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma bunlarla at başı koştu. Ve nihayet Körfez krizi, tüm bölge ülkelerinde olduğu gibi, Türkiye’de de işçi sınıfı ve emekçi kitleler üzerinde “Demokles kılıcı” gibi sallandırılmaya başlandı.

Saldırıları arttıkça örgütlenme ihtiyacı da kendini dayatıyor. Tekstil başta olmak üzere, örgütsüzlüğün hakim olduğu işkollarında yürütülen sendikalaşma çalışmaları adeta “yasadışı örgüt” muamelesine uğramakta. Sendikasılaştırmanın birinci adımı olan tensikatlarla, devlet-polis (jandarma) terörü eşlik ediyor. Hatta, İstanbul-Oksa direnişinde olduğu gibi sınıf hareketine karşı yeniden kurşun sıkılmaya başlanmış bulunuyor. Ne var ki, devletin kapitalistleri bu açıktan sahiplenmesi ve silahlı gücünü emirlerine amade tutması ve onlar için kullanması, işçi sınıfı içinde devletin gerçek yüzünün tanınmasını artırmaktan başka işe yaramıyor. “Sermaye devleti” tanımı giderek daha geniş kitlelerin gözünde anlam buluyor.

Teşhir olan pisliklere tepki giderek artıyor:

Emperyalizm kapitalizmin uluslararası boyutta örgütlenmesidir. Ama bu örgütlenmeyi salt çokuluslu tekeller, karteller, tröstlerden ibaret bir iktisadi örgütlenmeyle sınırlı algılamak gerekiyor. Sermaye sınıfı iktisaden olduğu kadar siyasi olarak da tüm dünyaya hükmetmek için her türlü yolu mübah gördüğünü sürekli kanıtıyor. Gizli devlet, derin devlet vb. adlar altında ABD-CIA merkezli bir kontr-gerilla örgütlenmesinin tüm kapitalist ülkelerde hakim kılındığı, bizzat CIA belgelerinde açıklanıyor.

Susurluk’la birlikte, bu örgütlenmenin Türkiye’deki ayağı önemli oranda deşifre olmuştur.

Teşhir olan bu ilişkiler, IMF’nin tüm bağımlı kapitalist ülkelerdeki dayatmalarıyla birlikte, bu ülkeler proletaryasının bilincinde önemli izler yaratıyor. Sermaye sınıfı, bu uluslararası niteliğiyle daha çok algılanılmaya başlanıyor. ‘70’lerin anti-emperyalist bilincindeki “milli”lik parçalanıyor. Emperyalizm karşıtlığını, kapitalizm karşıtlığı dışında, ondan bağımsız algılamak zorlaşıyor.

Örneğin Türkiye’de, Ortadoğu’ya yönelik son emperyalist saldırıya, bir kaç reformist partinin öncülüğünde, en dikkat çekici tepki işçi

sınıfından geliyor. Üç korucu konfederasyona ve bunların tüm sınıfı satma çabalarına rağmen, tabanın kendiliğinden bilinci yüze vuracak kanallar yaratıyor. Bu bazen “ilerici” bir şube yönetimi üzerinden gerçekleşiyor. Bazen bir grev veya direniş hareketi üzerinden. Son bir haftada bu çerçevede, sadece İstanbul’da, Belediye-İş, Yol-İş, Tuzla Deri-İş, TİM-TİS ve İstanbul Şubeler Platformu, körfezde bir savaşa karşı görüşlerini kamuoyuna açıkladılar. Bu açık tutum, elbette sınıfa saldırının başka araçlarına karşı tutumla bir arada ele alınıyor. Örneğin, bir işletme özelleştirmeye karşı bir eylem ya da basın açıklamasında, emperyalist saldırganlığa da yer veriliyor. Bu ikisinin birbiriyle kopmaz bağları ve aynı şeyin, kapitalist sömürü düzeninin ürünü oldukları giderek daha fazla algılanıyor.

Sınıfın kendiliğinden hareketinin bugünkü en ileri verileri bunlar. Ama hareket bundan ibaret değil. Çünkü ne bilinç sınıfın tümünde eşit gelişme gösteriyor, ne de kapitalist düzenin ve kapitalistlerin saldırıları her yerde ve her zaman aynı araçları kullanıyor. Araçlar ve yöntemler çok çeşitlidir. Değişmeyen tek gerçek her yerde, her alanda yoğunlaşan saldırılardır. Ve bu saldırılara karşı sınıfın verdiği tepkidir.

Bilincin daha geri, mücadele deneyiminin neredeyse sıfır olduğu kesimlerde halen sınıf içi bölünmelerin yarattığı etkiler hakim görünüyor. Pek çok işçi halen en fazla sektör düzeyinde bir “sınıf” algısına sahip. Bırakın enternasyonal, Türkiye işçi sınıfı bile tahayyülünün dışında kalıyor. Bunda işçi sınıfının partisizliği kadar, sendikaların satılmışlığının etkisi var. Çok genç ve sınıf mücadelesi birikiminden yoksun bir kesim olmanın etkileri kadar, kapitalistlerin oyun ve hilelerinin etkisi var. Hepsini bir arada, işçi sınıfının önemli bir bölümünü sınıfsal kimlikten, sınıf siyasetinden ve tabi sınıflar savaşından nispeten uzakta tutuyor. Halen işyeri, atölye, fabrika, bilemedin sektör sorunlarına karşı mücadele (ücret, sigorta, sendika, servis, yemek vb. vb..) düzleminde tutmaya yetiyor.

Ama bu, işçi sınıfı cephesinden geçici bir durumdur. Çünkü işçi, gelecekte de işçi kalacaktır. Yani yarın, örneğin deneyimsizlik artık onlar için geçerliliğini yitirmiş olacaktır. Çünkü sınıflar ve onlar arasındaki uzlaşmaz çelişki ve çatışmalar devam ettiği sürece, işçinin mücadele deneyim ve birikimiyle, kendi sınıf bilincini edinmesini engellemek mümkün değildir. Nitekim bugün için sınıfın en hareketli kesimlerini, bu, genç işçi istihdamının yoğun olduğu tekstil gibi sektörler oluşturmaktadır. Sendikalaşma girişimleri ve kapitalistlerin bu girişimleri tensikatlarla ezme çabaları, bu alanlarda örgütlenme istek ve çabasını daha da artırıyor. Pek çok fabrikada, çalışmanın açığa çıkardığı öncülerin atılmasıyla boşalan yer, dolduruluyor. Kapitalist iki işçiyi

çıkarırsa sendika belasından kurtulacağını zannederken, 5 işçi, yarın komünist partinin denetiminde çalışacak bir işyeri komitesinin temellerini atmak için öne çıkıyor, mücadeleye katılıyor.

Sınıf hareketinin bugünkü ihtiyaçları ve görevlerimiz:

Sınıf hareketindeki bu yeni kıpırdanmalar hareketin yeni bir yükselme dönemine girmekte olduğuna da işaret ediyor. Üstelik bu kez, sermayenin uluslararası ve yerel düzeyde teşhiriyle bilinçlenmiş bir sınıf hareketidir söz konusu olan. Böyle bir hareket, kuşkusuz, daha üstten, daha örgütlü bir müdahaleyi de zorunlu hale getirir. Sınıf devrimcilerinin edindiği mücadele deneyim ve birikimleri, kadro güç ve nitelikleri süreci karşılamaya yetecek midir?

Sürece hiç de hazırlıksız girmedikimiz, hem attığımız tarihi adımdan ve hem de pratik politikada katettiğimiz mesafe, tuttuğumuz yerden bellidir. Fakat adı üzerine bu henüz, “hazırlıklı” olmaktır. Eğer bir şeye hazırlıklı olmak ile o işin hakkını vermek arasındaki farkı kaçırmaz isek hazırlığı güce dönüştürmek, gelişen hareketin ihtiyacına yanıt vermek imkansız değildir. Ani patlamalara da her zaman gebe olmakla birlikte, sınıf hareketinin bugünkü seyri, adım adım gelişme-yükselme eğilimi göstermektedir. Bunu bir imkana dönüştürmeyi, adım adım yükselen hareket içinde, kadrolarımızı da adım adım eğitmeyi başarabilirsek eğer, dönemin ihtiyacını karşılayabilmek bir sorun olmaktan çıkabilecektir. Sistemli müdahale salt sınıf devrimcileri için değil, onunla birlikte ve asıl olarak hareketin kendisinin gelişimi için önemlidir. Ve birbirini etkileyen bir süreç sonunda komünist hareket, yükselen sınıf hareketinden beslenerek gelişeceği için, salt nitelik olarak değil, nicelik olarak da hareketin daha ileri ihtiyaçlarına yanıt verir hale gelebilecektir.

Bugün sorun, yakalanan düzeyi tüm alanlarımızda eşitlemek, aynı bütünün birbirine yakın, birbirinden beslenen, birbirini besleyen parçalarını oluşturduğumuzun bilinciyle hareket edebilmektir. Gelişmekte olan kitle hareketinin ihtiyacını karşılayabilecek önderlik düzeyini yakalamak, içerde bu bütünlüğü sağlayacak bir kenetlenmeyi hızla gerçekleştirebilmeye de bağlıdır. Dışarıda (sınıf hareketinin içinde) alabildiğince açılıp-yayılan bir çalışma tarzı ile, içerde sağlanacak bu sıkı sıkıya kenetlenme saflarda özgüveni artıracığı gibi, sınıfın harekete karşı güvenini de sağlayacak sınıf örgütü tavrının bir gereğidir.

Sınıf hareketimiz programlı ve örgütlü bir mücadeleye bugün dünden daha açık, daha hazırdır. Sınıf devrimcileri de sınıfa ve devrimcilere verdikleri sözü tutmak, parti programını kavganın gönderlerinde dalgalandırmak konusunda kararlı ve inatçıdır.

Bütün sorunlarımızın kaynağı bu sömürü düzenidir!

Taç Tekstil'in eski sahibi ölünce fabrika 5 hisseli oldu. Halit, Hamit, Macit Tatari yönetime geldiler. '88'de ise %20 hisse ile Necip Tatari yönetime girdi. 5 senede fabrikanın %80 hissesini ele geçirdi. Bu hisseyi almak için Macit Tatari, bankalardan kredi aldı, kredilerin ödenmesi için fabrikanın gelirleri direk bankalara devredildi. Bu süre içerisinde esnaf ve işçilerin parası ödenmedi. Sendika ise bu duruma karşı hiç bir girişimde bulunmadı. Aslında Taç'ta TEKSİF Sendikası'nın örgütlü olduğu hesaba katıldığında, bu durumda yadırganacak bir şey olmadığı gibi işçilerin son zamana kadar doğru dürüst tepki gösterememesi de, patronun ve sendikanın ekmeğine yağ sürmüştü. '98'e kadar ücretlerin ödenmemesi durumunda çok pasif eylemler yapılmıştı. İşçilerin bugünkü durumu, "pratik öğretir" mantığının bir kez daha doğrulandığını gösteriyor. Bu son eylem

tüm eksikliğine rağmen, diğerlerinden daha radikal olduğu gibi biraz daha ileri bir mevzidedir. Sadece ücretlerin ödenmesi talep edilmemekte, aynı zamanda sendikanın ve işyeri temsilcilerinin değiştirilmesi de istenmiş ve bu talepler de elde edilmiştir.

İşçideki bilincin genelde çok geri olması ve eylemi sürükleyecek öncü işçilerin az olması bu eylemin en büyük eksiklerinden birisi idi. Birikmiş alacakların bir kısmını almaları ve kalanın ödeneceğinin vaadedilmesi sendika temsilcilerinin yeniden seçilmesi ve araya bayram tatilinin girmesiyle eylem bitti. Şu ana (12.2.1998) kadar ödeneceği söylenen para ödenmiş değildir. Bayramdan önceki toplantıda paranın ödenmemesi durumunda eyleme tekrar başlayacakları yönünde karar almış olmalarına rağmen Mart'ta yapıyacak %35'lik zamdan faydalanmak istiyorlar. Çünkü işçilerin

çıkarılması durumunda yapılan zammın tazminatından faydalanamayacaklarını biliyorlar ve bir bekleme içerisinde.

İşçilerindeki belirli bir öncü misyonu olan işçilerde dahi saldırının kaynağı ve hedefi konusunda bilinç bulanıklığı var. Mesela, sorunun patronndan değil, personel ve işletme müdürlerinden kaynaklandığını düşünüyorlar. Personel müdürü Salim Yağar'ın gitmesi durumunda, patronla iletişimin daha rahat kurulacağı ve sorunların çözüleceğini sanıyorlar. Personel ve işletme müdürleri, işçileri eylem yapmaları karşısında işten atmakla tehdit ediyor. Paraların ödeneceğini vaadediyorlar. Eyleme çıkmak isteyen işçilerin tesbit edilip işten atılmalarını sağlıyorlar. Özellikle de sendika temsilcilerini işten atmaya çalışıyorlar.

İşçilere, kendi biçtiği üç kuruşluk maaşlarını, fabrikanın zor durumda olduğu gerekçesiyle ödemeyen Taç Tekstil'in sahibi, asalak sermaye sınıfının bir üyesi olan Necip Tatari, işçilerin kanı, canı ve alintileri üzerinden kazandığı parayla Urfa'da ki yazlığının önüne 5 milyarlık kartal heykeli yaptırabiliyor. İstanbul Florya'daki malikanelerinin tüm aksesuarlarını altın kaplama yaptırırken, fabrikanın zor durumda olduğunu düşünmüyor. Ama işçilerin maaşlarını ödemeye sıra geldiğinde fabrikası aklına geliyor. İşçilerden fabrikanın bu durumdan kurtarılması için fedakarlık isteyecek kadar yüzsüzleşebiliyor. Hatta daha da ileriye giderek fabrikayı işçiler için açık tuttuğu yalanını söyleyerek işçilerden yana ve işçileri düşünen bir patron imajı yaratmaya çalışıyor. Oysa bir saniye olsun işçilerin aldığı üç kuruş parayla nasıl geçindiklerini düşünmüş müdür? Tabi ki hayır! O, işçileri daha fazla nasıl sömürüp, karına nasıl kar katacağından başka birşey düşünmez. Hatta bunu yapmak, işçileri duygusal olarak etkilemek için timsah gözyaşı bile dökerler.

Taç işçisi bilmelidir ki bu ülkede her zaman işçiden, emekçiden fedakarlık istendi, alındı da. Ancak değişen bir şey olmadı. Tek değişen sefaletimizin yüz kat daha artmasıdır. Ve biz işçiler, kendi sınıf çıkarılarımızı düşünmediğimiz sürece daha da artacaktır. Dünya, biz işçi ve emekçilerin ürettiği değerlerle dönüyorsa, her şeyin en iyisinden de işçi ve emekçilerin faydalanmasından doğal ne olabilir ki? Tabii bunun için örgütlenip, mücadeleyi yükseltmemiz, kendi kaderimizi tayin hakkımızı kendi elimize almamız gerekiyor. Sınıfsız, sömürsüz, insanların insanca yaşadığı bir dünya için sınıflar kavgasında İşçi Sınıfının Komünist Partisi, Sosyalizmin Kızıl Bayrağı altında örgütlenmek gerekiyor.

İşçi Sınıfının Kurtuluşu Kendi Eseri Olacaktır!

SES Ankara Şubesinin Basın Açıklaması

Sermayenin sınıfa yönelik saldırıları, son süreçte daha da yoğunlaşan, yoğunlaştıkça pervasızlaşan bir duruma gelmiştir. Sermaye devletinın çetelerden, bir soygun mekanizmasından başka bir şey olmadığını, kitleler nezninde ayyuka çıktığı bu günlerde sınıfa pervasız saldırılar, sürgünler, uzaklaştırmalar, taşeronlaştırma gibi bir dizi yaptırımlar uygulanmaktadır.

Bu saldırılara yönelik zaman zaman SES'in yaptığı eylemliklerden biri 11.02.1998 tarihinde saat 12-30'da Sağlık Çalışma Bakanlığı'nın önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. SES Ankara Şube Başkanı'nın okuduğu basın açıklamasında; "yıllardır SSK'ya eleman alınmamaktadır, hasta sayısı hızla artarken, çalışan sayısı azalmakta ve SSK çalışanları yoğun bir emek sömürsüne maruz kalmaktadır. son onsekiz yılda SSK hizmetlerinden yararlanan sayısı %280 artmıştır. Yatak sayısındaki artış ise sadece %14 tür. SSK'nın tüm yükü çalışanların omuzlarına yüklenmiştir. SSK çalışanları bu yükü taşımak zorunda değildirler. Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir çok SSK hastanesinde yukarıda açıkladığımız haksızlıklara karşı çıkan üyelerimiz çeşitli baskı ve sürgünlere maruz kalmaktadırlar. Acil taleplerimiz:

- Fazla çalışmalara ve ek ödeme adaletsizliğine derhal son verilmelidir.
- Kadro sorunu yeni eleman alınarak çözümlenmelidir.
- Taşeron vakıf dernek vb. eleman çalıştırılması durdurulmalıdır.
- Geçici görevlendirmeler adı altında yapılan sürgünler durdurulmalıdır.
- SSK üzerindeki siyasal baskılara son vermelidir.
- Fazla nöbete son verilmelidir.
- Sağlık kuruluşlarının modernasyonu sağlanmalıdır.
- Sağlık iş kolunda çalışan personelin tümü sağlık sınıfına dahil edilmelidir.
- Giyim yardımları zamanında ve aynı olarak ödenmelidir.
- SSK yönetim kurulunda sendikamızın temsil edilmesi sağlanmalıdır.

Taleplerimizin gerçekleşmemesi durumunda her türlü eylem ve etkinliği gerçekleştireceğimizi ilan ediyoruz" denildi.

"SSK ve hastaneler halkındır satılmaz", "Tüm sağlık çalışanları, sağlık sınıfına dahil edilsin", "SSK üzerinde siyasal baskılara son", "Taşeron, vakıf, dernek, ucuz emek talan demek", "Geçici görev adı altında sürgünlere son", "Susma sustukça gelecek, hasta hastane kapısında ölecek" yazılıydı. Kitle "Baskılar bizi yıldırılmaz", "Sağlıkta tasarruf ölüm demektir", "Söz, yetki, karar çalışanlara" sloganları atıldı. Saat 12:50'de eylem bitirildi.

MEFAR'A SENDİKA GİRECEK!

Mefar İlaç A.Ş. İstanbul/Kartal'da aynı patrona ait Birgi adlı bir başka firma ile aynı yeri paylaşıyor. İki fabrikada toplam 136 işçi çalışıyor. Mefar fason üretim yapan bir ilaç fabrikası, Lastik-İş'in örgütlü olduğu işletmelere fason üretim yapıyor; Birgi ise cam ampul üretimi yapıyor. Her iki fabrikanın sahibi Mustafa Birgi. Mefar işçileri iki ay kadar önce Lastik-İş'te sendikalaşma çalışmasını başlatmışlar. İşçilerden 70 tanesi sendikaya üye olmuş. Lastik-İş çoğunluğu elde ettiği için Çalışma Bakanlığı'na yetki başvurusunda bulunmuş. Bakanlık işverenenden çalışan sayısını sorunca da sendikalaşmadan haberdar olmuş. Eğer sendikadan istifa etmezseniz akrabalarınızı işten çıkartırız diye tehdit etmiş. Çalışanların büyük çoğunluğu akraba. Bu, işçiler üzerinde etkili olmuş. Patron istifa etmeyen on işçiyi 17/2. maddeyi gerekçe göstererek 13 Şubat Cuma günü tazminatlarını veriyorum ve sizi çıkartıyorum diyerek kapı önüne koymuş. Böylesi bir kıyım Patron Birgi'nin ilk icraatı değil. Daha önce de Birgi işçileri Kristal-İş Sendikasında örgütlenmişler ve kıyımla karşılaşmışlar. Şu anda Birgi işçilerinden sadece üçü sendikalı.

Mefar kapitalistinin bu saldırısına atılan işçilerin yanıtı **DİRENİŞ!** oluyor. 15 Şubat Pazartesi günü işyeri önünde direnişi başlatıyorlar.

Pazartesi günü Lastik-İş'in getirdiği noter, işçilerin işletmeye giremediğini tespit etti. İlk gün Mefar'ın karşısındaki Belediye-İş'e üye Karyapsan işçileri güzel bir sınıf dayanışması örneği sergiledi. Sabah işe gelişlerinden itibaren MEFAR işçilerini yalnız bırakmadılar. Çay servisi yaptılar. Öğle yemeklerini paylaştılar. İşyerlerinden topluca çıkıp, "Yaşasın sınıf dayanışması!", "MEFAR işçisi yalnız değildir!", "İnadına sendika inadına

DISK!", "Yılgınlık yok direniş var!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın MEFAR direnişimiz!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!" "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Sermayeye karşı omuz omuz!" sloganları eşliğinde Mefar'ın önüne kadar yürüdüler.

2. gün yine çevredeki işletmelerden dayanışma ziyaretleri sürdü. Öğle Karyapsan ve Aymazhan işçileri, öğleden sonra ise Albayrak işçileri direnişi ziyarete geldiler. 3. gün ise Aksan ve Aymazhan işçileri vardiyalar halinde ve Eğitim-Sen 5 No'lu Şube'de örgütlü bir grup eğitim emekçisi ziyarette bulundu.

Mefar işçileri de diğer sınıf kardeşlerinin eylemlerine destek olmaktan geri durmuyor. İşçiler direniş ve grevdeki diğer sınıf kardeşleri ile mücadelelerini ortaklamaya oldukça istekli görünüyorlar. Örgütlü oldukları Lastik-İş Sendikası yöneticileri sınıf dayanışmasını, örgütlü oldukları her yerde öreceklərini ve artık lokal değil "bölgesel" direniş yapacaklarını söylüyorlar. Albayrak ve Cevizli Tekel işçilerinin yaptıkları basın açıklamalarına üçer temsilci ile katıldılar. Kendileri ise Cuma günü DISK Genel Merkez'den de katılımın olacağı bir basın açıklaması yapmayı düşünüyorlar.

Direnışçi işçiler oldukça coşkulu. Onları üzen ve yaralayan şey, beraber yola çıktıkları arkadaşlarının kendilerini yarı yolda bırakması. Fakat işverenin yoğun baskısı sonucu oluşan bu durumu ortadan kaldırmaya kararlılar. Çünkü direnişlerinin başarısı işçilerin hepsinin üretimi durdurup direnişe omuz vermelerinden geçiyor. Nitekim ilk gün direnişçileri görmezden gelen selam vermekten korkan işçiler artık direnişçi kalamıyor.

Deri-İş Sendikası Şube Başkanı Musa Selvi ile röportaj:

Tuzla'da direnişlere devam!..

SYKB: Tuzla'daki direnişler hakkında bilgi verirmisiniz?

M. S: Organize sanayide bazı işyerleri mevsimlik çalışıyorlar. 5-6 ay çalışıyorlar. Ocak, Şubat, Mart, üretimin yok olduğu bir dönem. Yaz aylarında gece gündüz çalıştırıyorlar. Ama kimi işverenler fırsatçı davranıyorlar. Aralık ayı itibarıyla işçi çıkarmaya çalışıyorlar. Biz de geçmişte olduğu gibi bu dönem de işten çıkarmalara karşı direnişle cevap veriyor, çadır kuruyoruz. Başak Deri'de biliyorsunuz, 72 günden beri direnişte 7 kişi var. Bal Deri var, üçüncü hafta oluyor, orda da 8 kişi direnişte bekliyor. İşveren hemen kapatıyorum diyor. Onunla birlikte bu Oba Yün'le ilgili birşeyler söyleyeceğim. Daha önce tekstil sektöründeydi. Sonradan biz burdaki işçileri Deri-İş'e üye yaptık. Bakanlık bu işyerinde çoğunluğunuz, sözleşme yapabilirsiniz tesbiti verdi bize. İşveren bu tesbiti görünce işçi arkadaşları çıkarmak istedi. Oba Deri'yle protokol yaptık. Ama protokole sadık kalmadı. İster istemez yetki istedik. Yetki tesbiti geldikten sonra 13 kişiyi kapıya bırakınca, öbür arkadaşlar da haklı olarak üretimi bıraktılar.

SYKB: Üretim kaç gündür durmuş durumda?

M. S: Bugün 17 gün oluyor. Toplam şu anda çadırlarda bekleyen 21 kişi var.

Erez Deri'de 20 arkadaşımız işten çıkarılmak isteniyor. İşveren geçen hafta, bayram öncesi arkadaşları işten attığını söylüyor. Bizde arkadaşlarla direnme kararı aldık. Aşağıdaki Vista Deri de aynı işverene ait. Orada ki arkadaşları ücretli izine gönderiyorlar. Direnişe katılmasınlar, desteklemesinler diye. Patron uyanıklık yaptı. Arkadaşlarla bizim aldığımız karar Vista Deri'nin de direnişe geçmesi

yönündeydi. 20 arkadaş kapıya konursa Vista Deri'de de direnişe geçilecek.

SYKB: Erez Deri işvereni işletmeyi kapatacak mı?

M. S: Evet. İşim yok diyor. İşletmeyi kapatacağım diyor.

SYKB: Birden fazla işyerinde direniş var. Bu durum genel bir saldırının habercisi mi, genel bir saldırıya dönüşür mü?

M. S: Genel bir saldırı anlamına dönüşebilmesi için güçlü olması gerekiyor. Oba Deri ile ilgili olarak bu hafta bir görüşme olacak. Hatta bugün işletme girişinde bir tartışma, kavga olayı filan oldu. O olmasaydı belki sabahdan da görüşme olabilirdi. Ondan dolayı olmadı. İşverenler çözüm için aracı olmaya çalışıyorlar. Geçmişte ki saldırılarını boşa çıkardığımız için yapıcı çözüm yolları arıyorlar. Şu an

görünen bu. Tabii ilerdeki süreç ne gösterir bilemeyiz. Genel anlamdaki bir saldırıya dönüşebilir. Buna karşı hazırlığımızı yapmak zorundayız.

Erez Deri; "şimdiye kadar fason çalışıyordum ama iş yok, işletmeyi kapatıyorum. Tekrar işletmeyi açarsam işten çıkardığım işçileri işe alacağım" diye protokol imzalamak istedi ama biz kabul etmedik.

Kısa bir süre içinde burdaki sorun çözülmezse genel anlamda yarım günlük veya bir günlük iş bırakmaya gideceğiz.

SYKB: Belli bir tarih var mı?

M. S: Yok. Şu an işçilerin çoğunluğu yok. Bir kısmı izinde. Zaten yürüyüşte de gördünüz, işçilerin hepsi burda değil. Gelmelerini bekliyoruz. Hatta bugünkü eylemde bu sayıyı bulacağımızı dahi beklemiyorduk.

SYKB: Beyaz Kundura'nın deri üretim bölümü kapatılıyor mu?

M. S: Bayram öncesi mühürlemeye gelmişler, fakat bayram sonrasına bırakmışlar. Bekliyoruz, henüz bir gelişme yok.

SYKB: Cuma günü tekrar mühürlemeye gelecekler mi?

M. S: Genel merkezle aramız pek iyi değil. Bu konuyla ilgili fazla birşey yapamıyoruz. Ordaki yapılan saldırı sınıfa yönelik bir saldırıdır. Mutlaka bizim de orda saldırıya karşı durmamız gerekiyor. Fakat kapatma olayını biz radyodan öğrendik. Tabii böyle bir kapatma gündeme gelirse burdaki sorunlarla birleştirerek gündemimize alırız.

Tuzla Bölgesindeki Direnişlerden Kısa Notlar

Derman Kürk Deri

13 kişi direnişte. 12 Gündür direniş devam ediyor. Önce üç işçi işten atılıyor. On işçi ücretli izine ve arkasından ücretsiz izine çıkarılıyor. 25 gün ücretsiz izine çıkıyorlar. İşçiler bu kadar fedakarlık yapabileceklerini daha fazla yapamayacaklarını söylüyorlar. Patron 5 Şubat iş dönüşü "çıkın gidin size iş vermiyorum" diyor. 13 kişi, işlerine geri dönebilmek, ücretli-ücretsiz izinlerin kaldırılması için direnişe başlıyorlar.

Öğle saatlerinde çevredeki diğer deri işletmelerinden sürekli dayanışma ziyaretleri var. Halaylar, türküler ve sloganlarla direniş, coşkusundan birşey kaybetmeden sürüyor. "Zafer direnen emekçinin olacak!", "İşçilerin birliği

sermayeyi yenecek!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" en çok atılan sloganları oluşturuyor.

Başak Deri

85 Gündür direnişler. Sendikaya üye oldukları için işten atılıyorlar. Bunun üzerine çadıra (direnişe) çıkıyorlar. 7 kişi direnişler. Sendikacı olarak işe dönünceye kadar direnişe devam edeceklerini söylüyorlar.

Bal Deri

8 kişi 36 gündür direniştiler. İşveren "İşletmeyi kapatacağım. İster tazminatınızı alın, ister çadıra çıkın." diyor. İşçilerde çadıra çıkıyorlar. İş güvencesi talebiyle direnişe geçiyorlar.

Eksen Yayıncılık

Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDPK Eleştirisi)
2. Baskı 300 000 TL.
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) 650 000 TL.
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı . 175 000 TL.
4. Devrimci Harekette Reformist Eğilim . . 400 000 TL.
5. Teori ve Program Sorunları 550 000 TL.
6. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.) . . 250 000 TL.
7. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi . . . 450 000 TL.
8. Bir Gün Bile Yaşamak, (Tükendi) (Roman: O. İyiler) . 1.400 000 TL.
9. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar 550 000 TL.
10. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi) 700 000 TL.
11. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi . 700 000 TL.
12. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.) 350 000 TL.
13. İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık 400 000 TL.
14. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları 550 000 TL.
15. Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler . . 650 000 TL.
16. Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler . . 850 000 TL.
17. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar 450 000 TL.
18. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Bas. 550 000 TL.
19. Gebze Direnişinin Ardından 175 000 TL.
20. 20 Temmuz Dersleri 175 000 TL.
21. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı 175 000 TL.
22. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskısı 250 000 TL.
23. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler . . 650 000 TL.
24. Küçük Burjuva Popülisti ve Proleter Sosyalizmi (Z. Ekrem'e Cevap) . 450 000 TL.
25. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 750 000 TL.
26. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 200 000 TL.
27. EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine. . . . 250 000 TL.
28. Partileşme Süreci-1 Perspektifler ve Değerlendirmeler 650 000 TL.
29. Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt . . . 650 000 TL.

YAŞASIN SINIF DAYANIŞMASI

DİSK'in kuruluşunun 31. yıldönümü kutlamalarına Cumartesi günü, direnişteki BRANDİ Tekstil işçilerini ziyaretle başladı. Grev'deki Makina Kalıp işçilerinin de kitlesel olarak katıldıkları basın açıklamasında Brandi direnişçilerinden Orhan, komünist şair Nazım Hikmet'in "Türkiye işçi sınıfına selam" adlı şiirini ve ardından da basın açıklamasını okudu. Basın açıklamasında Yüzlerce günü aşan bir süredir direnişte olduklarını, ancak sermayenin asla sınıfı teslim alamayacağını söyledi. Direnişte oldukları süreç içerisinde bizleri yalnız bırakmayan devrimci sosyalist basına teşekkür ederiz, diye devam eden direnişçi, grev ve direnişlerin işçi sınıfı ve onun dostları için sınav olduğunu belirterek önemli olan bu sınavdan başı dik çıkabilmektir dedi. DİSK yönetiminin katıldığı basın açıklamasına DİSK'e bağlı bütün şubeler katıldı. Basın açıklamasında DİSK Tekstil-iş ve Brandi tekstil işçileri pankart açtılar. DİSK LASTİK-İŞ yiyecek yardımı yaptı. Daha sonra halayla sona eren basın açıklamasında toplu halde Makina Kalıp'a gidildi.

Makina Kalıp önünde halaylar çekilip hep bir ağızdan; "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!", "Makina Kalıp kazanacak!", "Yaşasın işçilerin birliği!", "işçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganları atıldı. daha sonra DİSK genel sekreteri kısa bir konuşma yaptı. DİSK'e bağlı LASTİK-İŞ Makina Kalıp işçilerine para ve yiyecek yardımı yaptı. Basın açıklaması halaylarla sona erdi.

Öte yandan Makina Kalıp'a Birleşik Metal-İş'te örgütlü sınıf kardeşlerinin ziyaretleri devam ediyor. 14 Şubat saat 17.30'da Dökümay işçileri kitlesel olarak grev ziyareti yaptı. İşçiler aralarında toparladıkları parayla yiyecek yardımı yaptılar. 17 şubat salı akşamı Pancar Motor işçileri ziyarete geldi. Sonuna kadar Makina Kalıp işçisinin arkasında olacaklarını belirten Pancar Motor işçileri bu grev Makina Kalıp grevi değil tüm işçi sınıfının grevi, biz grevimize namusumuz gibi sahip çıkmasını biliriz diye belirttiler. Önümüzdeki günlerde 20 Şubatta General elektririk saat 12-13 arası, 24 Şubat'ta Pressan İşçileri saat 19.00'da 27 Şubat'ta saat 18.30'da Tezmacı işçileri ziyarete gelecek.

Zonguldak'ta Özelleştirmeye Karşı Ses Yükseliyor!

19 Şubat günü İHD, SES Zonguldak şubeleri, SİP, EMEP Zonguldak il örgütleri, Kızıl Bayrak ve Fabrika Gazetesi Zonguldak temsilcilikleri saat 13:00'te madenci anıtı önünde bir basın açıklaması yaptı. Dünya, Türkiye ve Zonguldak'ta yaşanan özelleştirme saldırısının bir bütün olarak Emperyalist-Kapitalist sistemin işçi sınıfı ve emekçilere dönük topyekün bir saldırı olduğu belirtilerek, bu saldırının Zonguldak özelindeki sonuçlarına dikkat çekilerek, özelleştirme politikalarına, vahşi sömürüye ve emperyalist savaşa karşı mücadele çağrısının yapıldığı basın açıklaması "Gelik'in hesabı sorulacak" sloganıyla bitirildi. Basın açıklamasına; sendika yasa tasarısı ve %30 'luk zammı protesto etmek için hükümet partisi binalarına siyah çelenk bırakan KESK şube yönetici ve üyeleride bu eylemden sonra katılarak destek verdiler. Tek tek duyarlı işçiler ve

öğrencilerde basın açıklamasına destek verdi.

Gelik'te bir süre önce yaşanan Grizu'dan sonra bir araya gelen SES, İHD, SİP, EMEP Kızıl Bayrak ve Fabrika temsilcileri özel ocaklardaki vahşi sömürüye, genel olarakda özelleştirmeye karşı duruş noktasında ortak hareket etme kararı almışlardı. Grizu katliamından sonra bir basın açıklaması yapılmış, hemen sonra ortak bir bildiri hazırlanarak, 19 Şubat gününde madenci anıtında ortak bir basın açıklaması yapılması kararlaştırıldı. Basılan bildiri 17 ve 18 Şubat'ta ocak ağızlarında dağıtılarak maden işçilerine ulaştırıldı. 19 Şubat'ta yapılan basın açıklaması da bu sürecin arkasından gerçekleştirildi. Şimdi özelleştirmeye karşı varolan bu ortak duruş, bir özelleştirme karşıtı platforma doğru evriltilmeye çalışılıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

S.Y.K.B./Zonguldak

Direnişin 22. gününde Erez Deri Temsilcisiyle yapılan röportaj

S.Y.K.B: *Direnışı başlatan talepler nelerdir? Süreci anlatır mısınız?*

Temsilci: Daha önceden işyerinde örgütsüzlük vardı. Her ne kadar sendikalydıksa da örgütlülük bilinci olmadığı için haklarımızı tam alamıyorduk. İnsanlarımız bir bütün olarak kendi haklarına sahip çıkamıyorlardı. Bir dağınıklık vardı. İşçiler üzerinde birileri alsın biz seyredeyim gibisinden bir hava vardı. Biz Erez'de bu örgütlülüğü yakaladık. Bundan sonra toplu sözleşmelerde neye imza atılmışsa, eksiksiz uygulanacak kararı aldık. Tabii bunu işveren duydu. Bu Erez'de uygulanırsa Vista'ya da sıçar diye korktu. Erez'in de, Vista'nın da patronu aynı kişi.

Patron, "Ben Erez'de zarar ediyorum, geçen yıldan beri zararına çalışıyorum. Artık çalışmayacağım. İşçiler ya çıkışlarını alsınlar ya da çadıra çıksınlar" dedi. Bayramdan iki gün önce Vista'nın temsilcisi de bize destek verdiği için onu Vista'ya almadılar. O süreçte bayram tatilinde arkadaşlarımıza gittik, konuştuk, anlaştık. Arkadaşlar da bizimle çadıra çıktı. Örgütlü bir şekilde burdayız. Şimdi herkes sözleşmedeki maddelerin uygulanmasını istiyor. Hiçbir işçinin işten çıkarılmaması şartıyla işe geri dönmek istiyor. Görüşmeler oluyor bu arada, askeriye araya koyuyorlar çözülsün temelinde. Patron, "Benim Vista'da sorunum yoktur, Erez'i kapatacağım" diyor. Biz de gerçekten kapatacaksa kapatma kararı alsın diyoruz.

Aynı zamanda anlaşma için bizim önerilerimiz de var. Direnişten önce evlenecek olan, askere gidecek olan, gönüllü çıkmak isteyen arkadaşlar var. Gerekirse ücretli izin kullanırsınız, işler yine açılmazsa ücretsiz izine çıkarız. Hala iş gelmiyorsa alırsınız çıkışımızı, çeker gideriz dedik. Bunların hiçbirini kabul etmedi. Yok bugün çıkışınızı alacaksınız diye dayattı. Şimdi de çözüm yolu aranıyor, bulunmuyor. Vista'yı burdan taşıyacağım diyerek direnişi kırmaya çalışıyor. Biz inanmıyoruz ama taşınsa da, taşınmanın yasal yolları vardır. Protokol yaparsın, ona göre taşınırsın. Burdaki işçileri de taşırsın. Bu da sendikamız için avantaj olur. Gittiğimiz yerde örgütlenme faaliyetlerini gösterir.

S.Y.K.B: *Diğer işyerlerinde*

de aynı gerekçelerle mi direnişe geçildi?

Temsilci: Şu an dört işyeri direnişte. Sahibi Bal Deri'yi kapatmak mı istiyor nedir, anlayabilmiş değiliz. Başak Deri'deki arkadaşlar sendikali oldukları için çadırdalar. Derman Kürk'de de üç arkadaşın çıkışı gündemde olduğu için direnişler. Sonuçta örgütlülüğe bir saldırdır.

S.Y.K.B: *Burada (Tepeören'de) Oksa Kimya'da bir direniş vardı. Burayla ilgili söyleyeceğiniz birşey var mı?*

Temsilci: Vallahi biz oraya ziyarete gittik, bayağı olumlu bir hava vardı. Kazanmak için kararlı bir işçi ekibi vardı. Sonuçta birçok saldırıyla karşılaştılar. Jandarmanın denetiminde direniş kırıcı işçiler fabrikaya girdirilmiş. Gerçi ordaki sendika yönetiminin direnişe ne kadar sahip çıkıp, çıkmadığını bilmiyoruz. Ordaki işçiler "yapılacak birşey yok biz tazminatımızı, çıkışımızı alıp gidelim" dediklerine göre bir olumsuzluk vardır. Eğer işçilere sahip çıkılırsa sonuna kadar direnirler. Çok kararlı görünüyorlardı çünkü.

S.Y.K.B: *Tek tek direnişler, Oksa'daki gibi kolay yenilgiyle bitebiliyor. Bölgede, Tuzla'da dört işyerinde, Kartal'da Albayrak ve Mefar İlaç'ta direnişler var. Bu direnişler ortaklansa ve ortak direniş komiteleri kurulsa direnişlerin başarı şansı ne olur? Bugün birçok sendika hain rolü oynuyor ve direnişlerin kırılmasına, grevlerin satılmasına neden oluyorlar. Bu hainlerin uğursuz barikatını aşmanın yolu tabanda kurulacak ortak komiteler ve direnişin ortaklanması olmaz mı?*

Temsilci: Daha yararlı olur. Şu anda direnişlerin başarısız bitmesinin en büyük nedenlerinden biri, sınıf çok basit bir şekilde satılıyor. Belki birkaç sendika, şube duyarlıdır, sınıf sendikacılığı yapıyordur. Tuzla'da olduğu gibi. Ama diğer şubelerle mutlaka sınıf anlayışı hakim kılınmaya çalışılmalıdır. Şubeler sınıf sendikacılığı yapmıyorsa taban mutlaka biraraya gelip bu sendikaları aşmalıdır.

EKİM'den

Devrimci açık alanlar

Proleter sınıf kimliğinin temsilcisi ve taşıyıcısı bir kadro çekirdeği yaratmak sorunu, komünist açık alan çalışmasının başından itibaren temel bir zaaf alanı olagelmıştır. Bu zaafın temelinde ise, bu alandaki çalışmanın başından itibaren küçük-burjuva sosyal kökenden gelme aydın, yarı-aydın ögelere dayanıyor olmasıdır. Bu güçlerin gerçek bir kimlik dönüşümü ve sınıf intiharı sağlanamadığı (bu ancak ideolojik çizgimizin doğasına uygun bir siyasal çalışma ve mücadele içinde olabilirdi) ölçüde, doğan boşlukta, küçük-burjuva sosyal kimliğe ait anlayış ve alışkanlıklar açık alan çalışmamızın üstünde bir ağırlık olarak çökebilmiştir. Bu alandaki güçler arasında dar ve kısır çekismeler, küçük-burjuva kolektivizminin ürünü klikçi eğilimler yeni ve taze güçlerin gelişme ve kişiliğini bulma ritmini zaafa uğratılabilmektedir. Bu kısır çekismeler kimi güçlerin zaaflarını derinleştirmekle kalmamış, yer yer tahrip de etmiştir. Böyle bir sosyal ortamın ve çekismelerin dışında herşeye rağmen kalmayı başaran yoldaşlar ise, bu çürütücü ortamın bir parçası olmamakla birlikte, bu zemini ortadan kaldıracak gücü ve inisiyatifi gösterememişlerdir.

Devrimci perspektif, sorunlar ve sorumluluklar

Devrimci legalite ile legalizm arasındaki fark ideolojik ve ilkesel bir içerik taşır. İhtilalci proletarya açısından legalite, legal imkanların devrimci amaçlar çerçevesinde istismar edilmesidir. Bu yasal boşluklardan yararlanarak sınırlı yasal imkanları kullanmak olarak anlaşılamaz. Onu da kapsamakla birlikte, esas olarak düzenin yasal sınırlarını düzenin kendisiyle birlikte meşru görmeyen, bu temel üzerinde legalitesini devrimci eyleminin gücüyle yaratan ve her türlü açık imkanı devrimci istismar konusu yapmayı hedefleyen bir çerçeveyi anlatır. Bu, proletaryanın devrimci eyleminin stratejik hedefi olan siyasal iktidar ufkuyla sıkı sıkıya bağlı olan ideolojik bakış ve ilkesel tutumu gösterir.

Legalizm ise düzeni meşru görmeyi, düzenin yasa ve kurumlarının elverdiği bir çerçevede davranmayı ve yasal sınırlar alanına teslimiyeti anlatır. Bu elbette düzenin ve yasalarının meşru olduğunun açık ilanı üzerinden kendini ifade etmez. Devrimci legalite ile legalizm arasındaki farkı anlayabilmek için, eylemin siyasal mahiyeti ve muhtevasına bakmak gerekir. İdeolojik ve ilkesel tutumun anlaşılabilmesinin denek taşı, eyleme yön veren ideolojik-siyasal perspektifler ile bu temelde şekillenen eylemin mahiyeti ve

muhtevasıdır.

İllegal parti ve legal çalışma

Parti örgütü ve parti faaliyeti organik bir bütündür. Bu illegal örgüt ve legal çalışma ilişkisi açısından da böyledir. Biri diğerinin karşısına çıkarılamayacağı gibi, aradaki organik ilişki de gözardı edilemez.

Proletarya partisinin illegalitesi, ideolojik-programatik açıdan olduğu kadar örgütlenme ve siyasal eyleminin stratejik hedefi açısından da düzensizliği ifade eder.

İllegalite ve legalite birbirini dışlayan değil, ilki ilkesel ve stratejik, ikincisi taktik olmak üzere birbirini bütünleyen olgulardır. Kuşkusuz ki, taktiksel olan her zaman ilkesel ve stratejik olana tabidir. Devrimci açıdan siyasi taktik daima siyasal stratejiye hizmet eder.

İllegal temeli olmayan legalite düzenin denetiminden kurtulamaz ve düzen yasalarının çizdiği sınırların dışına çıkma gücü gösteremez. İllegal temele dayalı legal devrimci çalışma, salt teorik bir fomülasyonu değil, aynı zamanda pratik uygulama alanına ilişkin bir tutumu tanımlar. Devrimci teorik perspektifin gereklerini pratikte gözetmemek, perspektifin devrimci özünü boşa çıkaracağı gibi, pratikte düzenin eklentisine dönüşmenin de zeminini döşer. Aydın oportünizminin politik tutumu ve konumu budur. İllegal temelden yoksun bir legalite, düzenin denetimine açık olan, onun koyduğu kurallar içerisinde sürüklenen ve tersi iddia edilirse edilse de, ufkunu yasal-parlamentar mücadeleyle sınırlayan bir örgütlenme demektir. Bu ise, proletaryayı burjuvazinin yararına silahsızlandırmak, proletaryayı sınıf savaşımını devrimci araçlarla yürütmekten alıkoymak anlamına gelir.

Öte yandan legaliteyi gerektiği gibi kullanmamak ve salt illegal-gizli örgüte dayalı bir siyasal faaliyeti yürütmek de kaçınılmaz olarak gizli örgütün yeraltında boğulmasına yolaçar. Böyle bir tutum bir çizgi ve anlayışa dönüştüğü oranda legalizm gibi tasfiyeci bir rol oynar. Devrimci proletaryanın ideolojik-siyasal perspektifi, ilkesel tutumu ve siyasal konumlanışı ile pratik siyasal çalışması, özü aynı olan tasfiyeciliğin bu iki türünün kesin bir tarzda yadsınmasını içerir.

Açık siyasal çalışma ya da daha doğu bir ifadeyle legalitenin devrimci istismarı, parti faaliyetinin geliştirilerek güçlendirilmesi, yığınlar üzerindeki etkisinin artırılması ve partinin devrimci önderlik görevini yerine getirmesini kolaylaştırıcı bir mahiyet taşır. Bu nedenle açık çalışma yeraltı örgütüne daha geniş etkinlik alanları yaratmayı, ona yeni nefes boruları açmayı, illegal örgütü ve bu temeldeki çalışmayı her bakımdan beslemeyi ve güçlendirmeyi özel bir tarzda gözetmek durumundadır. Dolayısıyla, parti faaliyetinde yeraltı çalışması ile açık siyasal mevzilere dayalı çalışmanın uyumunun titizlikle gözetilmesi gerekir.

Parti faaliyetini geliştirip güçlendirmeyen, aradaki zorunlu uyumu gözetmeyen ve yeraltı çalışmasının organik bir parçası olmayan sözümona devrimci bir açık alan çalışması, niyetler ne olursa olsun, giderek kendi içinde amaçlaşan bir çalışmaya dönüşür. Böyle bir gelişme ise, bu alandaki çalışmayı kaçınılmaz bir biçimde bozarak işlevinden uzaklaştıran bir mahiyete büründürür. Kitle hareketinin barışçıl geliştiği ve yığınların yeraltına karşı belli bir güvensizlik ve temkinlilikle yaklaştığı dönemlerde belli bir gelişme gösterse bile, bu giderek kendi içinde legalize olan ve legal parti biçimine bürünen bir mahiyet kazanır.

Bir başka temel yanlışlık ise, legal imkanların kullanılmasının yayın faaliyetine endekslenmesidir. Ya

da legalitenin devrimci istismarının salt bu alandaki girişimlerle sınırlandırılmasıdır. Oysa yayın faaliyeti legal imkanların kullanıldığı alanlardan sadece biridir. Yayın faaliyeti ile devrimci açık alan çalışması arasındaki ilişkinin doğru kurulamaması, çalışmanın darlaşmasına yolaçar. Kitle içindeki her türlü dayanak noktaları legalitenin devrimci istismarının uygun zeminleridir. Profesyonel esaslara dayalı bir parti faaliyeti tüm bunlardan yararlanmayı gerektirir.

Yayın faaliyeti ve açık alan çalışması

Legalitenin ve legal imkanların kullanılmasının en temel alanlarından biri elbette politik yayın tarafından kolaylaştırılan ve beslenen açık alan çalışmasıdır.

Hareketimiz perspektif planında açık siyasal çalışmanın örgütlenmesi ve bu çerçevede legal imkanların kullanılmasına doğru bir ilkesel ve ideolojik kavrayışla yaklaştı bugüne kadar. Fakat böyle bir çalışmayı pratikte başarıyla örgütleyebilmek bir perspektif sorunu olduğu kadar, bir alışkanlık, deneyim ve en önemlisi de buna uygun yetişmiş güçler sorunuydu.

Komünist hareket ilk ortaya çıktığı dönemlerde yeni olmanın önemli güçlükleri ve olanaksızlıkları içindeydi. Bu nedenle de, illegal örgütlenme ile çalışmayı, doğru bir biçimde ele alınan legal bir çalışma ile birleştirmenin pratik alanında, kendi örnek tutumunu ortaya koymakta, bunu pratik çalışma içinde göstermekte nispeten gecikti.

Bu hem bilinçli bir tercihin ürünü ve hem de bir zorunluluktur. Daha açık bir ifadeyle, zorunluluklar temeli üzerinde bilinçli bir tercihti. Bilinçli bir tutumun ürünüydü, zira başlangıçta illegal temel üzerinde yeni bir örgütsel oluşumun ilk taşlarını döşemek zorundaydı. İllegal araç ve yöntemleri kullanmada belli bir mesafe almak ve deneyim biriktirmek durumundaydı. Bunun henüz başarılmadığı bir sırada özellikle yayın faaliyeti üzerinden gündeme gelecek bir legal çalışma, örgütsel şekillenmeyi kaçınılmaz olarak zaafa uğratır, tehlikeye sokardı. Bunun açık bilinciyle davranan komünist hareket, illegal örgütsel temelde belli bir birikim yaratıp güvence sağlar sağlamaz, legal imkanları gitgide daha etkin bir biçimde kullanmaya başladı.

Sonuç yeterince açıktır. Komünist hareket, illegal faaliyet ile legal çalışmayı doğru ve başarılı bir biçimde birleştirdi. Geleneksel hareketin bu alandaki geçmiş başarısız pratiğininin derslerini doğru bir biçimde değerlendirdi. Kendi özgün sürecinin deneyimlerini her aşamada titizlikle gözettti. Ve ideolojik çizgi ve ilkesel tutumuna hizmet eden bu taktiksel alana ilişkin kendi tarzını yarattı.

Elbetteki tüm bunlar bu alanda ciddi yetersizliklerimizin olmadığı anlamına gelmiyor. İdeolojik-siyasal perspektif planında yaratılan açıklığın politika pratiğimizde tüm sonuçlarını ürettiğini söylememiz olanaklı değil. Bu sorunu irdelemek, bu alandaki çalışmamızın önceliklerine açıklık getirmek durumundayız.

Politik yayın ve açık çalışma

Bu alanda bugüne kadar sürdürdüğümüz çalışma daha çok yayın faaliyeti ekseninde gelişen, pratik çalışmayla belli ölçülerde desteklenen ve çok büyük ölçüde siyasal perspektiflerimizin genel esasları çerçevesinde genel bir siyasal faaliyet sınırlarında kaldı. Ya da bu sınırı ancak belli ölçülerde ve belli örnekler şahsında aşabildi. Bugüne kadar daha çok ideolojik-siyasal perspektiflerimize uygun bir biçimde çalışmanın doğru esaslar üzerinde geliştirilmesine

çalışması üzerine

işaret ediyor, zaaf ve yetersizliklerini bu temel üzerinde eleştiriyorduk. Oysa geline aşamada bu alandaki faaliyetin doğru düzenlenmesi bir ihtiyaç değil, acil müdahale gerektiren bir zorunluluktur.

Öncelikle, bu alandaki güç ve deneyim birikimimiz bizi bir sıçrama aşamasına getirmiş bulunmaktadır. Bu sıçramanın gerçekleşmemesi, bir olanağı değerlendirememekten çok, ilerleyemeyenin gerileyeceği gerçeği çerçevesinde açık dağılma riski taşıyan bir sürece girmek demektir. İkincisi; parti faaliyetinin geliştirilip güçlendirilmesi ve partimizin önderlik sorumluluğunu hakkıyla yerine getirebilmesi için kesin bir gerekliliktir.

Bu nedenle, bugünkü açık alan çalışmasının sorunlarına olağan dönemlerin değil, özel bir evrenin sorunları olarak bakmak durumundayız. Mevcut duruma özel bir çubuk bükmemizin gerisindeki en temel neden bu iki olgusal gerçektir. Fakat, bu aynı durumla bağlantılı bir başka önemli husus da, bu alanda önderlik anlayışımıza, işleyişimize, örgüt kültürümüze, devrimci yaşam tarzımıza, siyasal ahlak ve değerlerimize yabancı, küçük-burjuva sosyal köken ve konumdan beslenen öğelerin ortamımızı zedeliyor olmasıdır. Bu, zaafı ve sorunlar yumağını habire büyüten, merkezkaç eğilimleri besleyen bir potansiyel tehlike demektir.

Yayın faaliyeti ve açık çalışmanın ayrıştırılması

Açık siyasal çalışma politik yayına endekslenmiş bir faaliyet değildir. Yayın çalışması ile açık siyasal çalışma birbirinden tümüyle farklı iki şeydir. Devrimci politik yayın faaliyeti yalnızca açık alan çalışmasını besleyen ve kolaylaştıran bir araçtır. Açık siyasal çalışmanın yayın adı üzerinden gerçekleşmesi yalnızca bu çalışmaya sağladığı olanaklardan dolayıdır. Bu olanaklar ise tümüyle pratik, teknik/biçime ilişkindir. Açık alan çalışması tabiatı gereği bu çerçevede kullanılabilecek olanaklardan (mekan, isim, vb) en iyi bir biçimde yararlanmak durumundadır. Bunun ötesinde bu yayın herhangi bir örgüt birimimizi ne kadar ilgilendiriyorsa açık alan çalışmasını da ancak o ölçüde ilgilendirmektedir. Dolayısıyla yayın organı etrafında şekillenen bir açık çalışma son derece çarpık bir bakışın ifadesidir.

Zira sözkonusu yayın, açık alan güçlerinin çıkardığı değil bir bütün olarak hareketimizin yayınıdır. Hareketimizin temel perspektiflerini, görüşlerini, taktik çizgisini yansıtan merkezi bir yayın organıdır. Nasıl ki hareketin diğer alanlarındaki güçler bu yayını kendi katkıları ile sürekli bir biçimde beslemek durumunda iseler, aynı şekilde, açık çalışma içinde yer alan güçler de esas olarak kendilerini ilgilendiren, dolaysız olarak ulaşabildikleri alanlar, olaylar ve gelişmeler üzerinden yayın faaliyetini beslemek zorundadırlar.

Kısacası, açık alan çalışmasında yayının açık kitle çalışmasının sağladığı her türlü olanak ve mevziyi kullanmak çerçevesinde bir işlevi vardır. Şöyle de söylenebilir. Açık siyasal çalışmayı kolaylaştıran olanaklardan sadece bir tanesidir.

Hareketimiz başından itibaren bu konuda açık bir perspektife sahip oldu. Ancak buna bugüne dek yeterli düzeyde uygulama gücü kazandıramadığımız açıktır. Bu alandaki çarpık bakışlara sürekli müdahale ettik.

Bütün bir siyasal deneyim de göstermiştir ki, dinamik gelişme süreci içindeki bir örgütün önüne çıkarak onu ilerlemekten alıkoyma çabaları hüsrarla sonuçlanmıştır. Kişiyi gerici bir öğeye dönüştürerek aşıp geçilmesine volaçmıştır. Bu, yaşamın katı bir gerçeğidir. Bir anlayış, alışkanlık, siyasal çizgi ve kültürümüze yabancı bir zihniyet ürünü statükodan sözediyoruz. Bir işlerlik, anlayış ve tarz kendi içinde oturduğu oranda tutuculaşır. Bu tutuculaşma yenilenme çabasının en büyük düşmanı ve sıçramanın ayakbağıdır. Bu kişilerin niyetleriyle ilgili bir durum olarak değil, köklü bir zihniyete dönüşmüş bir anlayış ve bu anlayış içinde şekillenilen tarzın doğal bir sonucu olarak alışkanlıkların gücünde kendini gösterir. Alışkanlıkların gücünde her ısrar ise, giderek niyetleri de esir hale getirip kimlik ve kişilik bozulmasına volaçar. Sürecin belli bir evresinin ürünü bu gelişme yeni sürece adım atmanın ve yeni bir düzeye yükselmenin önüne de ayakbağı olarak çıkar.

Ancak bu müdahale kısmi sonuçlar doğurmaktan öte sonuçlara henüz varabilmiş değil. Zira komünist açık alan çalışması temelde bir perspektif sorunu olmakla birlikte, aynı zamanda, bu perspektifi pratikte ete-kemiğe büründürecek buna uygun yetişmiş kadro sorunudur. Bu aynı soruna bağlantılı olarak kadro gücünde süreklilik, deneyimi en ileri düzeyde gözetmeyi, geleneksel alışkanlıkları ya da yönelişimizi zaafa uğratacak davranış ve tutumları kırmayı, bu alanda kendi tarzımızın gerektirdiği alışkanlıkları geliştirme ve güçlendirmeyi gerektirir. Tüm bunları güvenceleyecek olan ise, ideolojik çizgimizin doğasına uygun bir sınıfsal yöneliş ve bu temel üzerinde bir siyasal etkinlik geliştirmek ve buna istikrar kazandırmak sorunudur. Kendine uygun güç şekillenmesi ancak bu temel üzerinde yaratılabilir. Tüm bunlar birarada olmaksızın, devrimci perspektif kendi başına çaresiz kalır.

Yayın eksenine endekslenmiş bir açık çalışma kısır ve verimsizdir. Böyle bir çalışma, giderek devrimci yayını da asıl işlevinden uzaklaştıran, kendi içinde amaçlaştıran bir gazetecilik faaliyetine dönüşür. Yayın çerçevesinde şekillenerek dar bir alana sıkışan, böylece yayına katkısı da amacından uzaklaştıran bir çalışma anlayışı ve pratiği ise ideolojik bakımdan bozulmaya, siyasal bakımdan görevlerine yabancılaşılmaya yolaçar. Komünist açık alan faaliyeti içinde konumlanan güçlerimiz bir yayın organının muhabirleri değil, yayın da dahil açık kitle çalışmasının sunduğu her türlü olanak ve mevziden yararlanmayı başaran etkin bir siyasal çalışmanın unsurlarıdır.

Yayın faaliyetine kendi cephelerinden başarılı bir katkı ancak bu sayede mümkün olabilir. Ancak devrimci amaçlara ve devrimci pratiğe endekslenmiş bir yayın faaliyeti canlı ve üretken olabilir. Bu, toplumsal-siyasal süreçlerle, sınıf ve kitle hareketinin somut seyri ve sorunlarıyla dolaysız bağlantı demektir. Kendi içinde ideal-metinlerden oluşan bir yayın faaliyeti değil, yaşamın gerçek seyrini ve sorunlarını ortaya koyan bir içerik demektir. Bir partinin bu alanda rolünü başarıyla oynayabilmesi, yayın faaliyetinin bu içerikteki başarısına sıkı sıkıya bağlıdır. Bu bağı sağlayan ise sınıf-kitle hareketi ile yayın faaliyeti arasındaki köprüdür. Bu köprü, devrimci örgütsel organizasyona dayalı pratik siyasal çalışmanın kendisidir. Kendi içinde amaçlaştırmış bir yayın faaliyeti, siyasal süreçlere yabancılaşmış küçük-

burjuva darkafallığı ve umutsuzluğu ile aydın elitizminin platformudur. Böyle bir zaafa düşmemek öncelikle ideolojik-siyasal perspektif sorunudur. Fakat bu kesin bir güvence değildir. Asıl önemli olan, pratiğin buna uygun örgütlenebilmesidir. Yayın alanı ile açık siyasal çalışmanın ayrıştırılmasıdır. Bu komünist açık alan çalışmasının halihazırdaki en önemli sorunlarından biridir ve uzun bir dönemdir müdahalenin konusudur. Açık alan çalışması ile yayın faaliyetinin kesin bir biçimde birbirinden ayrıştırılması, birbirinden bağımsız, kendi içinde özerk alanlar olarak örgütlenmesi gerekiyor. Açık siyasal çalışmanın planlama, organizasyon, uygulama vb. alanları politik yayının mekanlarından tümüyle bağımsızdır. Yayın katkıları yayının merkezi mekanları üzerinden değil, çalışma alanları üzerinden yapılmalıdır. Bölgelerden yapılan katkılar merkezi planlama ve görev

dağılımının bir sonucu olarak değil, bizzat bölge çalışmalarını kolaylaştıracak, bölgedeki siyasal faaliyeti güçlendirecek ve bölgedeki sınıf hareketinin sorunlarını işleyecek esaslar üzerinden örgütlenmelidir. Yayın faaliyetinin merkezi planlaması, bölge faaliyetlerini zaafa uğratmayacak tarzda ve daha özel bir organizasyon olarak ele alınmalıdır.

Yayın faaliyetine endekslenen açık çalışma kısırlaşıp daralmakla kalmaz, çalışmanın tümüyle düşmanın gözlemi ve denetimi altına girmesine yol açar. Böyle bir çalışmayla, açık faaliyetin devrimci yeraltı çalışmasına tabi hale getirilmesi, aradaki zorunlu uyumun kurulması sağlanamaz. Verimli bir tarzda kendini üretmesi güvencelenemez. Legalizm giderek kaçınılmaz bir tehlike olarak kendini dayatır.

Kollektiflere dayalı etkin ve inisiyatifli bir çalışma

Yayın faaliyeti ile komünist açık alan çalışmasının ayrıştırılması, farklı işlevlerin içiçe geçişinin engellenmesi etkin ve inisiyatifli bir siyasal çalışmanın örgütlenmesi için gereklidir. Bu ise, siyasal faaliyetin sınıf eksenine oturtulması, alanın tanımını hale getirilmesi, bu temel üzerinde politikaların somutlanması ve hedefleri açıklıkla saptanmış bir siyasal faaliyetin örgütlenmesi gerektiği anlamına gelir. Böyle bir siyasal çalışma kişilerin güdümüyle değil, kolektiflerin işlevsel ve etkin hale getirilmesiyle başarılabilir. Bu örgüt basınımda defalarca üzerinde durulan verimli bir organ çalışmasından başka bir şey değildir. Bu nedenle sorunun bu yanına bir kez daha değinmek gereksizdir. İlgili yazılar mutlaka kolektiflerde iç eğitim konusu yapılmalıdır.

İç eğitim konuları olarak önerdiğimiz yazılarının içeriğini doğru kavramak, fakat pratik uygulanmasına ilişkin olarak açık devrimci çalışmanın gerektirdiği esnek biçimleri kazandırmak bir devrimci yaratıcılık sorunudur. Bu biçime ilişkin farklılık, sanılabileceği gibi tali değil, son derece önemli bir sorundur. Bu alandaki mekanik yaklaşım, açık çalışmayı yeraltı çalışmasının bir tür taklitine dönüştürür, bu nedenle çalışma giderek kısırlaşıp verimsizleşir. Oysa, bu kolektiflerin her türlü esnek biçimden yararlanması, legalitenin sunduğu tüm imkanları ustalıkla kullanabilmesi kolektifin ve sürdürdüğü siyasal faaliyetin gelişip serpilmesinin zorunlu bir

önkoşuludur.

Açık devrimci çalışmanın pratik örgütleyicisi ve yürütücüsü olarak tanımladığımız bu kolektiflerin bileşimleri ve iş ilişkilerinin düzenlenmesi ayrı bir dikkat gerektirir. Kolektifler mümkün mertebe geniş tutulabilmeli, çalışmaya az çok uyum sağlayan işçi ve işçi önderlerinin katılımı özel bir tarzda gözetilmelidir. Bu kolektiflerde farklı yetenekleri olan, farklı düzeylerde bir kapasiteye sahip devrimcilerin yerilmesi son derece doğaldır. Önemli olan tüm bu farklılıkları bir zenginlik olarak kaynaştırmayı başarabilmektir. Kolektifler herkesin herşeyi yapabileceği bir oluşum olarak düşünülemez. Devrimci çalışmada sorunun kritik noktası, varolan eşitsizlik ve farklılıkların gözetilerek her bir yetenek ve kapasitenin ihtiyaçlar ve çalışmanın gerektirdiği fonksiyonlar temelinde harekete geçirilmesini başarabilmektir. Kolektifin bileşeni olur, iyi propagandacıdır ve öncelikle bu yetenekleri gözetilerek görev verilir. Ama kolektifin bileşeni olur, kitle örgütleriyle iyi diyalog kurar, fabrika içinde iyi çalışma yürütür, kitle eylemlerinde iyi organizasyon yapar ya da çalışmanın gerektirdiği başka bir dizi ihtiyacı karşılar, vb.

Kolektiflerin iyi işlemesi etkili bir iç önderliği de gerektirir. Bu etkili iç önderlik biçimsel yetkilere değil, teorik-ideolojik kapasiteye, siyasal deneyime ve örnek devrimci kişiliğe dayanan bir önderlik olabilmelidir. Bu iç önderliğin giderek kolektife yayılması, kolektifi güden değil, geliştiren, güçlendiren, yetkinleştiren ve inisiyatifi geliştiren bir kaygıya dayanması devrimci hassasiyetle ele alınması gereken bir husustur. Soruna bu açıdan bakıldığında, bugünkü açık alan çalışmamızın ciddi sorun ve zaaflarla malül olduğu tartışmasız bir gerçektir. Belli mekanlara kilitlenen ve kişilerin yönlendiriciliğine endekslenen bir çalışmanın kolektifleri geliştirmesini, bu kolektiflere bir kimlik kazandırılmasını, yeteneklerin açığa çıkartılarak geliştirilmesini ve varolan potansiyeli kapasiteye dönüştürmesini beklemek mümkün değildir.

Kolektifler kendi çalışma alanlarının sorumlu birimleridir. Toplantı, görüşme, organizasyon ve her türlü hazırlık doğal olarak çalışma alanları üzerinden yapılmak durumundadır. Büro-yayın ekseninde şekillenen bir çalışma tarzı ve düzeni örgütsel bürokratizmi doğuran zeminlerden biridir. Böyle bir tarz, kitle hareketinin nabzını tutmayı, sınıf kitleleriyle kaynaşmayı, yığınların duyarlılık alanlarını ölçmeyi dizginleyici bir rol oynar. Giderek sınıf hareketine yabancılaşmayı besler. Bu, büro görevi üstlenmek zorunda kalan güçlerimizin de iyi bir planlamayla pratik süreçlere girebilmelerinin gerekliliğine işaret eder. Fakat asıl vurgulamaya çalıştığımız nokta şudur: Kolektifin toplantıları, eğitimi, yönlendirilmesi, denetimi vb. doğrudan çalışma alanları üzerinden yapılmalıdır. Sözgelimi, x fabrikasındaki ya da x-y-z birimlerindeki işçilerle yapılacak toplantı, tartışma, seminer vb. için mekan sorunu öncelikle kitle örgütleri, sendika, lokal ve dernekler, vb. üzerinden çözülebilmelidir. Daha özel ilişkilerin geliştirilmesi ve güçlendirilmesi için çalışma birimi kadar yerleşim alanı ve mekan da bir olanaktır. Etki alanımıza çekilen ya da harekete geçirilen tüm güçlerle bürolara dayalı ilişki tarzı terk edilmelidir. Bürolar daha çok yayın dağıtımı ve satışının organizasyonu, zorunlu hallerde kolektiflerin enformasyon merkezi ve çeşitli işletmelerdeki işçi kümelerinin belli vesilelerle dönem dönem çekileceği mekanlar olarak işlev görebilir ancak. Bugünkü çalışma tarzı işçi yığınlarıyla içiçe geçişten, sosyal ve siyasal bir kaynaşma yaratmaktan, zaman israfını önlemekten uzaktır. Bir yıldır aynı çalışma alanında çalışan kolektif bileşenlerinin hala da bir düzine işçi ilişkisine sahip olamaması gerçekten zor anlaşılır bir durumdur. Perspektifin çarpık algılanmasına, yanlış bir çalışma tarzına, zaman, enerji ve imkanların heba edilmesine ve en önemlisi de ciddi bir önderlik boşluğuna bundan daha sağlam bir gösterge bulunamaz. Açık çalışmanın imkanları ve önemli bir güç birikimi düşünüldüğünde, bu saptamamızın hiçbir abartılı yan taşımadığı kendiliğinden anlaşılır.

Öteki kolektiflerle ilişkiler içiçe geçen ve karma karışık hale gelen bir sistem üzerinden değil, meşru kanalların, aradaki organizasyon bağlantılarının sağladığı imkanlar üzerinden gerçekleştirilebilir. Bağımsız çalışma ve kolektif etkinlik üzerinden alanların birbirinden yalıtılması kesin bir gerekliliktir. Bu farklı alanlardaki sorunların, pratik gelişmelerin ve

güçlerin içiçe geçmesinin önlenmesi demektir.

Siyasal faaliyetin ortaklaştırılması ve deneyimin merkezileştirilmesi ise ayrıca üzerinde durulması gereken hususlardır.

Kolektiflere dayalı siyasal çalışmanın eksen, sosyal tabanı ve alanları

Devrimci siyasal çalışmanın etkisi ve gücü merkezi politikanın isabetliliği ve bunun yaratıcı bir tarzda yaşama geçirilmesinde yatar. Bu ne anlama geliyor? Bir politikanın merkezi olarak saptanması yetmez. Siyasal bir taktik olarak ne kadar isabetli olursa olsun, genel kaldığı ölçüde zayıf bir etki yaratır. O halde kolektiflerin en temel sorumluluklarından biri merkezi politikaları uygulamak üzere somut hale getirmeyi başarmaktır. Bir politikanın somut hale getirilmesi ise taşınacağı alanın somutluğunu iyi bilmeyi ve doğru kavramayı gerektirir. Başarılı bir siyasal girişim için bu gerekli bir önkoşuldur.

Kolektifler, merkezi siyasal politikayı kendi alanlarına taşımak ve ona uygulama gücü kazandırmakla yükümlüdürler dedik. Komünist açık alan çalışmasının değişik kolektiflerinin bunun ötesinde bir ortaklıkları yoktur. Farklı alanlardaki kolektiflerin ortak toplantılar üzerinden ortak bir faaliyet örgütlemeye girişmesi hem ilkelliğin ve amatörlüğün bir göstergesidir ve hem de faaliyetin genel sınırların dışına taşarak özgülleşmesini engelleyen bir faktördür. Bu tip bir çalışma tarzının gerisinde açık siyasal çalışmanın olanaklarını değerlendirme kaygısı değil, yukarıda değindiğimiz bürokratizmin kolaycı yaklaşımı yatmaktadır. Bu tarz ise komünist siyasal faaliyetin değil, dernekçi zihniyetin bir ürünüdür. Böyle bir çalışma anlayışının ve önderlik tarzının işlevsel olabilmesi mümkün değildir.

Komünist açık alan çalışmasının ve kolektiflerinin partinin toplam faaliyetiyle uyumlu ve eşgüdümlü bir siyasal faaliyet yürütmesinin zemini de yine merkezi politikaların alanlara taşınarak somutlanmasından geçer. Yeraltı örgütüne dayalı çalışmayla zorunlu uyumu gerçekleştirmek de bu temel üzerinde sağlanır. Bunun bir öteki yönü de elbette çalışma birimlerinin ortak hale getirilmesi ve bu birimlere özgü politikanın somutlanmasıdır. Sözgelimi A bölgesinin kolektifi ile bölgedeki yeraltı çalışmasının temel birimleri aynıdır; bunlar x-y-z fabrikalardır. Siz kolektiflerde bu fabrikalara dönük somut bir girişim içindeyseniz, bu aynı birimdeki yeraltı çalışmasıyla politikada ortaklaşmakta hiçbir güçlük çekmezsiniz. Nihayet çalışma birimlerinde içiçesinizdir. Bu alanlara ilişkin politikaların oluşturulmasına aracılık eden merkezi ya da mahalli yayınlar vardır. Yayınların siyasal çalışmanın bir aracı olmasının bir mantığı da budur.

Kolektifler çalıştıkları alan ve birimlere yönelik politikaların oluşum süreçlerinde, çalışmanın sorumluluğunu esas olarak örgüte havale eden edilgen ve beklemece bir konumda olmamalıdır. Bu durumda yeraltı örgütünün yürüttüğü faaliyetin pasif bir yardımcısı olmaktan kurtulamazlar. Politikaların oluşum süreçleri de dahil alabildiğine etkin, inisiyatifi ve yaratıcı bir çalışma içinde olabilmelidirler. Fakat öte yandan, politikaların ortaklaştırılması, paralize edici bir uyumsuzluğun yaşanmaması için de azami özeni göstermekle yükümlüdürler. Böyle bir zaafiyetin yaşanmamasının biricik güvencesi ise, örgütsel işleğin temel bir gereği olan ve üzerinde ayrıca duracağımız ademi-merkeziyetçiliğe tam bir uygulama gücü kazandırmaktır.

Buraya kadar söylenenlerden kendiliğinden anlaşılacağı üzere, açık komünist çalışmanın esas alanı sınıf hareketidir. Bu basitçe yeraltı çalışmasının kolaylaştırılması ve etki gücünün artırılması ihtiyacının bir ürünü değil, ideolojik perspektiflerimizin ve bu perspektiflerimizin sınıf mantığının zorunlu bir gereğidir. Kolektifler yeraltı çalışmasıyla uyumlu ilişkisi içinde bilinçli, tasarlanmış, yöntemli ve hedefleri netlikte belirlenmiş bir siyasal sınıf çalışmasına zaman geçirmeksizin başlamak durumundadırlar.

İşçi ve emekçi semtlerinin yayın satışı ve dağıtımı ile kitle ilişkisinin geliştirilip güçlendirilmesinin alanları olarak ele alınması ihtiyacını ayrıca vurgulamayı ve buna ilişkin sorunlara girmeyi ise gerekli görüyoruz. Bu alanların geliştirilmesinin mevcut yetersizliklerinin giderilmesi, zaaf ve

zayıflıkların sorgulanarak aşılması ve çalışmaya istim ve istikrar kazandırılması tümüyle pratiğe ilişkin bir sorundur.

Tüm kolektifler bu sorunları zaman geçirmeksizin masaya yatırmalı, durumu enine boyuna irdelemeli ve sorumluluklarını somutlamalıdır.

Yeni dönem, yeni düzey, yeni kimlik...

Üzerinde durduğumuz sorun komünist açık alan çalışmasının olağan zaaf ve zayıflıkları değil, yeni bir döneme geçişin, siyasal çalışmada yeni bir düzey yakalamanın, çalışmayı komünist parti faaliyeti kimliğiyle sürdürebilmenin sorun ve sorumluluklarıdır. Bugün alanda yaşanan sorunlar da bu yeni düzeye geçişin sancılarından bağımsız ele alınamaz. Karşılaşılabilecek bir direnç eski anlayış, alışkanlık ve tarzda ısrar etme ve oluşan statükoyu koruma dürtüsünden kaynaklanır. Partili tarza, partili düzeye, partili kimliğe sıçrayamamanın yol açtığı sıkıntıdır bu. Bunun anlaşılmayacak bir yanı yoktur. Bütün ciddi siyasal hareketlerin yaşamında bir dönemin kapandığı ve yeni bir dönemin başladığı kritik aşamalarda kimi güçler yeni düzeye ayak uydurmakta ciddi sıkıntılar çekerler. Bu sıkıntıları devrimci bir tarzda aşabilmenin biricik yolu, bilincini geliştirmek, bilgisini artırmak, kendine ve zaaflarına karşı acımasız olmak ve parti çizgisi ve parti örgütüne sınıksız sarılmaktır. Bir devrimci, bireyci eğilim ve alışkanlıklardan uzak durma kaygısıyla davranmak, kolektifin gücüne ve yardımına samimi bir tutumla sarılmak zorundadır. Aksi davranışlar niyetinden bağımsız olarak kişinin ayakbağına dönüşmesine yol açar. Bütün bir siyasal deneyim de göstermiştir ki, dinamik gelişme süreci içindeki bir örgütün önüne çıkarak onu ilerlemekten alıkoyma çabaları hüsrarla sonuçlanmıştır. Kişiyi gerici bir ögeye dönüştürerek aşıp geçilmesine yolaçmıştır. Bu, yaşamın katı bir gerçeğidir. Bir anlayış, alışkanlık, siyasal çizgi ve kültürümüze yabancı bir zihniyet ürünü statükodan sözediyoruz. Bir işlerlik, anlayış ve tarz kendi içinde oturduğu oranda tutuculaşır. Bu tutuculaşma yenilenme çabasının en büyük düşmanı ve sıçramanın ayakbağıdır. Bu kişilerin niyetleriyle ilgili bir durum olarak değil, köklü bir zihniyete dönüşmüş bir anlayış ve bu anlayış içinde şekillenilen tarzın doğal bir sonucu olarak alışkanlıkların gücünde her ısrar ise, giderek niyetleri de esir hale getirip kimlik ve kişilik bozulmasına yolaçar. Sürecin belli bir evresinin ürünü bu gelişme yeni sürece adım atmanın ve yeni bir düzeye yükselmenin önüne de ayakbağı olarak çıkar.

Fakat bu aynı sürecin bir başka dinamik ögesi daha vardır. Eski tarz, anlayış ve alışkanlıkların egemenliği koşullarında kendini yeterince ifade edemeyen ya da bu sürecin olumsuzluklarıyla henüz tanışmamış, dolayısıyla her bakımdan taze bir başlangıç yapma imkanlarına sahip ögeler, girilen yeni dönem dinamik güçleri olarak öne çıkarlar. Biri geriye savrulmanın, öteki ileriye sıçramanın dinamik ögesi olan bu iki kutup arasındaki çatışma, yeni sürecin geleceğinde önemli bir rol oynar. Bütün ciddi siyasal akımların tarihine bakıldığında bunun hep böyle yaşandığı görülecektir.

Yüreklilikle belirtmek gerekir ki, bu alandaki güçlerimizin belli bir bölümü devrimci niyet ve kaygılarına rağmen, sözünü ettiğimiz geçmiş egemen tarzın ürünü olarak şekillenen yoldaşlardı ve bu nedenle yeni sürece uymalarında sancı ve sıkıntı yaşanması doğaldır. Buna hazır olmak gerekiyor. Bu durumda sorunun devrimci çözümüne ilişkin taşınması gereken devrimci kaygılara yukarıda işaret etmiştik. Fakat daha özel dikkat gerektiren hususlar da var. Öncelikle oluşturulacak devrimci iç atmosfer üzerinden, kendini samimi olarak aşma çabası gösteren, çizgi ve değerlere sadakatle sarılan yoldaşların kusur ve yetersizlikleri ne olursa olsun, böylelerine yoldaşça anlayış gösterilmeli, kardeşçe yardım esirgenmemelidir. Geçmiş süreçlerindeki zaafları ve boşlukları bir etiket değil, aşılması gereken hususlar olarak ele alınmalıdır. Yeni ve genç güçlerin deneyim yetersizliği bir veridir. Fakat bu devrimci girişkenliğin, ataklığın ve inisiyatifi bir çalışmanın önünde engel değildir. Bazı zaafların olabileceği, zorlanmaların yaşanabileceği, yer yer kırılma ve dökülmelerle karşılaşılacağı bir ihtimaldir. Fakat bu atak davranmanın, yeniden ve yeniden girişimde

bulunmanın önünde bir engel olarak görülmemelidir. İnisiyatifi köreltici tutumlara yol açmamalıdır. Hata yapmaktan korkulmamalıdır. Böyle bir korku ataletle yol açar. Güçlerin dinamizmini frenler. Gelişip serilmelerini engeller. Özgüvenlerini zedeler. Önemli olan, yaratacağı sonuçlar itibarıyla telafisi güç hatalardan kaçınmaktır. Hatalı davranışlarda ısrar göstermemektir. Hatanın farkına varıldığı ya da işaret edildiği anda derhal gidermeye girişmektir. Gerçek yaşamda başka türlü de mümkün olamaz.

Yukarıda da değindığımız gibi, bugüne kadarki açık alan çalışması ideolojik çizgimizin ve siyasal perspektiflerimizin genel doğrultusuna uygun olmakla birlikte, gelişmenin dinamik sürecine yeterli uyumu sağlayamadı. Büyük ölçüde yayına endeksli yürüdü ve genel siyasal faaliyet sınırlarını için esasında aşamadı. Böylesi zaaf ve zayıflıklarla malül bir çalışma genel devrimci kimlikten sınıf devrimcisi kimliğe dönüşümü güçleştirdi, bunun kendisi niyetlerden bağımsız olarak kendine uygun bir insan tipi yarattı. Bu zemin ve tarza rağmen belli bir gelişme yaşanmış olmasının şaşırtıcı bir yanı yoktur. Çünkü bu gelişmenin ana ivmesi ideolojik çizgimizin gücü ile genel planda kalsa bile siyasal çalışmanın ilerletici özelliğidir. Bunu tamamlayan bir öteki faktör, güçlerin devrimci niyeti ve çabasıdır. Komünist hareketin ideolojik-siyasal perspektifleri ile sınıf yönelimine duyduğu inançtır. Komünist hareketin önderlik düzeyi üzerinden yakın bir ilgi göstermesi ve hareketin büyük olanaklar sunmasıdır. Tüm bunlar komünist açık alan çalışmasını geliştirip yetkinleştirerek partili faaliyet düzeyine çıkarılmasında önümüzdeki sürecin de dayanaklarıdır.

Siyasal çalışmanın bu tür açık mevzileri, siyasal bir hareketin kamuoyuna dönük vitrinleridir. Bu alanda dostun ve düşmanın gözü önünde açık siyasal kimliğiyle mücadele eden devrimcilerin sergilediği kapasite, pratik davranış, hareket tarzı, insanlara yaklaşımı, mücadele içindeki tutumu, taşıdığı ve yaydığı kültür kendi bireysel konumlarını aşan bir özellik gösterir. Her türlü üstünlük ve başarı dolaysız olarak mensubu olduğu hareket ve hareketin çizgisiyle ilişkilendirilir. Zaaf ve zayıflıkları bakımından da bu böyledir. Bu alandaki devrimcilerin sorumlulukları kendi bireysel konumlarını aşar derken anlatmak istediğimiz budur. Bu alanda çalışanların yaşamını da buna uygun düzenlemeleri devrimci iddia, sorumluluk ve kimliklerinin bir gereğidir.

Bu pratik olarak nasıl başarılabacaktır? Komünist hareketin teorik birikimine dayanmak, bu birikimi içselleştirmek ve güçlü bir ideolojik kimliğe dönüştürmek!.. Sarsılmaz ve kararlı devrimciler olarak mücadelede yer tutmak!.. Proleter kitleler ve proleter kitle hareketiyle devrimci etkinliğe dayalı sıkı bağlar kurmak ve geliştirmek!.. Bu temel üzerinde sosyal kökeninden gelen ya da burjuva toplumundan edinilen zaaf ve zayıflıklarla acımasız bir mücadele içinde olmak!.. Yoldaşlarının bu tip zaaflarına karşı kardeşçe yardıma dayalı, ama aynı ölçüde de uzlaşmaz bir mücadele sürdürmek!.. Partiye, parti çizgisini, parti değerlerini her türlü düşmanca girişim ve saldırılardan korumak!.. Parti ruhunu ve heyecanını taşımak ve yaymak!.. Devrimci sınıfa ve devrimci sınıfın öncü örgütü olan komünist sınıf partisine yaraşır bir yaşam tarzı içinde olmak ve proleter devrimci kültürü bir kimliğe dönüştürmek!.. Tek tek bireyler olarak değil, proletaryanın bilinçli azınlığının organik bir parçası olarak komünist partisinin ve işçi sınıfının devrimci davasının çıkarlarını herşeyin üzerinde tutmak! Tüm bunlar aynı zamanda iyi bir sınıf devrimcisi olmanın da gerekleridir.

Partili mücadele anlayışı, partili kimlik ve eğitim

Sınıf devrimcisi kimliği yaratmanın ilk ve temel adımı, partinin marksist-leninist teorik temelinde ifadesini bulan ideolojik kimliğiyle bütünleşebilmekten geçmektedir. Sağlam bir ideolojik kimlik, komünist kadronun / sınıf devrimcisi tipinin ilk ve en başta gelen özelliğidir. Öteki tüm özellikler ancak bu temel üzerinde geliştirilebilir, bir kadronun ilerleme süreci böylece güvence altına alınabilir. Bu çok bilinen, sık sık tekrarlanan, fakat pratik gerekleri yeterince gözetilmeyen bir husustur. Oysa kadrolaşmak demek, en başta sıkı bir ideolojik-teorik eğitim demektir.

Komünist hareketin kadroları bu açıdan özel imkanlara ve “imtiyaz”lara sahiptir. Komünist hareket

öncü savaşçı rolünü ancak en ileri teorinin kılavuzluk ettiği bir parti ile yerine getirebileceği açık bilinciyle teorik gelişme ve yetkinleşmenin gereklerini en ileri düzeyde gözetmiş, tüm süreci boyunca bu perspektife uygun davranmıştır. Marksizm-Leninizm’in temel ilke ve esasları ile bilimsel yöntemine bağlılıkta büyük bir katılık ve kararlılık göstermiş, marksist-leninist teoriyi toplumumuzun gerçeklerine ve günümüzün sorunlarına yaratıcı bir biçimde uygulamıştır. Hareketimizin kendine özgü ideolojik kimliği bu çabanın ürünüdür. Teorik çabamızın ürünleri yalnızca yoldaşlarımızın değil, tüm samimi devrimcilerin hizmetindedir. Kaldı ki partiye yürüdüğümüz şu dönemde komünist hareket yeni bir teorik atılım süreci yaşamaktadır. Bugüne kadarki birikimini program olarak somutlamak anlamına gelen bu atılım sürecinin teorik cephede yarattığı açıklıklar sınıf devrimcileri için ek bir imkandır.

Sözü şuraya getirmek istiyoruz. Sınıf devrimciliği iddiası bu teorik temeli derinlemesine kavramayı, bu temel üzerinde sağlam bir ideolojik kimlik edinmeyi gerektirir. Bugün bir dizi sol grup ve çevre teorik sefalet içinde boğuşuyor. Geleneksel önyargıların ürünü teorik-ideolojik çizgileri köktüğü için bir bunalımı yaşıyor. Kimileri bir çıkış bulamadığı ölçüde ya içi boş kuru ajitasyonlarla idare etme yoluna ya da teorinin önemini küçümseme eğilimine sapıyor. Komünist hareket ise bu alanda büyük bir birikime sahiptir. Bütün iş bu birikimi içselleştirecek bir çabaya pratik olarak girmeye kalmaktadır. Yoğun bir okuma, organ ve kolektiflerde canlı bir tartışma süreci kişisel yetkinleşme çabasıyla birleştiği ölçüde, bunu başarmanın hiçbir güclüğü yoktur. Teorik-ideolojik birikimimizin kavranmasını kolaylaştıracak ve derinlemesine bir teorik bilgi edinilmesini sağlayacak marksist-leninist klasiklerin incelenmesinin önemini ise ayrıca belirtmek gerekmiyor.

Böylesi bir çaba elbetteki bilinçli bir ele alınışı gerektiriyor. Bizler nihayet pratik görevleri olan devrimcileriz. Siyasal pratik ile teorik eğitimi bağdaştırabilmek kişisel çabanın yanısıra örgütsel bir planlama ve yönlendirmeyi gerektiriyor. Ne yazık ki çalışma alanları üzerinden böyle bir planlama ve yönlendiriciliğin yapılabildiğini söylemek olaftaklı değil. Partiye yürüyen bir hareketin saflarında bu alandaki edilgenlik ve kendiliğindencilik rahatsız edicidir. Günlük yaşamın bir dizi küçük ayrıntısı, bir dizi yapay sorunu biktırıcısına tartışma konusu edilebilirken, bu denli temel bir alanda ve temel sorunlar karşısındaki duyarsızlık mutlaka irdelenmelidir. Sürece ve temel sorumluluklara yabancılaşan öğelerin temel metinlerimizi okumamaları ya da şöyle bir göz gezdirmekle yetinmeleri, devrimin temel sorunları karşısındaki ilgisizlikleri ve ruhsuzluklarıyla anlaşılabilir ancak. Teorik sorunlara karşı ilgisizlik, güncel görevler karşısında da sorumsuzluk ve yabancılaşma olarak kendini ortaya koyar.

Bütün yoldaşlarımız okumayı bir devrimci eylem olarak algılamalıdır. Okumayan bir devrimcinin iddiası ve enerjisi, ya iman kuvveti ya da varsa ön birikimi ölçüsündedir. Böyle bir devrimcinin bilincine ve bilgisine dayanarak en zor koşullarda partinin ve işçi sınıfının devrimci davasının çıkarlarını tavizsizce savunabileceği içi boş bir iddiadır. Devrimci bilinçten güç almayan bir devrimcilik soluksuz ve ömürsüzdür.

İçinde bulunduğumuz süreçte teorik eğitim programatik görüşlerin derinlenmesine incelenmesi ve kavranması üzerinde planlanmalıdır. Bu inceleme marksist klasiklerin ilgili bölümlerinin okunması çabasıyla birleştirilmelidir.

Eğitimin bir öteki halkası, güncel pratik görevlerin başarıyla yerine getirilmesine bağlı olarak ele alınması gereken politik eğitimidir. Politik eğitimle teorik eğitimin organik bir ilişkisi vardır. Başarılı bir politik faaliyet, uygulanacak politikaların tüm kapsamıyla enine boyuna kolektiflerde tartışılmasını gerektirir. Bütün bir parti örgütünde eylem ve irade birliğini güvencelemenin en önemli hususlarından biri de kolektiflerin işlevsel iç politik tartışmalarıdır. Kolektiflerin kendi içinde özgür ve sınırsızca gerçekleştirdiği tartışma, deyim uygunsa, siyasal yaşama dönüştürülmesi, yani bir anlamıyla bir insan çalışıyormuş gibi yansıyabilmelidir. Sözgelimi,

düzenin ESK saldırısına karşı örgütlenecek bir siyasal faaliyetin başarısı, uygulayıcılarının tam bir bilinç açıklığı taşımasına da bağlıdır. Bu nedenle, ESK saldırısının ideolojik özü, iktisadi ve siyasal hedefi, işçi sınıfına kaybettirecekleri, çeşitli kesimlerin bu saldırı kaşısındaki tutumu ve konumu (düzen sendikacılarından düzen soluna, sınıf içindeki sosyal-reformist akımlardan devrimci demokrasiye, ilerici sendikacılardan komünist hareketin politik tutumu ve konumuna kadar.), böyle bir saldırıyı başlatan sermayenin olası manevraları, aldatıcı propagandası, sınıf kitlelerinin soruna karşı duyarlılık düzeyi, örgütlenebilecek eylemin düzeyi, mahiyeti ve muhtemel sonuçlarına kadar sorun tüm yönleriyle ele alınıp tartışılmalıdır. Böylesi bir çaba militanın silahlandırılması demektir. Bu kadrolaşmanın da temel gereklerinden biridir. Örneğimizden devam edelim. ESK saldırısına karşı sürdürülen siyasal faaliyetin ortaya çıkaracağı deneyimler vardır. Bu deneyimlerin kolektiflerde tartışma konuları olarak ele alınması ve sonuçlarının süzülerek kolektif bilince dönüştürülmesi siyasal eğitimin bir başka ögesidir. Yine kendiliğinden gelişen veya şu ya da bu kesimlerce örgütlenen tepki ve eylemliliklerin sonuçlarının kolektiflerde iç eğitim konusu haline getirilmesi bir başka gereklilidir. (Bu noktada bir ara bağlantı kurarak bir göreve de işaret etmek yerinde olacaktır. Kolektifler kendi çalışmalarının sonuçlarını yayınlara yansıtmalı, kendi alanlarındaki deneyimi merkezileştirmeli, yayınları çalışmalarının işlevsel araçları olarak kullanmalı yönündeki vurgumuz da bu çerçevede anlaşılmalıdır.)

Tüm bunların yapılması kolektif bilincin oluşumuna etkin bir katkı sağlayacaktır. Taktik politikanın yetkinleşmesine, varsa kusurlarından arınmasına, boşluklarının doldurulmasına önemli bir katkı yapacaktır. Kolektiflerde işlevsel ve canlı bir iç politik atmosfer yaratacaktır. İşte böylesi koşullarda tutuculuğun, yabancılaşmanın, daralmanın, maneviyat bozukluğunun yaşam alanı bulamayacağı, ortaya çıksa bile aşılmasının son derece kolay ve sancısız gerçekleştiğine tanık olunacaktır.

MYO, PYO ve öteki yayınlara katkıların örgütlenmesi ve yayınların düzenli incelenip tartışılması kolektif toplantılarının sürekli gündemlerinden biri olmalıdır.

Buraya kadar başarılı bir siyasal faaliyet yürütebilmenin asgari gerekleri ve bu faaliyetin yürütücüsü güç birikimimizin teorik-ideolojik ve siyasal donanımı sorunları üzerinde durmaya, bu alandaki önceliklere dikkat çekmeye çalıştık. Kendiliğinden anlaşılacağı üzere, üzerinde durduğumuz sorun için özünde ihtiyaca ve işleve uygun kadrolaşma görevleridir. Kadrolaşma faaliyetinin temel fakat asgari gerekleridir. Oysa kadrolaşmaya ilişkin görevlerin sınırları ve militan sınıf devrimcisi haline gelmenin gerekleri çok daha geniş ve kapsamlıdır.

Kadro politikamızın bugünkü gerekleri komünist açık alan çalışmasının ihtiyaçlarıyla örtüşmektedir

3. Genel Konferans değerlendirmelerimizde kadro sorununa ilişkin olarak şunlar söylenmektedir:

“Kadrolar sorunu hiçbir zaman kendi başına konulamaz. Bu, temelde doğru bir ideolojik-siyasal çizgi, yetkin ve başarılı bir önderlik, doğru bir çalışma tarzı ve nihayet devrimci bir iç örgütsel yaşam sorunudur. Kadro sorunu, ancak tüm bunların organik bütünlüğü içinde gerçek anlamını, dolayısıyla başarılı ve kalıcı çözümünü bulabilir. Bu böyle olmakla birlikte, yine de tüm bu temel faktörlerin sağlıklı gelişiminin ve başarılı bir uyumunun, gelip kadrolar sorununun özel bir tarzda ele alınmasında düğümlendiği gelişme aşamaları vardır. Kadrolar sorunundaki muhtemel bir çözümsüzlük, bir ideolojik-politik çizginin tüm gücünü boşa çıkarabilir; bir önderliği güçsüz duruma düşürebilir; belirlenmiş görev ve hedefleri kağıt üstünde bırakabilir; ve nihayet, örgüt yaşamında ve pratik çalışmada bir tarzı tutturabilmeyi zora sokabilir, hatta tümüyle olanaksız kalabilir. Siyasal-örgütsel yaşamın diyalektik ele alınışı içinde, bu tür bir durumun kavranması, herhangi bir güçlük taşımaz.” (EKİM 3. Genel Konferansı/Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler, s.168)

Burada söylenenler komünist açık alan çalışmamızın sorunlarına ışık tutmaktadır

Doğru bir siyasal çizginin akibeti bakımından kadro faktörünün belirleyici önemi üzerinde özel olarak durmak gerekmiyor. Bu marksist-leninist klasiklerde ve komünist basında yeterli açıklıkla irdelenmiş bir sorundur. Komünist açık alan çalışmasında halihazırda karşı karşıya bulunduğumuz sorunun mahiyeti bu genel çerçeveye içinde olmakla birlikte, önemli ve kendimize özgü özgünlükler taşımaktadır. Sorunun kalıcı devrimci çözümü, bu özgün yarıları iyi irdelemek ve çözümünü için doğru yol ve yöntemler kullanabilmekten geçiyor.

Biz burada komünist açık alan çalışmasında genel siyasal faaliyetin ihtiyaçlarını karşılayacak ve genel bir devrimcilik anlayışı çerçevesinde elinden geldiğince belli görevler üstlenecek devrimci tipi üzerinde durmuyoruz. Böyle yoldaşlar hareketimizin saflarında hep olacak ve hareket büyüdükçe sayıları artacaktır. Yetenek, kapasite, enerji ve olanaklarını mücadelenin ihtiyaçlarına belli bir düzeyde sunan yoldaşlarımız olacaktır. Fakat biz yeni bir düzeyin, yeni bir kimliğin yaratılması peşindeyiz. Bu partili kimlik ve parti düzeyidir. Genel ya da güncel kimi görevleri omuzlama vasat devrimciliğini aşan, işçi sınıfının devrimci önderleri kimliğini kendinde cisimleştiren ve böyle bir kimliği edinmek için sınıfa giden, sınıftan öğrenen ve kendini dönüştüren / dönüştürülmeye açık olan kadro tipi yaratmaya çalışıyoruz.

EkİM 3. Genel Konferansı, kadrolaşma sorunları alanında yarattığı açıklıklarla sorunu çözmenin yolunu gösterdi. Örgütsel gelişmemizin sonraki süreci bu açıklıklar temeli üzerinde şekillendi. Tam da bu sayededir ki, hareketimiz sınıf çalışması eksenine konumlanmış ve bu alanda ilk önemli mevzileri kazanmış bir örgütsel omurga yaratabildi. İşçi sınıfı hareketindeki istikrarsızlığa, uzun süreli durgunluğa ve sınıf çalışmasının bundan kaynaklanan güçlüklerine rağmen, sınıf çalışmasında ısrar gösterdi ve güçlerini bu temel üzerinde dönüştürerek kadrolaştırmayı özel bir kaygı olarak gözdetti. Bu özel ısrar ve kaygı komünist harekete, kendi öz örgütsel kimliğini, değerlerini, geleneklerini oluşturma imkanı verdi ve tüm bunların temsilcisi ve taşıyıcısı olan kadrolarını yaratmayı sağladı. Nicel sınırlılığı bugün için ne olursa olsun, böyle bir kimliğin yaratılmış olması hareketimizin en temel kazanımlarından biridir. İnşa sürecini nihayet tamamlayarak komünist işçi partisini kurabilmenin de kadrosal güvencesidir. Bu alanda önemsememiz gereken ciddi sorunlarımız, yetersizliklerimiz ve boşluklarımız elbette vardır. Fakat bugün bir bütün olarak örgütün sınıf çalışması eksenine konumlanmış olması, bu temeldeki çalışmanın giderek istikrara kavuşması, sözünü ettiğimiz sorundaki , yetersizlik ve boşluklarımızı gidermeyi kolaylaştıran temel önemde bir maddi etkidir.

Ne yazık ki bu aynı gelişme ritminin devrimci açık alan çalışmasında tutturulabildiğini söylemek olanaklı değil. Bu alanda birikmiş önemli bir güç birikimi var. İdeolojik-siyasal çizgimize bağlı olan, hareketin yöneliminden ve üstünlüklerinden heyecan duyan, hareketimiz etrafında kenetlenme çabası gösteren bu güçlerin önemli bir bölümü militan ve kararlı bir nitelik taşımaktadır. Yenilenmeye açık, sağlam bir sınıf devrimciliği kimliği kazanma samimi isteği içindedir. Fakat bunun maddi zeminini ve ortamını bulamadıkları için gelişip serpilememektedirler.

Kadrolaşmanın maddi-toplumsal zemini ve bunun acil pratik gerekleri

Proleter sınıf kimliğinin temsilcisi ve taşıyıcısı bir kadro çekirdeği yaratmak sorunu, komünist açık alan çalışmasının başından itibaren temel bir zaaf alanı olagelmıştır. Bu zaafın temelinde ise, bu alandaki çalışmanın başından itibaren küçük-burjuva sosyal kökenden gelme aydın, yarı-aydın ögelere dayanıyor olmasındır. Bu güçlerin gerçek bir kimlik dönüşümü ve sınıf intiharı sağlanamadığı (bu ancak ideolojik çizgimizin doğasına uygun bir siyasal çalışma ve mücadele içinde olabilir) ölçüde, doğan boşlukta, küçük-burjuva sosyal kimliğe ait anlayış ve alışkanlıklar açık alan çalışmamızın üstünde bir ağırlık olarak çökebilmiştir. Bu alandaki güçler arasında dar ve kısır çekişmeler, küçük-burjuva kolektivizminin ürünü klikçi eğilimler yeni ve taze güçlerin gelişme ve kişiliğini bulma ritmini zaafa uğratılabilmektedir. Bu kısır

çekişmeler kimi güçlerin zaaflarını derinleştirmekle kalmamış, yer yer tahrip de etmiştir. Böyle bir sosyal ortamın ve çekişmelerin dışında herşeye rağmen kalmayı başaran yoldaşlar ise, bu çürütücü ortamın bir parçası olmamakla birlikte, bu zemini ortadan kaldıracak gücü ve inisiyatifi gösterememişlerdir.

Böylesi bir sosyal zeminin varlığı bu alandaki kimi yeni güçler için de bir tuzak işlevi görmüş, bu insanların kimlik dönüşümü yaşayamamasına, dahası eskiye ait alışkanlıklarını ortama bulaştırmasına yolaçabilmiştir.

Bu sorunun çözümünde esas ve tayin edici halkaya, sosyal ortam değişikliği ve siyasal sınıf çalışmasının örgütlenmesine yukarıda işaret etmiştik. Açık alan çalışmamızın ilk beş yılını bu açıdan değerlendirmenin bir anlamı yoktur. Bu zaten sınırlı bir kullanımdı. Fakat sonraki süreci bu açıdan değerlendirmek kesin bir gerekliliktir. Anlayış, alışkanlık, davranış, kültür ve değerleriyle proleter sınıf kimliğinin taşıyıcısı olabilmeyi, bunu ortama egemen hale getirerek adına layık bir siyasal sınıf çalışmasına önderlik etmeyi bu alanda istihdam edilen kadrolar gerçekleştirebilirdi.

Asıl zayıflık ve zaafiyet bu alanda yaşandı. Proleter dönüşümü yaşayamayan küçük-burjuva sosyal kimlik gerçeği bu alanda bizzat çalışmanın sürükleyicisi olması gereken kimi kadrolarda kendini kaba bir biçimde dışa vurdu. Bunlar bu kimliği aşma çabası ortaya koymak bir yana, yapılan müdahaleleri tutucu bir dirençle karşıladılar. Bu alana yönelik kapsamlı müdahaleler liberal, anarşizan kimliğin ürünü tepkilere konu edildi. Açık çalışmanın örgüt denetimini güçleştiren özellikler bunlar için adeta bir kalkan oldu. Önderliğin bu yönlü müdahaleleri görünürde selamlansa da gerçekte boşa çıkartıldı. Zaman zaman dükalık eğilimleri geliştirildi. Başlangıçta iç iktidar çekişmesi olarak ortaya çıkan bu eğilimler, zamanla örgütü çekiştirme ve çizginin pratik gereklerini yeterince gözetmeme, önderliğin denetim ve yönlendirmesinden kaçma gibi bir merkezkaç tutuma dönüştü.

İlginçtir, yeraltı örgütünün kadrolar alanında '93-94 sürecinde yaşadığı problem daha ince biçimler altında sonraki süreçte bu alanda ortaya çıktı. Bunun elbette bir nedeni var. Hareketimiz '93-'94 sürecinde bir sıçramanın eşiğine gelmişti. Bu sıçramanın gereklerine uygun olarak kendini konumlandıramayan belli tipte kadrolar yapılan müdahalelere direnç gösterdiler. Bu aynı ihtiyaç açık alan çalışmasında haftalık politik yayın adımıyla birlikte kendini dayattı. Fakat dalgalı bir seyir izlese ve istenilen doğrultuya tam olarak oturmasa da, yakalanan gelişme ivmesi biriken sorunların üstünü bir dönem için örttü. Sorunlar daha açık bir mahiyet kazanıp dışa vurduğunda ise, önplandaki kimi unsurları kazanma kaygısı müdahaleyi geciktirdi.

3. Genel Konferanstan bu yana, ideolojik çizgimizin doğasına uygun bir siyasal sınıf çalışmasına istikrar kazandırmak, hareketimizin alana ilişkin taşıdığı temel bir kaygı oldu hep. Soruna ilişkin olarak gösterilen ilgi ve müdahale sayesinde ki, genel sınırlar içerisinde de kalsa sınıf kitlelerine dönük bir çalışma bugüne kadar sürdürüldü. Henüz gerçek bir sınıf çalışması örgütleyecek bir konumda olmasalar bile, belli güçler fabrikalara yerleştirildi. Artık bu çalışma kesin bir tarzda yeni bir düzeye çıkmayı gerektiriyor. Kadrolaşma sorunlarını bu kadar yakıcı bir tarzda tartışmamızı gerekli ve olanaklı kılan da gerek güç, gerekse deneyim birikimi bakımından bu alandaki gelişmenin kendisidir.

Tüm bu gerçekler, mevcut güçlerimizin hareketimizin ideolojik çizgisi temelinde sıkı ve sürekli bir eğitimini ve yönelimimize uygun politik faaliyet içinde dönüştürülmesini zorunlu kılmaktadır. Çalışmaya çekilen güçlerin hareketimizin toplam süreçlerini ve deneyimlerini öğrenmelerini sağlamak ayrıca önem taşımaktadır. Zira bu alandaki güçlerin sürecimizin seyri ve deneyimleri hakkında yeterli açıklık taşımadıkları anlaşılmaktadır.

Küçük-burjuva sosyal kimlik ve ortamın yarattığı sorunlar

Açık alan çalışmamızın bir başka temel sorunu, komünist açık alan çalışmasını omuzlayan güçlerin önemli bir bölümünün sosyal köken ve kültürel

şekillenme olarak küçük-burjuva sosyal kategorilere ait bulunmalarındır. Bu kökenden gelen bir kişiliğin, ideolojik kavrayış, sosyal-kültürel eğilimler, yaşam tarzı ve alışkanlıkları yönünden köklü bir ideolojik ve sınıfsal dönüşüme olan ihtiyacı yeterince açıktır. Talebe alışkanlığı, sosyal yaşamda dağınıklık, bohem yaşam eğilimleri iç yaşama da yansımakta, siyasal süreçler karşısında kendiliğindencililiği, plansızlığı ve dağınıklığı beslemektedir. Mevcut güç birikimimiz, ideolojik çizgimiz etrafında güçlü bir kenetlenme içinde olsa bile, bunu, ideolojik çizgimizin içselleştirilmesi sorunu ve canalcı ihtiyacıyla karıştırmamak gerekir. Fakat daha da önemlisi, hem bu çizginin canlı ve yaratıcı içeriği ile kavranması ve hem de kavrandığının pratikte gerçekten anlaşılabilmesi için, bir kez daha ciddi bir siyasal sınıf pratiği gerekir ki, açık alan çalışmamızın en büyük sorunu da budur. Bu basitçe işçi sınıfı kitlelerine dönük bir faaliyet değil, yaşamı bizzat sınıf kitlelerinin içinde kuran, sınıf hareketiyle canlı ve organik bağlar hedefleyen bir yaşam ve çalışma tarzı demektir. Kadro dönüşümünde çalışma tarzı ve yaşamın buna uygun düzenlenişini tayin edici bir öneme sahiptir.

Bütün bunlara, bugünün devrimci kuşağının 12 Eylül döneminin yetiştirdiği insan tipleri içinden çıktığı, 12 Eylül yenilgisi ile '89 çöküşünün etkisini taşıdığı, genel tasfiyeci cereyana maruz kaldığı ve kitle hareketindeki ağır ve sancılı gelişmenin yıpratıcı sıkıntısını yaşayan bir kuşak olduğu temel önemdeki gerçeği de eklenmelidir.

Devrimci bir iç atmosfer ve örgüt kültürü

Açık alan çalışmamızın en önemli sorunlarından biri de iç ilişkilerde ve işleyişte devrimci bir iç atmosferin egemen hale getirilememesidir. Örgüt mefhumu ve örgüt kültürü alanında varolan zaaf ve zayıflıklardır. Sınıf devrimciliğinin örgüt kimliği alanına giren bu sorunların kapsamı da hayli geniştir.

Tek tek yoldaşların bu alandaki düzeyi elbette farklıdır. Yine örgüt bilinci ve kimliği alanında tanımladığımız zaaflı kişilik tipi çerçevesinde değerlendirilmemesi gereken yoldaşlar elbette vardır. Fakat biz soruna tekil örnekleri üzerinden değil, birleşimin egemen düzeyi üzerinden yaklaşmanın daha doğru ve işlevsel olacağını düşünüyoruz. Çubuğu zaaf alanına bükme, gerçekliğe isabetle ve yüreklilikle işaret etmek, yüklenme alanlarının önceliklerini isabetle saptamamıza yardımcı olacaktır. Sözünü ettiğimiz zaaf ve zayıflıkların sorumluluğu elbette bu yoldaşların kendisinde değil. Bu bir bütün olarak hareketimizin alandaki zayıflığıdır. Doğal olarak giderilmesi de hareketimizin bir sorunudur. Bugün alanı kapsamlı bir müdahale konusu etmemizin esas nedeni de budur.

Alanda öteden beri sürüp gelen ve nihayet kesin bir tarzda sona erdirmeye, zeminini kurutma kararlılığında olduğumuz, bize yabancı bir örgüt kültürünün ve bize yabancı bir önderlik anlayışı ve kolektivizm uygulamasının birçok şeyi karmakarışık hale getirdiği yeterince açıktır. Demokrasi ve disiplin, haklar ve görevler, yetkiler ve yükümlülükler, örgüt bilinci, kolektivizm, merkeziyetçilik ve ademi merkeziyetçilik sorunlarındaki çarpık bakış, küçük-burjuva kültürü ve tekyanılırlığı ortamımızı bozucu bir rol oynamıştır. Yine pratik önderlik anlayışı, yoldaşların görevlere seçimi ve değerlendirilmesi, insanlara ve kusurlarına yaklaşım alanında da bu aynı bozucu öge rol oynayabilmiştir. Saflarımızda liberal gevezelikler boy vermiş, iç illegalite mefhumu boşa çıkartılmış, yaratılan dedikodu ortamıyla yoldaşlık ilişkileri ve iç maneviyat zedelenmiştir..

Tüm bu hususları gözetken ve kolektifler üzerinde sürdürülecek olan yoğun bir iç eğitim ve devrimci bir iç hesaplaşma sürecine girilmek durumundadır. Bu kadrolaşma alanına ilişkin saydığımız özellikler üzerinden aynı zamanda tüm yoldaşlar için bir özeleştirel süreç demektir. Devrimci eleştiri ve özeleştiri yenilenmenin olmazsa olmaz koşullarından biridir.

Tüm bu sorunlar çerçevesinde 3. Genel Konferans metinlerimizin ilgili bölümleri titiz bir inceleme ve etraflı bir tartışmaya konu edilmelidir.

(Bu metin **Ekim**'in 15 Ocak '98 tarihli 185 ve 1 Şubat '98 tarihli 186. sayılarından alınmıştır)

Halkçı devrimciliğin eleştirisi

Kitle hareketine devrimci önderlik sorunu üzerine-2

Devrimcilik ile reformculuk arasındaki ayrımı belirleyen, temelde, kısmi talepler ile iktidar mücadelesi arasındaki ilişkinin nasıl ele alındığıdır, birincilerin bu ikinciye şaşmaz bir biçimde tabi kılıp kılınmadığıdır. Bu ilişkiyi devrimci bir tarzda kurabilme gücünden yoksun olduğunuz sürece, bir politik akım olarak mücadelenin bir alanından kaçamayacağınız için gelip yine ekonomist-sendikalist bir hatta oturursunuz. Devrimci demokrasinin pratikte yaşadığı budur. Tersine reformizm de ekonomik mücadeleyle sınırlanmaktan uzaktır. Reformizm esas rolünü mücadeleyi varolan düzeyde tutmak noktasında oynar.

“İşçiler nerede yaşıyor?”

Son derece kritik ve yaşamsal bir alana, ekonomik talep/mücadele ile politik talep/mücadele alanı ilişkisine geliyoruz.

Kurtuluş’un arabaşlığa çıkardığımız sorusu, yerleşim sorunları kadar ekonomik mücadele-politik mücadele ilişkisini tartışma olanağı yaratacak. Önce birkaç alıntı yapalım.

“1912’deki grev hareketinin niteliği özel bir dikkat gerektirir. Birçok durumda işçiler ekonomik ve siyasi talepleri birarada ileri sürdüler; ekonomik grevler dönemini siyasi grevler dönemi, siyasi grevler dönemini ekonomik grevler dönemi izledi. 1905’in karşı-devrim tarafından geri alınan kazanımları uğruna kapitalistlere karşı girişilen mücadele ve gittikçe artan hayat pahalılığı, gittikçe daha geniş işçi kesimlerini siyasi sorunlarla en şiddetli bir biçimde yüzyüze getirerek uyandırdı. Ekonomik ve siyasi mücadelenin birleştirilmesinin ve içiçe yürütülmesinin bütün bu biçimleri, hareketin devrimci kitle grevlerini yaratan gücünün hem bir koşulu, hem de bir güvencesidir.” (Lenin, *Örgütlenme Üzerine*, Kaynak Yayınları, s.147)

“Politik bir eylemin elektrikli şokuyla birdenbire uyandırılan işçiler, herşeyden önce eline ilk geçirdiğine, ekonomik kölelik ilişkisine karşı direnişe sarılır. Politik mücadelenin ortak davranışları ona birdenbire beklenmeyen bir şiddette ekonomik zincirlerin baskısını ve ağırlığını hissettirmiştir.” (R. Luxemburg, *Kitle Grevi...*, Z. Yayınevi, s.50)

“Sadece işçi sınıfıyla devrim yapılır mı? Öyle olabileceğini varsaysak bile işçiler nerede yaşıyor? Bu işçi sınıfı İstanbul’da Fenerbahçe, Levent, Etiler ya da mesela İzmir’de Alsancak, Karşıyaka-Kordon’da, Bursa’da Çekirge’de, Ankara’da Ulus’ta, Çankaya’da mı ... oturuyor? (Kurtuluş, agy, s.18, vurgular orijinalinde)

“Gecekondu halkı bunu Susurluk’taki devletten hesap soracağını her gece yaptığı yürüyüşlerde haykırarak, Gazi şehitlerine, Ölüm Orucu şehitlerine, şehit düşen gerillalara sahip çıkarak anmalara, şehit cenazelerine binlerle katılarak sürdürdü. Yani oligarşinin korkusu boşuna değildir. Gecekondularda oturan halkı açlığa, yoksulluğa, işsizliğe mahkum eden, iliklerine kadar sömüren düzeni kendilerinin yarattığını ve bu halkın er geç bunun hesabını soracağını, saltanatlarını yıkacağını biliyorlar.” (Kurtuluş, agy., s.17, vurgular bizim)

Kurtuluş’tan yapılan alıntılardaki iki vurguya, özellikle ikinci alıntıdaki gerçekleşen eylemler ile yaşanan sorunlar arasındaki ilişkilere dikkat edelim. Varoş hareketi kendiliğinden bir politik bilince sahip olmasına rağmen kendisini Gazi’yle açığa çıkan hedef ve perspektif alanının dışına taşıyamadı. Yani kendiliğinden yükselişin sınırları (politik bir içerik taşısa bile) aşılamadı. “Açlığa, yoksulluğa, işsizliğe, sömürüye” karşı bir kitle mücadelesi varoş hareketliliğinde bir başka eksen haline gelemedi. Anlaşıyor ki varoşlar bu eksenle bir dinamğin, kitle mücadelesinin bu zeminde gelişmesi ve bu alanlar (coğrafik bir tanımlama olarak değil) üzerinde yükselmesine yapısal olarak uygun olmayan alanlar. Bunun için sınıf hareketinin bir dış etmen olarak güçlü ve belirleyici olması gerekiyor. Yoksa varoşlarda yoksul emekçi kitleleri ekonomik sorunları olmadığı ya da mücadele potansiyelleri taşımadıkları için değil.

R. Luxemburg, bir kitle grevi koşullarında ekonomik sorunlar/mücadele ile politik sorunlar/mücadelenin birbirini beslediği, derinleştirdiği ve yaygınlaştırdığı bir etkileşimi tanımlıyor. Halksız PDF Kitap Arşivi <https://www.pdfkitap.com> varoşlarda bu ikisinin bırakalım birbirini

beslemesini, ayrı ayrı varoluşları bile söz konusu değildir. Olduğu kadarıyla ekonomik mücadele bir gerilik göstergesidir.

Ekonomik talep/mücadeleden yalıtılmış bir politik mücadele bir darlaşma göstergesidir. Varoşlarda hareket eden binleri bir yana bırakalım, Kürdistan’da süren silahlı mücadele aşamasında kitleler politik bir konumlanıştayken bile, “açlık, yoksulluk, sömürü” protestosundan ya da bunlarla ilgili ekonomik talep ve kazanımlardan soyutlanamazlar. Bu iktidarın alınmasının güncelleştirdiği koşullarda bile böyledir. Politik mücadelenin iktidar hedefine bağlanıyor oluşu, meselenin devrimci çözümü ve formülasyonu, kitlelerin bu çizgiye kazanılması, bunların hiçbirisi, bu tür bir soyutlanmaya izin vermez. Yani politik mücadele ya da onun en üst biçimi olarak iç savaş bile ekonomik mücadeleden ayrılmaz. 1917 Ekim devriminin iki temel sloganı vardı: “Toprak, barış, özgürlük!” ve “Tüm iktidar sovyetlere!” Bolşevikler birinciye ikinciye bağlı olarak ifade etse de bu onun hiçbir zaman gereksizleşmesine yol açmadı. Türkiye’de de “iç savaş” yaşandığını tespit edip, bu gerçeklerden habersiz olanlar var. Bizim PKK’ye yönelik politik mücadeleyi sınıfsal /ekonomik duruş/ taleplerden soyutlayarak Kürdistan’daki yoksul köylülüğün devrimci enerjisini daha üst düzeyde açığa çıkarmak ve yaygınlaştırmak ve bunu Türkiye işçi-emekçi sınıflarına taşımak olanağı, perspektifinden yoksun bir mücadele hattı diye eleştirdiğimiz aynı olgudur. Türkiye gibi Kürdistan’da da mücadelenin içinde olan kitlelerin dışında kalan milyonlarca emekçi var. Devrimin doğal potansiyeli olan bu kesimler arasında eşitsiz bir gelişim var. Sistem bazılarında anti-demokratik uygulamalarıyla, bazılarında ise ekonomik sonuçlarıyla tepki topluyor. Devrimci öncü bu iki alandan birini devrimci politizasyona daha uygun diye seçemez. Demokratik talepleri temel almakla devrimci olunmayacağı gibi, ekonomik sömürüye karşı güçlü bir karşı duruş örgütlemekle de reformist olunmaz. Bu bilgisizliği aşan bir sorundur, sınıfsal kavrayışsızlığın ürünüdür.

Bu iki alanın birbirinin karşısına konulması ya da birbirinden yalıtılması, aynı zamanda, küçük-burjuva demokrasisinin salt politik özgürlükleri temel alan programıyla da ilgilidir. Aslında burada güya reformizme düşmemek için ekonomik mücadeleyi küçük burjuva demokrasinin gösteren bir eğilim de söz konusudur. Oysa

devrimcilik ile reformculuk arasındaki ayrımı belirleyen, temelde, kısmi talepler ile iktidar mücadelesi arasındaki ilişkinin nasıl ele alındığıdır, birincilerin bu ikinciye şaşmaz bir biçimde tabi kılıp kılınmadığıdır. Bu ilişkiyi devrimci bir tarzda kurabilme gücünden yoksun olduğunuz sürece, bir politik akım olarak mücadelenin bir alanından kaçamayacağınız için gelip yine ekonomist-sendikalist bir hatta oturursunuz. Devrimci demokrasinin pratikte yaşadığı budur. Tersine reformizm de ekonomik mücadeleyle sınırlanmaktan uzaktır. Reformizm esas rolünü mücadeleyi varolan düzeyde tutmak noktasında oynar. Susurluk sonrası sadece ÖDP’nin değil EMEP gibi sınıf eksenli bir reformizmin bile “demokratik anayasa”, “demokratik Türkiye” üzerinden öne çıkan hattı yeterince açıklayıcıdır. Bu reformizmin politikliğinin de bir ifadesidir.

Komünistler her iki alanda da burjuva sistemin teşhir ve mücadelesine yönelmeden mücadelenin parçalı ve tekyönlü kalacağını bilirler. Temel sorun ekonomik-demokratik talepler uğruna mücadelenin sistemin bütününe yönelik bir mücadelenin hizmetine mi sunulacağı, yoksa herhangi bir parçası ya da basamağına yönelik bir mücadelenin hizmetinde mi kullanılacağıdır.

Bu tanımlamalar çerçevesinde *Kurtuluş*’un “açlık, yoksulluk, işsizlik, sömürü” altındaki işçilerin mücadelesinde kısmi güncel taleplerden yoksunluğun anlamı daha iyi anlaşılır. Bu tablo bir eksikliği, bütünsellikten yoksunluğu ve daralma yönelimini anlatıyor. İşte semtler bu tür bir mücadele için pek uygun bir altyapı olamamaktadır. Kitleler bu alanlarda işçi-emekçi kimlikleri üzerinden değil semt halkı kimliğiyle bulunmaktadır. Dolayısıyla *Kurtuluş*’un “işçiler nerede yaşıyor?” sorusu politik sorunlar karşısında yetersiz kalmaktadır. Semt ekseninin bu zayıflığı salt devrimci demokrasinin kendisinden kaynaklı bir politik önderlik zaafiyetinin sonucu değildir. Kuşkusuz devrimci demokrasi bu nesnellikle uyumlu bur politik özne konumundadır. Ama idealist değilsek, bu öznel zayıflığın nasıl ve hangi maddi ortamın içinde oluştuğunu tanımlamalıyız. Devrimci demokrat hareket küçük-burjuva sınıf ve katmanların semt eksenli hareketliliğinin ürünü olduğuna göre, sorun zaafı üreten nesnellikte, yani işçi-emekçilerin kendi sınıfsal kimliklerini geri plana iten ortamdadır.

Semt dinamiği her şart altında sınıfsal mücadeleyle birleşmekten-bütünleşmekten uzak bir konumda mı

olacaktır? Sınıf hareketi kendi politik mücadelesi içinde rolünü oynadığı ölçüde, semt dinamiğinden de zayıflatıcı ve saptırıcı değil, güçlendirici ve derinleştirici bir tarzda yararlanma olanağı doğacaktır. Sorunun çözücü halkası “komünist bir semt çalışması” da değildir. Bugün olduğu gibi bir dönem daha komünist işçi partisi ezici ağırlığıyla sınıf çalışması içinde olacak ve semtlerde çalışma geri planda kalacaktır.

Belirtmeliyiz ki, taleplerin işyeri sorunları üzerinden ifadesi gibi semtlerin altyapı sorunları (yol, su, konut vb.) üzerinden ifadesi kendiliğinden reformize edici bir özellik değildir. Ama nesnel olarak bu iki alan arasında reformize etme eğilimi de eşit değildir. Konut-altyapı talepleri de tabi ki burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki eşitsizliğe işaret eder. Ama dikkat edin, bu sistemin işleyişinin değil, işleyişinin sonucu olan alandır. Halbuki ücret sorunu üzerine her çatışma artı-değer/sömürü olgusunu daha doğrudan gösterir ya da aradaki dolayım sınırlıdır. Ücret sorunundaki anlaşmazlık konut sorunundaki bir anlaşmazlığa göre sömürülmeye karşıtlığı daha açık ortaya koyar. Yani mücadele ve örgütlenmenin fabrikalar/sınıf temelinde yürütmesi, diğer toplumsal-politik olanaklarından soyutladığımızda bile (homojen bir işçi kimliğiyle birarada bulunmanın sınıfa ortak davranma eğilimi vermesi gibi), sırf taleplerin nesnelliğinde bile eşitsiz bir durum söz konusudur. Komünistlerin “belediye sosyalizmi” diye eleştirdiği, kurumsal olarak (yol, su, konut vb.) taleplerin varlığı değildir. Birincisi, ekonomik taleplerin bu alanın sınırları içinde tanımlanması, ikincisi onun politik mücadele alanında iktidar sorununu dışlayan, sorunun yerel planda halledilebileceğini savunan gerici ütopyasıdır. Birinci ile ikinci arasında birbirini besleyen bir ilişki var. Bu ayrımlar olgusal düzeyde açık ve inkar edilemezdir.

Kurtuluş bu farklılıkları olgusal olarak tespit etmekte, ama bunların hiçbir politik sonucu yokmuş gibi davranmaktadır. *Kurtuluş* eşel-mobil, ESK, sıfır sözleşme, vb. sorunların işçi-emekçi semtlerinde neden protesto edilmediği, “varoşlara yığılan insanlar” aynı zamanda burjuvazi için “ucuz işgücü” olduğuna göre sınıf hareketinin neden semtlerde yürümediği üzerine düşünülmelidir. Tarihinin en geniş sınıf (gerçekte sendika) çalışmasını yapan *Kurtuluş*, DİSK Kongresi’ni vesile eden kampanyasını semtlere ne kadar taşıyabilmiştir? Semtlerde altyapı sorunlarının rolünü, burjuvazinin taviz verecekse nerede vereceğini bildiğini, sistemin işleyişini temelde korumak için sonuçlarında bazı iyileştirmeler yapacağını, bu sonuçlardaki iyileştirmelerde ise semtlerde altyapıyı temel aldığını *Kurtuluş* da olgusal olarak biliyor. Semtlerin konutlaşmadaki evrimi değerlendirilirken, “ikincisi ise, oligarşinin bir yandan baskı ve terörünün yoğunlaştırmak, denetimini arttırabilmek, öte yandan halkın taleplerini bir parça da olsa

Sadece *Kurtuluş* değil, tüm devrimci demokrat gruplar geri-sabloncu teorileri için geri olgular arama eğilimi içindedir. Ancak anlaşılması gereken sudur ki, kapitalizmin gelişme seviyesinden ve “mali” olanaklarından bağımsız olarak eşitsiz gelişim ve geri olgular yapısaldır.
Bu yüzden geri olgular keşfedip, bunu Türkiye kapitalizminin geri ve “çarpık”lığına kanıt savanlar sadece kendi geriliklerini kanıtlamış oluyorlar.
Devrimci demokrasinin bu yönelimi siyasi oportünistlikten öte geri bir algıdan kaynaklanmaktadır.
‘80 öncesinin kır-kent şablonu eğilip bükülerek gecekondulu-kent sözde ikilemi üzerinden üretilmeye çalışılmaktadır.
Varoşsarsız kapitalist kent olabilirmiş gibi!

karşılayarak düzene karşı öfkesini yumuşatmak amacıyla altyapı sorunlarını görmeye yönelmesidir” deniliyor. Bu “baskı ve terör” onun sadizminden gelmediğine, sömürü ve bunun sonucu olarak eşitsizliği sürdürmek için olduğuna göre, sistem kitleleri “yumuşatmak” için neden ücretlerden önce konut-altyapı sorunlarını tercih eder. Burjuvazinin politik tercihinin son derece bilinçli olduğuna kuşku yok. Kapitalist sistemin işleyiş mantığı daha fazla kâr olduğu için, tavizi altyapı sorunlarında vermeyi tercih eder. Emekçi semtleri belli altyapı imkanlarıyla geliştirilirken, burjuva semtlerin altyapı imkanlarındaki artış bunu kat be kat aşar. Eşitsizlik bu toplam tablo içinde azalmaz, tersine artar.

Kurtuluş’un alıntısına kaldığımız yerden devam edelim. “*Bu açıdan 12 Eylül’ün hemen sonrasındaki uygulamalar dikkat çekicidir. Park, yol, su, elektrik gibi halkın hemen görebileceği, hissedebileceği sorunlara el atılırken, her semtte bir karakol kurulması, devletin militarist gücünün yoğunlaştırılması bu dönemde hızlandırılmıştır*” (agy., s.17, vurgular bizim). Düşününüz ki sömürülen-ezilen işçi ve emekçilerin “hemen görebileceği, hissedebileceği” park, yol, su, elektriktir. Kuşkusuz işçi ve emekçiler geçmişin “yemek için yaşayan” insan tipinin dışında ihtiyaçlar içindeler ve ufukları genişliyor. Ama ücretten önce parkı görebilmek için sınıfın çevre bilincinin biraz fazla eşitsiz gelişmiş olması gerekir! *Kurtuluş* sınıftan, halktan ve gerçeklerden kopuktur. 12 Eylül sonrasında neden önceki TİS’lerin iptal edildiğinin, ikramiye, ücret ve benzeri alanlarda “düzene karşı öfkeyi yumuşatmak için” neden iyileştirmeler yapılmadığının farkında değildir. *Kurtuluş* aslında 12 Eylül’ün ne olduğunun farkında değildir. 12 Eylül sonrası süreç tekeldi burjuvazinin sermaye birikiminde yeni bir mesafe aldığı, sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesinin yeni boyutlar kazandığı bir dönemdir. Bu aynı gerçeğin öteki yüzü, servet-sefalet kutuplaşmasının, ücretler çok görülmemiş ölçülere ulaşmasıdır, ki bu

toplumsal muhalefetin ezilmesiyle başarılı. Sermaye birikimindeki bu muazzam artış doğal olarak ekonomideki bir büyümenin de ifadesi ve göstergesiydi. Aynı dönemde kentleşme sürekli bir tarzda arttı. Doğal olarak bu altyapı-konut imkanlarının oluşturulması demektir. Bu iki yolla gerçekleşti. Birincisi, tüm ‘80’ler boyunca inşaat sektörünün yeni konutlaşmaya yönelmesi, ve ikincisi, yasal olmayan gecekonduların resmi-yasal statüye çekilmesi, yani tapu dağıtımı. Bu ikincisi özellikle politik ortamdaki genel değişimi özel bir tarzda belirledi. Devrimci demokrasinin semtlerinde ANAP bir umut haline gelebildi. Bu sorun *Ekim*’in 174. sayısındaki (1 Ağustos 1997) “*Varoşlar, Halkçı Pratikler ve Emekçi Gençlik Çalışması*” yazısında ele alınmaktadır. Zaten *Kurtuluş* da alıntıları isim vermeden bu yazıdan yapmaktadır. 1980’ler boyunca altyapı-konut imkanları artsa da servet-sefalet kutuplaşması derinleşti, sistem sömürüde “yumuşama”dı. Tersine GSMH’dan kâr, faiz, rant üçlüsünün aldığı pay %50’lerden %70’lere çıkarken, ücretlerin aldığı pay %35’lerden %20’lere geriledi. 12 Eylül ekonomisinin tercihi açık, mutlak ve tereddütsüzdü.

Şimdi *Kurtuluş*’un masabaşı tablosuna yeniden bakmalıyız. İşçilerin ücreti hergün düşerken “park, yol, su, elektririk”teki iyileştirmeler ne anlama gelmektedir?*Kurtuluş*’un önünde bu “iyileştirme”lerin neden yapıldığı sorusunu kendi şablonuyla doldurması sorunu duruyor. Bu burjuvazinin bir lütfu olmadığına göre! Devrimci demokrasinin kapitalizmi çözümleyemediği anlaşılıyor. Bu *Kurtuluş*’un altyapı-konut sorunlarındaki çözümsüzlüğü de anlayamamasında görülüyor. “*Ama ne cuntanın, ne de sonrasındaki hükümetlerin bunu istikrarlı bir biçimde sürdürebilmesini sağlayacak ekonomik gücü yoktur ve aynı güçsüzlükle bugünde gecekondulu sorununu çözemedektedir.*” (agy.)Burjuvazi ekonomik-demokratik iyileştirmeleri ya sömürüyle de ya geniş uygulamak ya da kitlelerin mücadelesini kırmak için

uygular. Mali etmenlerde bu konuda ikincildir. Mali durum iyi olsa bile iyileştirmelere gerek duyulmayabilir ya da mali krize rağmen kaynaklar bu yönde kullanılabilir. Bu sorunda çözümsüzlüğü mali alanda aramak aslında sorunu anlamamaktır. Kaldı ki konut sorunu emperyalist ülkelerde bile çözülememektedir.

Konut sorunu kapitalizmin anarşik işleyişi içinde plansız gelişmenin yaşandığı bir alandır. Artı-değer sömürüsü üzerine kurulu sistem konut-altyapı alanıyla ancak üretim alanına ilişkin bir sorun haline geldikçe, aslında ihtiyaçla-verili durum arasındaki açığı önemli oranda arttıkça ilgilenir. Bu yüzden kentleşmenin artışı ve varoşlar sadece plansız değil, aynı zamanda hukuk-resmîyet dışı da olur. Bu hukuk-dışı konut olgusunun sürekliliğini anlatır. Bu alana ise arazi mafyası bakar. Ama bu aynı zamanda dinamik bir süreçtir. Zira gelişim ve kentleşme de sürekli. Yeni güçlerle yeni kentleşmeler, yani yeni hukuk dışı gecekondulu bölgeleri oluştukça, burjuva devlet eski hukuk-dışı alanlara el atar, onları planlar ve burjuva hukuk sisteminin içine çeker. Zira kendi sürekliliğini düzenli kurallar içinde ifade etmek akılcı ve zorunludur. Böylece aslında planlamada bir gelişim değil, varolanın rasyonalizasyonu yaşanır. Bunun bir sonucu olarak da arazi mafyasının genel kar, faiz, rant içindeki oranı aşırı oranda büyümemiş olur. Arazi mafyası ise yeni gecekondulu bölgeleri şahsında yasa-dışı rantı bulur. Burjuvazi bu bölgeleri hukuk içine çekerek haracı ortadan kaldırmış olmaz, tam tersine, meşruluğunu güçlendirir ve onu vergiye çevirir. Burjuva devlet bu alanda mafyadan bile daha keyfidir. Bir bakarsanız çöp vergisi diye keyfi bir haraç çıkmıştır. Bu tür bir keyfiyet hiç de Türkiye’ye değil kapitalizme özgüdür. Benzer bir keyfilik İngiltere’de de kelle vergisi adı altında yaşanmıştır. Tanımladığımız gayri resmi işbölümü, bir sömürü-hırsızlık üzerine kurulu olan kapitalist düzende neden mafyanın yapısal olduğunu, FBI’dan 12 Eylül cuntasına hiçbir terör mekanizmasının onu yokedemediğini açıklamaktadır. Bu işbölümü çerçevesinde burjuva devlet dönemsel olarak yeni gecekondulu bölgelerini yasallaştırır.

Kurtuluş “iyileştirmeler” konusundaki nesnel gelişimi göremediği için bu alandaki yasallaşmayı da kolayından oy sorununa bağlıyor ve meselenin hayli yüzeysel bir değerlendirmesine girişiyor: “*Genel olarak eski gecekondulu semtlerinde görülen bu değişikliğin başlıca iki nedeni vardır. Birincisi, burjuva partilerin gecekonduları oy deposu olarak görmesidir. Özellikle seçimlerin yaklaştığı dönemlerde burada yaşayan halkın kimi talepleri dikkate alınarak gecekondulara tapu verilmesi, sorunlarına göstermelik olsa da ilgi göstermesi, kesikli ve paça parça da olsa bu değişimde pay sahibidir.*” (agy., s.17, vurgular orijinalinde) *Kurtuluş* burjuva seçim sisteminin toplumdaki etkisini fazla önemsemekte, “kesikli

değişim”, evrim ve yasallaşmanın gerçek temelini anlayamamaktadır. “Kesikli değişim” kapitalist yapıyla dolaysız bağlantı ve işbölümü üzerinde varolan mafyanın yeni gecekondü bölgelerine kesintili-periyodik tarzda sürülmesidir. Öyle ki, 1980’ler boyunca hızlı sermaye birikimi sürecinde mafyanın hızlı gelişimi ve devletle içiçeliği azalmamış, tersine artmıştır. Tüm ‘80’ler boyunca köşe dönmecilik, namussuzluk, bireycilik vb. ahlaki yozlaşma bu gelişimin nedeni değil sonucu olmuştur. 1980’ler bu anlamıyla özgün ve yerel bir deneyim olmaktan çok genel ve global bir süreçtir. Hızlı sermaye birikiminin etkileri ve sonuçları ayındır ve sorunun yapısal yanını bir kez daha ispatlar. Bu bir ölçüde sorunun kapitalizmle olan bağı temeli üzerinde çözümünün sosyalizmle olan bağına da tanımlar.

Sadece *Kurtuluş* değil, tüm devrimci demokrat gruplar geri-şabloncu teorileri için geri olgular arama eğilimi içindedir. Ancak anlaşılması gereken şudur ki, kapitalizmin gelişme seviyesinden ve “mali” olanaklarından bağımsız olarak eşitsiz gelişim ve geri olgular yapısalıdır. Bu yüzden geri olgular keşfedip, bunu Türkiye kapitalizminin geri ve “çarpık”lığına kanıt sayanlar sadece kendi geriliklerini kanıtlamış oluyorlar. Devrimci demokrasinin bu yönelimi siyasi oportünistlikten öte geri bir algıdan kaynaklanmaktadır. ‘80 öncesinin kır-kent şablonu eğilip bükülerek gecekondü-kent sözde ikilemi üzerinden üretilmeye çalışılmaktadır. Varoşsarsız kapitalist kent olabilir miş gibi! *Kurtuluş* ABD’de bir milyon evsiz ve milyonlarca yetersiz konut şartlarında yaşayan insanların varlığını bilmiyor olamaz. *Kurtuluş* benzeri olguların farkındadır, ama bunun anlamı ve nedeni konusunda bir değerlendirmeden yoksun. Bu tür bir yaklaşımla ABD’de bile konut sorunuyla kapitalizm arasındaki bağ tanımlanamaz hale getirilmektedir.

“İşçiler nerede oturuyor?” diye demagojik bir soru ile çıkan *Kurtuluş*’un kendisi olgusal düzeyde defalarca işçi kimliği, politikası ve kültürünün semtlerde belirleyici olamadığını, bu öğelerin nesnel yansılarının bu alanda açığa çıkamadığını farkında olmadan kabul ediyor. *Kurtuluş*’tan okuyoruz:

“*Burjuvazinin, egemen sınıfların ‘varoş’lardan her bahsedisinde aynı zamanda bir aşağılama, horgörme hatta tiksinti vardır. Çünkü burjuvazi için oralarda yaşayanlar aynı zamanda cahilliği, görgüsüzlüğü, pislik ve sefillik içinde yaşamayı, hırsızlığı, dilenciligi, soygunculuğu ifade ederdi. Kendi yarattıkları düzenle ilişkilerine kadar sömürdükleri, onların sırtından hergün servetlerini daha da büyüttükleri varoş halkını işe yaramaz, asalak, başlarına bela ‘ayaktakımı’ olarak görürlerdi.*” (agy., s.17, vurgular orijinalinde) Bu tanımlama yetersizdir. Zira burjuvazi “işgücü” olgusuyla karakterize olan semtlerde “dilencilik”, “hırsızlık” gibi öğelerden önce başka bazı öğeler görmelidir. Ne kadar burjuva bir toplum ve kültür içerisinde olursa olsun, işçi ve emekçiler dayanışmacılığı, kolektivistizasyonu, dürüstlüğü, doğruluğu,

Ne kadar burjuva bir toplum ve kültür içerisinde olursa olsun, işçi ve emekçiler dayanışmacılığı, kolektivistizasyonu, dürüstlüğü, doğruluğu, cesareti vb.

özellikleri de kendi üzerinde taşıyor ve diğer sınıf ve katmanlardan farklılaşırlar. Burjuvazide “hırsızlık”, “görgüsüzlük” gibi *Kurtuluş*’un saydığı özelliklerden fazlasıyla var. Kaldı ki bunlar burjuva sınıf egemenliğinin sonuçları ve burjuva kültürün parçaları ve uzantıları. Burjuvazinin asıl düşmanlığı bunlara değil. Onun asıl “aşladığı”. “hor gördüğü hatta tiksindiği” proleter sınıfın kültürel-ahlaki değerleridir. Zira onda gelecek işçi iktidarını ve kendi sonunu görür. Hayata politika merkezli bakan burjuvazinin doğal tepkisidir bu.

cesareti vb. özellikleri de kendi üzerinde taşıyor ve diğer sınıf ve katmanlardan farklılaşırlar. Burjuvazide “hırsızlık”, “görgüsüzlük” gibi *Kurtuluş*’un saydığı özelliklerden fazlasıyla var. Kaldı ki bunlar burjuva sınıf egemenliğinin sonuçları ve burjuva kültürün parçaları ve uzantıları. Burjuvazinin asıl düşmanlığı bunlara değil. Onun asıl “aşağıladığı”, “hor gördüğü hatta tiksindiği” proleter sınıfın kültürel-ahlaki değerleridir. Zira onda gelecek işçi iktidarını ve kendi sonunu görür. Hayata politika merkezli bakan burjuvazinin doğal tepkisidir bu. Ama *Kurtuluş* bu ve benzeri işçi kültürü öğelerini hiç saymamış yazısında. Bu yalnızca *Kurtuluş*’un işçi sınıfına uzaklığının bir sonucu değil. Sınıfın semtlere kendi politik damgasını vuramaması ya da kendi politik tavrının açığa çıkmasına uygun zemin olmamasıdır. Bir sınıf maddi varoluş temelleri/alanları üzerinden politik ve kültürel varoluşunu ifade eder. İşçi sınıfı ise semtlerde kendi sınıfsal özellikleriyle politik ve toplumsal bir konumlanıştan uzaktır. Bu kendi sınıfsal kültürünün buralarda ifadesini bulmasında yapısal bir zorlamayı doğurur. Bu yüzden işçi ve emekçi sayısal ağırlığına rağmen semtlerin heterojen yapısı temelinde işçi kültürünün disiplin, toplumsallık gibi öğelerine uzak kalır. Sonuçta *Kurtuluş* bir kez daha “işçiler nerede yaşıyor?” demagojisini olgusal düzeyde cevaplamış, ama politik olarak anlayamamıştır.

Bu bölümü iki ek değerlendirme ile bitireceğiz. Birincisi, 1995-97 varoş hareketliliğinin toplumsal mücadeleye etkisi. İkincisi, hareketliliğin iç bileşenlerindeki gerilemenin sonucu olarak daralması, yani varoş gençliği hareketliliğine evrilmesi olgusu.

Varoş hareketliliği bu dönem boyunca kitlesellik bakımından gerilese de militanlığını sürdürdü. Aynı evrede sınıf hareketi ciddi bir gerileme yaşadı. Bu iki olgu birarada, sınıf hareketinde militan biçimlerin gelişmesini beslemekten uzak bir zayıflık tablosuydu. 1996 1 Mayıs’ı gibi bazı merkezi eylemlerdeki militanlık ve devrimci politik etki ortak bir olgu olmaktan çok varoş hareketliliğinin

merkezlere yansması oldu. Belirtmeliyiz ki, varoş dinamiğinin merkezi eylemlere yansmasının etkisi de, sınıf hareketliliğiyle kıyaslanamaz ölçüde geriydi. Böyle bir evrede varoş hareketliliği geriledikçe kitle hareketi özelliklerini de yitirmeye başladı. Bu hareketliliğin dışardan yalıtılmışlığı, tek boyutluluğu ve şekilsizliği, onu olumsuz yönde etkiledi. Sınıf hareketinin gerilemesiyle, varoş hareketliliği gerileme ve daralmayı tersine çevirecek dış ve iç dinamiklerden yoksun kaldı.

Aynı dönemde devrimci demokrat akımlar sınırlı kadro ve çeper genişlemesi yaşadığı için sürecin farkında bile değildi. Küçülen hareket içinde büyüyen “öncü” süreci aslında kendiliğindenciligi bile değil, doğrudan daralmanın tamamlayıcı siyasi öznesi olmayı doğurdu. Kitle-öncü sınırı bulanıklaştı ve politik öncülüğünden uzaklık altında kendiliğinden tepkiler politik yapıları belirlemeye başladı. Bu aslında devlet terörünün yoğunlaştığı bir evrede bunun bir politik varlık-yokluk sorunu olarak anlaşılabilmesi ve bir karşı-saldırı ile cevaplanmamasından doğan bir rasyonalize etme çabasıydı. Bu öylesine belirgindi ki, *Devrim* dergisi gibi ÖDP dışı Devrimci Yol kökenli sağ bir çizgide bile kolayca karşılık bulabiliyordu. Bu çevre sivil-faşist gösterilere döndüğü ölçüde askere gitme turlarına taşlı-sopalı saldırılar uyguluyor ve öneriyordu. Bu rasyonalizasyon çabasının teorize edilmesinin iyi bir örneğidir. “Kitle eylemlerinde gerilla tarzı” gibi farklı teorizasyonlara da dönüşen bu dar kadro eylemciliğinin esas rolü geri çekilişi perdelemekten ibarettir. Bu pratiğe korsan gösteri pratiği bile demek haksızlıktır. Zira İspanyol komünistleri Franco İspanya’sının hiçbir açık çağrı olanağı bırakmadığı ve çok yoğun bir terörün kitle patlamalarını dizginlediği bir evrede, mücadelenin sınırlanmadığını göstermek için bu tür dar kadro gösterilerine bir tür zorunlu kötülük olarak yöneldi. Anlaşıyor ki devrimci demokrasi korsan gösterinin tarihinden de habersizdir. Kitle eyleminde önemli olan onun meşruluğudur. Son birkaç yıl sayısız yasadışı, izinsiz, ama son derece meşru kitle eylemleri gerçekleşmesine rağmen, devrimci demokrasi anlaşılıyor ki kendi pratiğinden de habersizdir. Yoksa 4 Şubat Taksim ya da 23 Mart gibi

eylemleri de “gerilla tarzı” sayabilmeliydi. Halbuki o dönem bu kitle eylemlerinin böyle bir rasyonalizasyona ihtiyacı yoktu. Varoş hareketliliğinin gerilemesi ve daralması ise, onun varoş gençliği hareketi sayılabilecek iç evriminin tespit edilemediği koşullarda, rasyonalizasyonu gerektiriyordu Bu noktada *Kurtuluş* bizi eleştiriyor: “*Ama bunu söylerken bile düşüncesine yön veren pragmatizmdir ve baktığını göremeyecek kadar da kördür. ‘Varoş’ hareketliliğine bakınca gençliği görüyor. Gazi ayaklanmasında cenazelerde, Halk Meclisinin eylemlerinde yer alan orta yaş ve üzerindeki yüzlerce, binlerce insanı görmüyor.*” (agy., s.19)

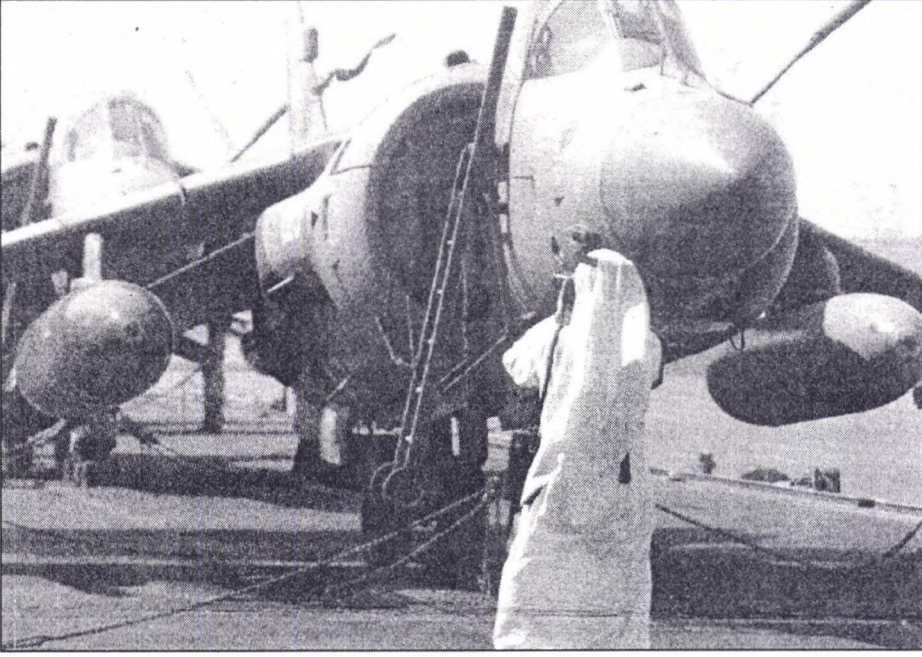
Biz fiziki olarak kör değiliz, ama *Kurtuluş* bu tür sorulardan anlaşıldığı kadarıyla politik olarak kördür. Bizim “yüzlerce, binlerce insanı” göremediğimizi iddia ediyor ve bunu pragmatizmimize bağlıyor. Haylı pragmatik ve kolay bir ispat! Gazi Halk direnişi kendi doğallığında gençliği aşan bir iç bileşime sahipti. Gazi sadece kitlesel değil, militandı da. “Anmalar ve cenazeler” 1995-97 dönemi varoş hareketliliğinin bir alt parçası oldular. Bu dönem militanlık ile kitleselliğin birbiriyle ilişkisinin ters olduğu bir dönem oldu. Eylemlerde barikatlar kuruldukça gençliğe daraldı ve kitlesellik zayıfladı; “anmalar ve cenazeler”de ise halkın her yaş kategorisinde görece bir genişleme ve kitlesellik yaşandı. Militanlığı hiç de çatışma ve barikatlara indirgemiyoruz, ama anlaşılması gerekiyor ki burada barışçıl biçimlerin bir etkisi vardı. Bu dönem bu ters ilişki altında bir geçiş dönemi oldu. *Kurtuluş*’un söylediği Halk Meclisi eylemlerine gelindiğinde yeniden halk genişliğine ulaşıldı. Eylemlerin militanlığı ise artık barışçıl bir kararlılıktan öteye değildi. *Kurtuluş* bu yüzden alıntısında 1996 Gazi barikatları gibi direnişleri unutuyor.

B. ÖZEN

(Devam edecek...)

Çıktı!
Kitapçılarda!
H. YAĞMUR-A. ŞİMŞEK
EMEP Eleştirisi
Bir sosyal-reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine
E N S E N Y A Y I N C I L I K

Körfez krizi ve emperyalist dünyanın çelişkileri

Yeni bir Körfez savaşının militarist ve diplomatik hazırlıkları hızla devam ediyor. Her ne kadar diplomatik bir uzlaşmaya hala şans tanınmak isteniyor, özellikle Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kofi Annan'ın bugünlerde Bağdat'a yapacağı ziyarete önem veriliyorsa da, Pentagon nihai ve kesin tercihini yapmış gözüküyor. Bu durumu bir savaş değil, bir saldırı olarak nitelemek gerekir. Çünkü savaş hazırlıkları, militarist yığınak tek taraflı yapılıyor, savaş çılgınlıkları tek taraflı atılıyor.

Bölgedeki bu yeni bunalımın esas nedenleri, daha öncekinde olduğu gibi, açıkça ifade edilmemekte ve tartışılmaktadırlar. Bunalımın çıkış nedeni Irak rejiminin, Birleşmiş Milletler Örgütü kararlarına uymaması üzerinde yoğunlaştırılmakta ve bunun sonucu olarak ABD saldırısının gündeme geldiği iddia edilmektedir. 1990-91 döneminde de ABD emperyalizminin dayatması sonucu böyle bir yöneme başvurulmuştu. Ancak, ABD emperyalizminin Irak'a bu yeni saldırı hazırlığı, bu kez de benzer bir senaryo sürdürülse de, 1990-91 dönemine göre farklı koşullarda yaşanmakta, o dönem karşılaşılmayan sorunlar ve sıkıntılar yaratılmaktadır.

Bu satışmanın esas nedenlerine yeniden dönmek gerekiyor. Irak'ın günümüzdeki objektif durumunun kısa bir özeti, bu ülkeye yapılan suçlamaların ve ileri sürülen bahanelerin ne derece kof olduklarını göstermeye yeterli olacaktır. Böylece burjuva medyanın günü birlik sakız gibi çiğnediği gerekçelerin arkasında duran esas ABD hedefinin görülmesi kolaylaşacaktır.

Hatırlanırsa, Saddam Hüseyin'in ordusu, Ağustos 1990'da Kuveyt'i işgal ettiği zaman da bu ülkenin askeri potansiyeli hakkında epeyce spekülasyon yapılmıştı. İnsanlar bunlara önemli ölçüde inandırılmışlardı. Irak ordusunun dehşet verici bir ateş gücüne sahip olduğu, son derece modern silahlarla donatıldığı söylenmiş, hatta

dünyanın dördüncü ordusu olduğu bile ilan edilmişti. Kuşkusuz bu iddialar Irak hakkında sahip olunan yanlış ya da abartılı bilgilerin bir ürünü değildir. Dünyada hangi devletin hangi ölçekte bir askeri kudrete sahip olduğu CIA ve sayısız başka kuruluş tarafından ayrıntılı bir biçimde bilinmektedir. Fakat o dönem yalan ve abartmalara dayalı verilerin kullanımı ile yürütülen kampanya sonucu ABD emperyalizminin Körfeze müdahalesi dünya kamuoyu önünde gerekçelendirilmiş ve haklı gösterilmeye çalışılmıştır.

ABD emperyalizminin Körfez savaşını başlatmasının esas amacı, Sovyetler Birliği'nin can çektiği bir dönemde büyük ölçekli bir militarist gövde gösterisi örgütlemek ve dünya ekonomisinin can damarı sayılan Ortadoğu gibi stratejik bir bölgeye daha sağlam bir biçimde yerleşmektir. Saddam Hüseyin rejimi, onun askeri gücü, Kuveyt'in işgali vb. gelişmelerin, ABD emperyalizminin bu stratejik hedefe ulaşmakta sıçrama tahtası olarak kullandığı bir bahane olmaktan öte bir anlamı yoktu. Bu sürece dönülüp bakıldığında, Körfez savaşının gerisinde bu esas amaç dışında hiçbir şeyin olmadığı açıkça görülmektedir. Aynı şekilde, Irak'ın askeri potansiyeli hakkında o dönem yürütülen abartmalı kampanyanın da ABD emperyalizminin Körfez seferinde kolaylaştırıcı bir rol oynadığını kabul etmek gerekiyor.

Bugün karşı karşıya bulunduğumuz durum, tüm farklılıklarına rağmen, gerek özünde gerekse de biçim itibarıyla, 1990-91 dönemini çağrıştırmaktadır. Bu yeni emperyalist saldırı hazırlığının temel gerekçesini Irak'ın imal ettiği ileri sürülen kimyasal silah stokları ve bu stokların kontrolünün engellenmesi oluşturmaktadır. 1991 yılında Irak ordusunun dünyanın dördüncü militarist gücü olmadığı çok açık bir biçimde anlaşılmıştır. Elbette hakkında yürütülmüş olan kampanyanın amacı da. Savaş tahribini izleyen ve yedi

yıldır sürmekte olan ambargo ve silahsızlandırma kampanyası, Irak'ı bölgede ciddi bir tehdit unsuru olmanın askeri, maddi ve manevi olanaklarından tamamen yoksun bıraktı. Düne kadar yağı ile kavrulan Irak bugün açlığın ve sefaletin kol gezdiği, insanların hastalıktan, çocukların bakımsızlıktan kırıldığı, en temel tüketim maddelerinin sıkıntısının çekildiği yoksul bir ülkedir.

Sorunun bu şekilde tanımlı ister istemez Saddam rejimini masum gösterme riski taşıyor. Önemli olan tetiği çeken parmak değil onu yönlendiren kafadır, akıl hocasıdır. Ortadoğu halklarının dramında ilk ve esas sorumluluk, yerel piyonlara değil emperyalist efendilere düşmektedir. Saddam rejiminin bir barbar diktatörlük olduğunu kanıtlamak gerekmiyor. Ama ABD emperyalizmi kendisini bir barış meleği olarak tanıtabiliyor, en iğrenç emellerini en soylu söylemlerle gerekçelendirebiliyor. Örneğin ABD emperyalizmi onmilyonlarca Amerikan vatandaşı ve başkalarını Irak halkının başına bomba yağdırılmasının meşru ve haklı olduğuna ikna edebiliyor.

Ortadoğu'da emperyalist çıkarları tehlikeye düşüren, ABD emperyalizmini rezil eden, onun piyonu Şah'ı harcayan İran devrimini boğmak için Saddam rejimi İran'a saldırtılmıştı. Yıllar süren ve bir milyonu aşkın masum insanın hayatına mal olan bu savaşın esas faturasını Saddam rejimine değil, emperyalizmin kendisine çıkartmak gerekiyor. Aynı şekilde, Halepçe'de binlerce Kürdü kimyasal gaz kullanarak katleden Saddam rejimidir. Ancak ona kimyasal silahları tedarik eden, soykırımına girişmek için silahlandıran başta Almanya olmak üzere diğer emperyalist güçlerdir. O dönem Saddam'a savaş açmak istemek bir yana gerçekleştirdiği soykırımı, barbarlığı doğru dürüst kınamamışlardı. Ağustos 1990'da Kuveyt'in işgal ve ilhak edilmesi operasyonuna da aynı gözle bakmak gerekiyor. Saddam rejiminin dünya kapitalist ekonomisinin altın yumurtlayan tavuğunu, Kuveyt'i bir kaç saatte yutması ve sözkonusu askeri

müdahaleyi bir bakıma meşrulaştırması bilinen bir gerçektir. Ancak Saddam rejiminin böyle bir girişimle ABD emperyalizminin müdahalesine gerekçe yaratmasının arkasında sadece Irak rejiminin özgür iradesi yatmamaktadır. Nasıl ki Saddam İran'a bir sınır anlaşmazlığı nedeniyle saldırtıldıysa, Kuveyt'e de benzer bir meseleden ötürü saldırtılmış, böylece bölgede emperyalist senaryonun, ABD politikasının icrası kolaylaştırılmıştır.

1990 yılında Saddam rejiminin konumu ve onun Kuveyt'ti işgal girişimi ABD emperyalizmine 1991 müdahalesini gerekçelendirmesinde epeyce kolaylık sağlamıştı. Irak karşıtı koalisyonun oluşumunda ve savaş giderlerinin finanse edilmesinde ABD emperyalizmi hiç zorlanmadı. Hatta Irak'ta yapılan maddi ve manevi tahribatın boyutlarının tartışmaya açılmasında dahi zorluk çekildi. ABD güçleri insani zaiyat vermedikleri için Körfez savaşına "temiz savaş" sıfatı takıldı ve Irak'ın kayıpları, yüzbinlerce insanın katledilmesi yok sayıldı. Saddam'ın ABD emperyalizmine sağladığı bahane ve kolaylıklar güçlü bir basın kampanyası ile de beslenince, ABD emperyalizminin savaşdaki gerçek amacının kitleler nezdinde yeterince bilince çıkması ve tartışılması engellendi.

Yeni Körfez savaşı hangi koşullarda hazırlanıyor?

Bugünkü yeni Körfez savaşının askeri ve diplomatik hazırlıkları, '90-91 dönemine göre tamamen farkı bir bağlamda ve koşullarda yürütülmektedirler.

Birincisi, saldırıya gerekçe gösterilen bahane yetersiz, hatta ciddiyetsiz. Saddam rejiminin günümüzdeki durumu ve emperyalist saldırıya gerekçe gösterilen bahanelerin hiçbir inandırıcılığı yoktur. 1991 saldırısında Kuveyt'in işgali ve onun kurtarılması kullanılmıştı. Kuveyt işgali olayının perdelediği gerçek amaç ne olursa olsun en azından bahane olarak

bir ciddiyeti mevcuttu. Bugün ise ortada saldırıyı haklı gösterecek kayda değer bir bahane yok. Irak'ın kimyasal ve bakteriolojik silahlara sahip olduğu ve bunların UNSCOM müfetişlerinden sakladığı iddia edilmektedir. Sorun bu iddianın doğruluğu ya da yanlışlığı da değildir ve olamaz. Irak nihayetinde egemen bir devlettir, bir muz cumhuriyeti değil. İsteddiği türden silahı herhangi bir başka devlet gibi geliştirme ve üretme hakkına sahiptir. ABD emperyalizminden, Birleşmiş Milletler Örgütü'nden veya bir başkasından onay almak zorunda değildir.

Kaldı ki savaş tahribatı, yedi yıllık ambargo ve silahsızlandırma kampanyasına rağmen Irak'ın bu alandaki kapasitesi tartışılıyor. ABD emperyalizmi ve onun ajanları konumundaki UNSCOM müfetişleri öyle söylüyorlar diye bu iddia mutlak bir gerçek olarak sorgulanıyor. Konu hakkında muhtemelen bilgi sahibi olan diğer emperyalist güçler de, ABD'yi doğrudan karşılarına almayı ve yalancı ilan etmeyi göze almadıkları için konuyu hep Pentagon'un saptadığı gündem çerçevesinde tartışıyorlar. Kısacası, Saddam'ın gizlediği kimyasal ya da başka silah stoklarının ölçeği ne olursa olsun, Irak rejiminin diğer komşu ülkeleri tehdit etmenin hiç bir olanağına sahip değildir. ABD'nin bu iddiasını hiçbir gösterge doğrulamamaktadır.

İkinci olarak, ABD emperyalizmi dünya kamuoyunu Irak'a karşı seferber etmekte, savaş yanlısı bir cereyan oluşturmakta zorluk çekmektedir. Bu verinin esas ölçeği '90-91 dönemi üzerinden bir kıyaslamaya gidilirse daha iyi anlaşılır. O dönemde yalnızca bazı Arap ülkelerinde sonuçta cılız kalan kitle gösterileri gerçekleşmişti. Bugün Kuveyt hariç istisnasız tüm Arap ülkelerinde ABD'nin saldırı hazırlıklarına karşı güçlü bir kitle muhalefeti gelişmektedir. Filistin'de Arafat yönetimi günden güne güçlenen Irak yanlısı kitle gösterilerinin başka bir kimlik kazanmasını engellemek amacıyla yasaklama kararı aldı. Moritanya'da bile öğrenciler ABD emperyalizminin Irak'a satışmasını protesto etmek için gösteriler ve oturma eylemleri düzenlemektedirler. Diğer taraftan, ABD'de yapılan kamuoyu araştırmaları dahi toplumun belli bir kesiminin askeri operasyonun amacına kuşku ile baktığını ortaya koymaktadır. Görüşlerine başvuru insanları Bill Clinton'un konu olduğu skandalların etkisini kırmak için böyle bir saldırının gündeme getirildiğini söylemektedirler. Oysa ABD kamuoyu bu tür konularda bugüne kadar çok kolay ve bir tek insan gibi koşullandırılabilmekte idi.

Üçüncü fark uluslararası düzeydeki saflaşmada görülmektedir. 1990-91 döneminin tam tersine, bu kez Irak karşıtı bir koalisyon yaratma sorunu

gündeme dahi gelmemiştir. ABD emperyalizminin önderliğinde yeni bir kutsal ittifak oluşturma ve haydutluğa göstermelik de olsa evrensel bir meşruluk vermenin koşulları tarihe karışmıştır. ABD'nin tavrını, Kuveyt'i saymazsak, en kararlı biçimde destekleyen İngiltere ve İsrail'dir. Ayrıca, NATO'ya üye olmak için sıra bekleyen ve dolayısıyla Washington'a yaranmak isteyen Polonya gibi Doğu Avrupa ülkeleridir. Hiç de şaşırtıcı bir yenilik olmayan bu istisnalar dışında eski kutsal ittifakın herhangi bir izine rastlanmamaktadır. Çin ve Rusya askeri müdahale seçeneğine şiddetle karşı çıkmaktadırlar. Fransa ise her zaman olduğu gibi, bir yandan zor kullanımına karşı çıkarken, diğer yandan krizin patlak vermesinde Saddam'ın suçlu olduğunu ve taviz vermesi gerektiğini vurgulamaktadır.

Tek tek isimlerini sıralamaya gerek olmayan diğer devletler şiddet kullanımına şerh koymak yolu ile ABD'nin tavrına özünde karşı çıkmakta ya da ikiyüzlüce desteklemektedirler. Çünkü ABD eski müttefiklerinden politik, lojistik ve mali destek talep etmektedir. Aşağıdaki alıntılardan da anlaşılacağı üzere ABD'ye tümüyle destek veren devlet sayısı azdır. Kimisi üslerimi kullandırırım gerisine karışmam diyor, kimisi diplomatik bir çözüm bulunsu daha iyi olur diyor, bir başkası sorunun doğrudan ABD tarafından değil de Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyince karara bağlanmasını tercih ediyor, vb. Fakat savaşın faturasını ödemeye hiç kimse yanaşmıyor

Helmut Kohl; *"Amerikalı dostlarımız eksiksiz bir politik desteğe layıktırlar. Kimse benden talep etmedi, ama benim açımdan Almanya'daki üslerin ABD'nin hizmetinde oldukları açıktır";* iktidar ortağı liberal partinin parlamentondaki grup başkanı Otto Solms ise; *"Almanya hiç bir askeri operasyona katılmayacak, böyle bir operasyonun ne lojistik ne de insani yükünü taşıyacak ve 1991'de yaptığının tam tersine savaşın mali faturasını üstlemeyecektir."* demektedir.

Romano Prodi (İtalya başbakanı), *"Birleşmiş Milletlerin Irak'taki kontrolleri eğer tamamen şeffaf değilse, açıktır ki savaş kaçınılmazdır"* demekte ve ülkedeki NATO üslerinin kullanımı konusunda sıkıntıyı dışişleri bakanı Lamberto Dini şöyle ifade etmektedir: *"Eğer üslerin kullanıma müsait olmadıklarına ilişkin bir açıklama yaparsak ters tepki yaratır, diplomatik çabaların itibarını bozar"*.

José Mario Aznar (İspanya Başbakanı); *"Krizin tek sorumlusu Bağdat rejimidir. Zora başvurulması durumunda doğal olarak İspanya müttefiklerin yanında yerini alacaktır. Ama soruna barışçıl bir çözüm bulunması için mümkün olan tüm diplomatik çabaların gösterilmesi gerekir."*

Jaakp Blomberg (Finlandiya dışişleri bakanlığı müsteşarı); *"Finlandiya Birleşmiş Milletler kararlarına uyulması ve Irak'ın silahsızlandırılması kaydı ile sorunun barışçıl bir çözüme kavuşması için yürütülen çabaları destekliyor ancak bu çabaların sonuçsuz kalmaları durumunda ise ülkemiz Güvenlik Konseyinin alacağı tavra göre tutum belirleyecektir."*

Devletler düzeyinde ABD'nin politikasına gösterilen tepkiler ve onun tavrına konulan şerhler Irak halkına karşı yeni bir saldırının başlatılmasını engelleme kararlılığından gelmiyor. Bu karşı çıkmaların ve şerhlerin herbirisinin arkasında başka hesaplar yatmaktadır. Bu farklı hesapların bilincinde olan ABD hiç aldırış etmeden Körfez'deki askeri yığınağını güçlendirmeye, tehditlerini somutlaştırmaya devam etmektedir. Oysa Çin ve Rusya tavırlarında samimi olsalar, bazı jestlerle bulunarak ABD emperyalizminin Körfez'de gerçekleştirmeye hazırlandığı katliamı pekala engelleyebilirler. Ancak bugüne kadar bu samimiyetin herhangi bir somut göstergesi rastlanmamıştır. Dolayısıyla, geçmiş örneklerin de kanıtladığı gibi, Çin'in ve Rusya'nın bu tavırlarının arkasında, politik bir mevzilenmenin yanı sıra, muhtemelen yeni ticari anlaşmaların imzalanması, yeni kredi musluklarının açılması gibi hesaplar yatmaktadır.

ABD emperyalizmi Irak'a saldırmakla iki boyutlu bir senaryoyu hayata geçirmeye hazırlanıyor.

Birinci boyut tekniktir. Pentagon Irak halkını bir deneme tahtası olarak kullanıp bölgede yeni bir savaş senaryosunu, bir tek Amerikan askerin burnunun dahi kanamayacağı "temiz savaş" teorisini hayata geçirmek istiyor. ABD silah tekellerinin ürettikleri en son silah teknolojisinin denemesini yapmak istiyor. Bu bakımdan ABD'nin Irak'a saldırısı, her türlü askeri araç, gereç ve silahın denendiği teknik bir tatbikat mahiyetinde olacaktır.

ABD emperyalizminin Körfez'de vermek istediği ikinci mesaj ise politik mahiyettedir. Emperyalist güçler ve çokuluslu tekeller arası rekabetin, çelişkilerin günü birlik keskinleştiği ve kızıştığı bir ortamda, ABD emperyalizmi dünya halklarına ve bu arada emperyalist rakiplerine bir gözdağı vermenin fırsatını arıyor.

Bu yeni emperyalist küstahlığa geri adım atılabilecek tek ciddi güç dünya kamuoyudur, Ortadoğu halklarıdır. Bu bağlamda Ortadoğu ülkelerinde son derece umut verici bir atmosfer hakimdir. Bundan dolayıdır ki, Suudi Arabistan gibi ABD emperyalizminin yeminli uşağı devletler dahi saldırı seçeneğine karşı çıkmakta, üsleri ABD ordusuna kullanırmak istemiyor. Bu durumun ABD'nin Körfez'de vermek istediği ikinci mesaj ise politik mahiyettedir. Emperyalist güçler ve çokuluslu tekeller arası rekabetin, çelişkilerin günü birlik keskinleştiği ve kızıştığı bir ortamda, ABD emperyalizmi dünya halklarına ve bu arada emperyalist rakiplerine bir gözdağı vermenin fırsatını arıyor.

Arap halklarının ABD karşıtı

tepkisi büyüyor

Emperyalist saldırganlığı engelleyecek tek güç emekçi halkların mücadelesidir

ABD emperyalizmi savaş hazırlıklarını tamamlayarak Irak halkına bomba yağdırmak için düğmeye basma saatini bekliyor. Körfez'i yeniden yangın yerine çevirerek, Ortadoğu'daki egemenliğini pekiştirmekte kararlı görünüyor. Irak halkının üzerine bombalar yağdırarak bölgede gelişecek her direnişi boğabilmenin planlarını yapıyor. Bu amacını gerçekleştirebilmek için de bölgede insanlığı tehlikeye sürükleyen bir canavar yaratılıyor. Saddam Hüseyin devrilmeden sözde "halklar rahat uyuyamayacaklar"mış!

Fakat bu eli kanlı dünya jandarması artık hiç kimseyi inandıramıyor. Bölgedeki çatışmaların asıl kıskırtıcısının, açlık ve sefaletteki koyulaşmanın esas sorumlusunun en başta ABD olmak üzere emperyalistler olduğu artık gizlenemiyor. Bölge halkı artık bu haydutları çok iyi tanıyor. Onun içinde Saddam'ı canavar ilan etmek yetmiyor. Bunu en iyi de Pentagon'un strateji uzmanları biliyorlar.

Emekçi halkların tepkisi her geçen gün büyüyor

Pentagon, Saddam'ı bölge için bir canavar ilan ettikçe, onun ABD haydutluğuna boyun eğmeyen bir kahraman olarak bölge halkları nezdindeki itibarı yükseliyor. 1991 saldırısından farklı olarak hiçbir Arap ülkesi açıktan ABD'nin yanında yer alamıyor. Bu seferki saldırının açık saldırgan niteliği ve bunun karşısında Irak halkının onurlu tutumu, bütün bölge ülkelerinde iktidarları güç durumda bırakacak güçlü kitle gösterilerine maddi zemini hazırlıyor. ABD emperyalizmini tedirgin eden de budur. Nitekim Irak basını da ABD'nin saldırısına karşı esas dayanılması gereken gücün güçlü kitle eylemleri olduğu üzerinde duruyor. Bu kez Irak, başka bir ülkeyi işgal veya tehdit de etmemiştir. Bölge halkları nezdinde Irak halkı ABD'nin baskılarına boyun eğmediği için cezalandırılmak istenmektedirler. Bunun içindir ki bu haydutluğa karşı şimdiden gösteriler yayılmaktadır. Değişik gözlemciler tarafından ABD'nin savaşı ne ölçüde sürdürebileceği konusunda bölge emekçilerinin tepkisinin belirleyici olacağı söylenmektedir. ABD'ye karşı yapılan gösterilerde ilk defa bu ölçüde Amerikan bayrağı yakıldığı belirtilmektedir.

Geçtiğimiz hafta Ürdün, Mısır ve Filistin'de büyük kitle gösterileri meydana geldi. Cumartesi günü Yemen'in başkenti Sana'da binlerce kişi ABD emperyalizmine karşı bir protesto eylemi gerçekleştirdiler. Golan Tepeleri'nin İsrail tarafından işgalinin yıldönümünde yapılan eylemlerde Suriye bayraklarının yanı sıra Irak bayrakların özellikle gençler tarafından taşınması dikkati çekiyordu. Yapılan konuşmalarda, BM'ler kararlarına rağmen Oslo Antlaşması'nın İsrail tarafından hiçe sayılmasına onay veren ABD, sıra Araplara gelince "saldırganlaşmaktadır" denilmektedir. Bütün bölge halkları bunun bilincindedir. ABD haydutluğuna karşı yapılan eylemler sadece bölgeyle sınırlı kalmamaktadır. İngiltere ve İspanya başta olmak üzere birçok ülkede de ABD temsilcilikleri önünde gösteriler yapılmaktadır.

Bu haydutça saldırganlık geri tepecektir. ABD emperyalizminin yeni saldırısı yoğun bir tepkiyle karşılanacaktır. Bölge halklarının bugün ortaya koyduğu tepki giderek büyüyecektir. Bu saldırganlığı engelleyecek tek güç bölge halkların direnişidir.

SAVAŞIN SİLAHLARI

Burjuvazinin akla olan ihtiyacı

Dünyadaki her 4 bilim insanından 3'ünün silah ve yan sanayiinde çalıştığı bir ortamda yaşıyoruz. Öyleyse bazı silahlara daha yakından bakmalıyız. Irak'ın abartılan kimyasal ve biyolojik silahlarını başka ülkelere atabilmesinin hemen yegane yolu füze sistemleriydi. Irak'ın elindeki Scud-B ve C serisi füzeler fazlasıyla kaba ve geri bir teknolojinin ürünü hedeflerini yüzlerce metre iskalayabilecek füzelerdi. Scudların işlevi askeri değildi, psikolojikti. O da düşmanın moralini bozmak için bile değil, Irak'ın savaşta birşeyler yaptığı görüntüsünü kurtarabilmek için. ABD'nin Scudlara cevabı füzesavar füze sistemi Patriot (yurtsever)lardı. Scud teknolojisini bir-iki dönem aşan Patriotlar oldukça başarılı oldular Dahran ve İsrail'e düşen birkaç Scud dışında Irak füze saldırıları daha gökyüzünde durduruldu.

Görünüşe bakılırsa füzesavar füzeler savaşta yıkımı azaltan nispeten barışçıl silahlardır. Burjuvazinin iktidarındaki bir silah sanayi için şaşırtıcı olan bu buluşa ve tarihçesine bakmak bize gerçekleri gösterecektir. Füzesavar füze sistemleri hiç te yeni değildir. 1950'lerde gelişen füze teknolojisini bir

adım geriden izlese de önce kuramsal olarak sonra da pratik olarak yaşam buldular. 1960'ların sonunda bu düzeye erişilmişti. Amea füzesavar füzeler hiç bir zaman kitlesel düzeyde çoğaltılamadı. Dünyayı defalarca yokedecek kadar nükleer silaha sahip olan emperyalist ülkeler bunların etkisini zayıflatmak bir silahı doğal bir tehlike saydı. Zira savaş yıkım sağlamak için yapılacaktı. Silah tekelleri, yıkarak kar edeceklerdi, sonra da inşaat tekelleri yaparak. Böylece sözde silahsızlanma ve yumuşama gösterisi olarak 1975'de anti-balistik (füzesavar) silahların sınırlandırılması adımı ile ABD ve SSCB bu silahlardan sadece 100'er adet bulundurma hakkına sahip oldular. Bunları ise sadece Washington ve Moskova çevresine yerleştirebileceklerdi. Bunun anlamı ise açıktı. Nükleer füzelerin kentleri, sivil halktan milyonları yok etmesinde bir sakınca yoktu. Ama 3. bir dünya savaşının birkaç saatte bitmesi için yönetimin sürekliliği sağlanmalıydı. Yani füzesavar sistemler Washington ve Moskova emekçilerini korumak için değil, general ve bürokratları korumak için yani 3. Dünya savaşını sürdürebilmek içindir. Nükleer bir dünya savaş.

ABD'nin akıllı silahlar diye tanıttığı Tomahawk füzelerinin yeni nesilleri ise titanyumla kaplı olmaları ve bilgisayar kontrolü sayesinde birkaç beton duvarı geçtikten sonra patlayabiliyorlar. İddiaya göre böylece yeraltı depolarındaki kimyasal ve biyolojik silahlar yok edilecektmiş. Gerçekte bu "akıllı" silahlarla bu depolar vurulsa bile olacak olan tek şey kimyasal ve biyolojik silahların etkilerinin Irak halkı üzerinde denenmesi olacaktır. ABD, Tomahawk'ları değil kimyasal ve biyolojik silahları denemeye hazırlanıyor.

ABD'nin bu iddiasından öte 1991 savaşı bu Tomahawk'ların bize ne işe yaradığını göstermişti. Bağdat'ta bir sığınağı vuran akıllı Tomahawk 500 Iraklı sivilin bir anda kavrularak ölümüne yolaçmıştı. Düşünün ki ABD ordusunun 1991 savaşında toplam ölü kaybı 500'ün biraz üzerindedir.

Burjuvazinin akli böyle işler. Öyle silahlar bulmalıdır ki bombalar sığınakların içinde patlamalıdır. Silah ve savaş sanayinde her değişim istinasız bir biçimde bu aklın çerçevesinde gelişir. Böyle bir aklın güdümünde ki insanların-askerlerin ne tür bir düşünüş ve hissediş geliştirecekleri açık olmalı. Hiroşima'ya atom bombasını atan

Paul Tibbets uçağına anneannesinin ismini verir Engola Gay. Ve bombanın patlaması karşısında ilk tepkisi şöyle olur: "Muhteşem bir manzara". 60 bin ölü, 120 bin yaralı. Manzara burjuvazinin insanlık ve gelecek rüyasıdır.

Burjuvazinin vahşete olan ihtiyacı

Siperde bir Alman askeri. Biraz ileride bir kelebek görünüyor. 3 yıldır cephede gördüğü tek iyi şey. Ona dokunmak ister ve elini silahınun da uzandığı mazgaldan çıkarır ama yetişemez. Bir anlık tereddütten sonra siperden çıkarak tutmaya çalışır. İnsanların birbirini bir hiç uğrusu öldürdükleri daha doğrusu emekçilerin burjuvazi tarafından milyonlarla birbirine kırdıttırdığı bir ortamda bir kelebeğe bir anlığına dokunmak ölme riski için fazlasıyla anlamlıdır. Alman askeri kelebeğe dokunamadan bir Fransız keskin nişancısı tarafından dürbünlü bir tüfikle vurulur. O gün Alman Genelkurmayı'na tek cümle bir rapor gider: "Batı cephesinde yeni birşey yok.". Ölen masumiyettir.

1. Emperyalist Savaş bir dizi buluşa tanık oldu. Bunlardan biri de keskin nişancılardı. Hedef tamamen durgun bir anda tek bir mermiyle bir askeri öldürerek diğer askerlere ölümü yaşatabilmek, izletebilmektir. Vahşet ve bunun izletilmesi böylece burjuvazi tarafından bir teslim olma aracı olarak sistematik bir tarzda geliştirilecektir. İşte 1990'larda medeniyetin merkezi Avrupa'nın göbeğinde bir savaşta, Sarajevo (Saraybosna) kuşatmasında keskin nişancıların pazarda çocukları avlamaları ya da çok çok iki haval atışında bulunmaları bundandır. Tek bir ölü ya da bir dizi yaralı ama vahşeti izleyecek çok daha fazla seyirci.

Birinci dünya savaşında bulunmuş olsa da sivillere yönelik hava bombardımanlarının olağanüstü yaygınlaşması da aynı ihtiyacın ürünüdür. 1980'lerde yeni savaş stratejisi çerçevesinde NATO tüfeklerinin standartının 5.65'e indirilmesi de. Cephede kolay ve izlenemez (?) ölüden çok, acı çeken, vahşeti yaşayan yaralıya ihtiyaç vardır.

Bosna savaşının 1000. gününde bir gazeteci savaşın insanlar üzerindeki etkilerini şöyle anlatıyordu: "Savaşta 1000. günün anlamı artık bir kayıtsızlığın hakim olmasıydı. İnsanlar barışın kazanabileceğine inançsızdılar." Ölen umuttu.

Nazi toplama kamplarında insanlar gazodalarına giden yolun bir ucunda sıraya dizilirlerdi. Bebek, kadın, ihtiyar hepsi çınlıplak soyulurdu. Ölümüne gideceklerinden habersiz olan bu insanlar başlarına kötü birşey geleceğini bilirlerdi. Çınlıplak soymak onlarda artık hiçbir direniş ihtimali kalmadığını anlatmak için düşünülmüş özel bir psikolojik yöntemdi. Son bir uygulama olarak ise izbandut gibi SS gelir ve seçtiği bir bebeği kolundan tuttuğu gibi duvara çarpar ya da bir köpekle kadın ya da erkeğin cinsel organını parçalatarak öldürürlerdi. Böylece herkese uygulanan çınlıplak soyma dışında çoğu vahşetin izleyicisi kılınırdı.

Burjuvazi faşizmle yaratıcılığını ispatlamaktadır.

İtalya: ABD saldırganlığının Avrupa'daki üssü

Bir ABD askeri uçağının, geçtiğimiz hafta içinde İtalya'nın Trentino kentinde bir teleferiğe çarparak 20 kişinin ölümüne yol açması İtalya'da büyük tartışmalara yol açtı. Zira bu "kaza" bir gerçeği ortaya çıkarmıştı. ABD emperyalizmi, İtalya'da adeta bir örümcek ağını andıran askeri üslere sahipti. Bu üsler Balkanlar, Avrupa ve Ortadoğu'da ABD'nin egemenlik stratejisine hizmet etmek üzere oluşturulmuştu. Pentagon temsilcileri İtalyan yetkililerinin araştırma yapmasını engelleme pervasızlığı gösterebilen bir "efendi" konumuna sahiptiler.

NATO'nun askeri üsleri bütün İtalya çapında serpiştirilmiş durumda. Bu üsler uluslararası pazar ve nüfuz alanları mücadelesinde ABD'nin dünya egemenliği stratejisinin önemli bir ögesini oluşturmaktadır. Doğu Bloku'nun yıkılışından sonra ABD askeri güçlerinin sistematik bir biçimde geliştirdiği tek alan İtalya'dır. Günlük gazete "Il Manifesto" ABD askerlerinin sayısının 15 binin üzerinde olduğunu yazmaktadır. Askeri güçlerin yanı sıra 2500 "sivil" görevli bulunmaktadır. Savaş uçakları için kullanılan üsler güney İtalya'daki Friaul-Julis Venetin bölgesindedir. Bu üste 3800 askeri personel konuşlandırılmıştır. Bu üsten kalkan uçaklar, Bosna savaşına çok yönlü müdahalede bulunmuştur ve hala bulunmaktadır. Neapel, NATO'nun güney askeri güçlerinin (İtalya, Yunanistan ve Türkiye) ana karargahı

konumundadır. Ve bu ana karargah aynı zamanda Akdeniz 6. donanmasını denetlemektedir. Yugoslavya'ya yönelik askeri operasyonlar da bu karargahtan yönlendirilmektedir. 3500 askeri güç Versuv kentinde, 3 bin kişilik güç de Sicilya'nın Sigonella kentinde konuşlandırılmıştır. Vicenza kentinde bulunan ise nükleer silahların korunduğu bir üsse dönüşmüştür. Camp Darby isimli bu askeri üs özellikle ABD'nin Ortadoğu'daki güçlerinin takviyesi için hazır tutulmaktadır.

ABD emperyalizmi üç yeni büyük askeri üs için ise hazırlıklarını tamamlamış bulunuyor. "Aviano 2000" olarak adlandırılan bu projeler için İtalyan askeri güçleri bazı kışlalarını boşaltmak zorunda kaldılar. İtalyan hakim sınıfları halktan gelen tepkileri ekonominin ABD dolarlarıyla güçleneceği propagandasıyla paralize edebilmeyi başarabildiler.

Son aylarda İtalya'da ABD uçakları için yeni büroların açılması dikkati çekmektedir. Yapılan hastahaneler sadece ABD askerleri için hazır tutulmaktadır. ABD'nin Signolli kentinde Akdeniz donanmasına lojistik destek sunmak, Kızıldeniz, İran körfezi ve Hint Okyanusu'ndaki operasyonlarını güçlendirmek amacıyla askeri donanımını takviye güçlerle büyümesi, kamuoyu tarafından tepkiyle karşılanmıştır.

ABD emperyalizmi, yayılmacı stratejisi çerçevesinde İtalya'ya da yeni roller yüklemektedir. İtalya bundan

böyle ABD'nin "kriz bölgelerine" yönelik müdahalelerine (Yugoslavya'dan Ruanda'ya, Tunus'tan Irak'a kadar) yardımcı rolü üslenecektir. Bu yeni amaç doğrultusunda soğuk savaş döneminde, Vicenza kentinde Yunanistan, İtalya ve Türkiye askeri güçlerine nükleer destek sunmak için oluşturulan askeri üs yeniden yapılandırılmaktadır. Bu üste şimdi "kriz bölgelerine" doğrudan askeri operasyonlarda bulunan seçme güçler yerleştirilmiştir. Irak'a saldırıda da bu güçlerin önemli görevler üstleneceği açıktır.

İtalya'daki bu askeri üsler ayrıca cephe deposu görevi de görmektedirler. Birinci Körfez Savaşı esnasında bu üslerden Körfeze 22 bin ton çeşitli boyutlardaki mermi aktarılmıştır. Camp Darby'de Arap yarımadasını, Avrupa ve uzak doğuyu denetleyen güçlü bir yeraltı iletişim sistemi oluşturularak, bütün askeri bilgiler, operasyon planları burada değerlendirilmektedir. Aviano kenti de nükleer silah barındıran üs olma konumunu korumaktadır. Bu üssün modernizasyonu için 500 milyon dolar harcanmıştır.

Son savaş hazırlıklarının da gösterdiği gibi, İtalya bölgede ABD emperyalizminin yeni dünya egemenliği stratejisinin hizmetinde önemli bir rol oynayacaktır. Soğuk savaş döneminde anti-komünist bir üs olan İtalya bu konumunu bugün daha da güçlendirmiştir.

Endonezya'da “açlık isyanları” yaygınlaşıyor

Endonezya'da iktisadi kriz hızla yeni bir kimlik kazanmaya, politik bir bunalıma dönüşmeye doğru ilerliyor. Tüm görmezlikten gelme, sansür uygulama ve inkar etme çabalarına rağmen sözkonusu politik bunalımın ilk işaretleri çoktandır alınmaktadır. Ülkenin değişik yörelerinde Ocak ayının ortalarından bu yana “açlık isyanları” diye adlandırılan eylemler yaygınlaşmakta, temel tüketim maddeleri satan mağazalar yağmalanmakta, ayaklanan kitleler ile güvenlik güçleri arasında meydana gelen çatışmaların frekansı artmaktadır.

10 Mart'ta 7. kez devlet başkanlığına seçilecek olan Suharto “komünist bir komplo” ile karşı karşıya bulunulduğunu iddia ederek orduya çağrıda bulundu ve “*yasaları ihlal edenlere karşı hiçbir tereddüte kapılmadan gerekli önlemleri almalarını*” talep etti. Güvenlik güçleri özellikle başkent Cakarta'da gövde gösterilerinde bulunmakta ve günün

belli saatlerinde sokağa çıkma yasağı uygulamaktadır.

Mali krizin Endonezya'da böyle bir süreç izleyeceği, politik bir krize dönüşeceği başlangıçtan itibaren tahmin edilmekte, hatta bilinmekte idi. Ulusal para Rupı değer kaybetmeye devam ederken, Amerikan doları kıtlığı çekiliyor. Haftalardır hiçbir Endonezya şirketi herhangi bir dış borç ödeyememektedir. Bu durumun önüne geçmek amacıyla Maliye Bakanı, IMF'nin dayattığı ve 15 Ocak günü kabul edilen reçeteler doğrultusunda, yeni bir bütçe tasarısını 23 Ocak günü meclise sunmuştu. Ancak sözkonusu bütçe tasarısının dayandığı kriterler gününbirlik gelişmeler karşısında ıskartaya çıkmaktadır. Örneğin 1997 yılında % 60 olan enflasyonun 1998 yılı içinde % 20'ye düşürülmesi öngörülüyordu, ancak fiyatlar birkaç gün içinde ikiye katlandı.

Mali krizin ilk belirtilerinin ortaya çıktığı dönemde 1 Amerikan dolarının

değeri 2500 Rupı idi. Bugün bu rakam 20.000'i geçmiş durumda. Diğer taraftan, alacaklı bankalar büyük bir çıkmaz içinde bulunuyorlar. Bunların toplam alacakları resmi rakamlara göre 65 milyar dolar düzeyindedir. 1500 Endonezya şirketi boğazlarına kadar borçlu durumdadır ve gelecek Mart ayı sonuna kadar 15 milyar dolar tutarında dış borç faizi ödemek zorundadır. Borsaya kayıtlı Endonezya şirketlerinin sayısı 288'dir. Şu anda sadece 22 tanesinin dış borçlarının faizlerini ödemeye devam etmek durumunda oldukları anlaşılmaktadır.

Bir milyon komünisti katletme sayesinde iktidar koltuğuna oturan ve *Forbes* adlı bir Amerikan dergisinin yaptığı istatistiklere göre 16 milyar dolar değerinde bir özel servet biriktirmiş olan Suharto, bir yandan şiddetin dozunu arttırırken öte yandan da umudunu dilencilığe bağlamış durumda. Ülkeyi iflastan kurtarmak için geçenlerde Japonya'ya yardım

çağrısında bulundu. Bu çağrıyı 23 Ocak günü cevaplayan Japonya, IMF ve başka hükümetlerle birlikte Endonezya'ya yardım etme ve 155 milyar dolarlık borç verme sözünde bulundu.

Suharto rejiminin geleceğinden kuşku duymaya başlayan sadece Endonezya burjuvazisi değildir. Bu ülkedeki gelişmeler diğer komşuları tarafından da dikkatle izlenmektedir. Suharto'nun yakın dostu ve bölgedeki sadık müttefiği Singapur devlet başkanı Lee Kuan Yew *The Nation of Bangkok* gazetesine verdiği demeçte artık bu gerçeği itiraf etmek zorunda kalmaktadır: “*Şu anda Endonezya'nın sorunu politik niteliktedir. Pazarı düşündüren Suharto sonrasına ilişkin soru işaretidir. Bu sorunu Endonezya çözmek durumundadır. Ve bu sorun sadece şu anki duruma ilişkin değil, geleceğe ilişkin büyük bir sorundur.*”

Toplam nüfusu 202 milyon olan Endonezya'da çalışabilir durumda olan nüfus 90 milyonu aşkındır. Çalışma bakanı ülkenin yüzyüze kaldığı krizin onbinlerce işyerinin iflasına, milyonlarca insanın işten atılmalarına yol açacağını ve “en az bir milyon işçinin işlerini kaybetmesi ile sonuçlanacağını” iddia etmişti. Ancak resmi sendikanın başkan yardımcısı Datuk Bagindo bu rakamı üçe katlamakta ve 1998 yılı sonunda ülkedeki resmi işsiz sayısının 9,5 milyonu bulacağını öne sürmektedir. Başka kaynaklar ise çok daha farklı rakamlar ileri sürmekte, durumun çok değişik bir manzarasını çizmektedir. Endonezya'da çalışabilir durumda olan nüfusun % 45'inin işsiz kalacağını iddia etmektedir..

İktisadi çöküntünün ve mali iflasın esas sorumluluğunu taşıyan iktidar ilk işaretleri alınan sosyal patlamayı yanlış hedeflere yöneltmek ve saptırmak için şovenist-ırkçı bir kampanya yürütmekte, ayaklanan kitlelere Çin kökenli esnafları ve işadamlarını hedef göstermektedir. Çin kökenliler Endonezya'da toplam nüfusun % 4'ünü oluşturmalarına karşın 300 civarında büyük ölçekli şirkette % 81 oranında hisseye sahip bulunuyor. Düzen temsilcileri bu toplumsal kesimi “yahudi” ilan ederek ayaklanan kitleleri onların sahip oldukları mağazalara saldırtmakta ve güvenlik güçleri yağmalamalara seyirci kalmaktadır.

İktidarı bu manipülasyon operasyonuna rağmen kitlelerin esâs sorumlulukları görmekte zorlanmadıkları anlaşılmaktadır. Otuz yılı aşkın bir süredir politik nitelikte her şeyin yasak olduğu, en ufak kıpırdanışın şiddetle bastırıldığı, kanla boğulduğu bu ülkede artık yavaş yavaş düzen aleyhtarı seslerin yükselmeye başladığı görülmektedir. Örneğin legal muhalefetin sözcüsü gözü ile bakılan Sukarno'nun (1965 Suharto'nun askeri darbe ile devirdiği devlet başkanı) kızı Bayan Megawati Sukarnoputri'nin mitingleri rejim aleyhtarı kitle gösterilerine dönüşmekte, miting alanları “bağımsızlık!” şiarlarıyla inlemektedir.

Kapitalizm ve işsizlik

Bir toplumsal üretim ilişkisi olarak ortaya çıkmasıyla birlikte işsizlik olmayeyi gölge gibi takip eden bir sorun oldu. Değişik dönemlerde niceliğe ilişkin oranlar değişse de, işsizlik sürekli bu toplumsal düzenin kopmaz bir parçası olarak asla ortadan kalkmadı. Çünkü bu durum tümüyle ekonomik ve toplumsal yasalarının ürünüdür. Dün ve bugün düzenbazlar belli oyunlarla gerçeği çarpıtmaya ve işsizlerin sayısını düşük göstermeye çalışsalar da, bu sorun kapitalizmin kalelerinde bütün boyutlarıyla kendisini ortaya koyarak büyüyor.

İşsizler, kapitalist üretimin ihtiyaç fazlası olan ve bu nedenle üretim dışına itilen işgücüdür. Bunlar bir dönem işgüçlerine el konularak sömürülürken, üretim dışındayken, çalışmakta olanların işgücüne daha fazla el koymanın, daha yoğun bir sömürünün manivelası olarak kullanılmaktadır. İşsizler, yoğun bir ekonomik sömürünün yanı sıra birçok sosyal, kültürel, politik hak ve imkanı kısıtlama ve genel olarak yaşam standardını aşağı çekmenin aracı olmaktadır. Bu nedenle sermaye böyle bir orduyu bilinçli olarak da muhafaza etmeye çalışır ve böyle davranmaya devam edecektir.

Son süreçte işsizler ideal toplum olarak ilan edilen kapitalist-empyralist dünyanın borçlarından Avrupa'da kendilerine reva görülen bu yaşama karşı seslerini yükseltirlerken, hem bu toplumun ikiyüzlülüğünü ortaya koyuyorlar, hem de bu toplumsal kanserin ortadan kaldırılması gerektiğine ilişkin emekçileri düşüncelere sürüklüyorlar. Bir dönem eski Doğu Blok'u ülkelerindeki her sosyal sorun ve tepkiyi sosyalizmi karalamak için büyüteç altına alan burjuvazi, çok geçmeden en iddialı

olduğu ülkelerde önceden pek görülmeyen toplumsal tepkilerle yüzyüze kalmaktadır.

Tarihte olduğu gibi günümüzde de aktiviteleriyle Avrupa'da çıkış yaparak diğerlerine örnek olan Fransız işsizleri Alman işsizlerine örnek teşkil ettiler. Aktif, militan ve inatçı çıkışlarıyla parlamentonun gündemini dahi belirleyebildiler. 35 saatlik iş haftasını parlamentodan geçirdiler. Etkili eylemler Aralık ayı başında Almanya'daki işsizlerin de onbinlere varan sayılarda sokağa dökülmelerine yol açtı. 5 Aralık'ta Almanya'nın Berlin, Frankfurt, Karlsruhe, Bremen ve daha bir çok şehrinde yürüyen, işgaller yapan işsizler, bu eylemlerini her ay işsiz sayısının resmen açıklanmasıyla sürdüreceklerini ifade ettiler.

Başta da belirttiğimiz gibi, işsizlik bu üretim ilişkisinin ürünü olarak varlığını sürdürecektir ciddi bir toplumsal sorundur. Burjuvazinin bazı temsilcileri sanayi toplumunda işsizliğin kesin olarak kaldırılamayacağını söylemek zorunda kalırken, emekçileri bu sorunla yaşamak zorunda olduklarına, gerçeği olduğu gibi kabul etmelerine ikna etmeye çalışmaktalar. Ayrıca ideal toplumda olmaması gereken işsizlik sorununun kendi düzenlerine vuracağı darbelerin önüne geçmek istiyorlar. Avrupa'da işsizlik ve işsizlerin tepkileri giderek artacaktır. Avrupa'daki bu gelişme, Fransa'dan Almanya'ya sıçrayan bu toplumsal tepki, hem bu iki örnekte artma eğilimi gösterecek, hem de diğerlerine yayılacaktır.

Dünya sermayesi giderek ileri boyutlarda merkezileşmektedir. Bu nedenle dünyanın herhangi bir bölgesindeki bir ekonominin istikrarsızlık, uluslararası sermayenin

ana karargahlarında yansımalarını bulmaktadır. Örneğin uzakdoğudaki ekonomik çalkantılar Avrupa ve onun önemli sermaye merkezlerine ciddi kayıplar getirecek, bu da bu bölgelerdeki işçi sınıfının iş ve yaşam koşullarına yansyacaktır. Eskiden olduğu gibi krizin yükünü öncelikle dış ülkelerdeki işçilere yüklemenin nesnel imkanları azalmaktadır. Özellikle ekonomisi ihracata endekli ülkelerin dünyanın herhangi bir ülkesindeki ciddi bir krizden etkilenmemesi mümkün değildir. Bu gerçek dahi, örneğin Avrupa'da egemenlerin iddia ettikleri gibi işsizliğin azalmasına değil artmasına yol açacaktır.

Fransa ve Almanya'da gelişen işsizler hareketinin anlamı ve önemi şuradadır. Kendisini örnek ülkeler lanse eden kapitalizmin ileri kalelerinde gelişen bu eylemler, sıradan insanın gözünde bu toplumun gerçeğinin deşifre etmeye hizmet etmektedir ve edecektir. Kuşkusuz işsizlerin bilinci sosyalist bir bilinç olmaktan henüz çok uzaktır. Kimileri sınıf güdüsü tepkilerle bu toplumda gerekli temelli değişikliklerden sözetseler de, bu bilinç “Kohl gitmeli!” sloganında gerçek sınırlarını göstermektedir. Kaldı ki, bu ülkelerde kendisine komünist parti diyen bazı çevrelerin bile “Kohl gitmeli!” türünden sloganlarına yansıyan geri ve reformist bilinç gerçeği dikkate alınırsa, sıradan işsiz bu düşüncesi kendiliğinden anlaşılır.

Kapitalizm kendi ekonomik ve sosyal yasalarının işleyişinin doğurduğu sorunlardan ölecektir, ama kendiliğinden değil. Bu, komünistler bu ilişkileri ve sonuçlarını işçilere kavratmış ve bu ilişkileri yıkmada sınıfa ve işçilere yardımcı olacak oranda gerçekleşecektir.

Sermayenin saldırıları tırmanıyor:

Devrimci Tutsaklarla Dayanışmaya!

Sermaye devleti son dönemlerde cezaevlerine yönelik saldırıları bilinçli bir tarzda tırmandırmaktadır. Cezaevlerini 'güncel saldırı hedefi' haline getirmeye devam etmekte, 9-10 yıldır uygulamaya çalıştığı, ama her seferinde tutsakların can bedeli direnişlerle püskürttüğü hücre tipi cezaevlerini bugün bütün kudurganlığı ile hayata geçirmeye çalışmaktadır. Kudurganlığı diyoruz, çünkü sermaye düzeninin sahipleri çetelerinin katliamları ile gurur duyuyor. Sermaye hükümeti'nin Başbakanı Mesut YILMAZ'ın ağzıyla yapılan "Dün yapıldı, bugün de yapılır, yarın da yapılacaktır" açıklamaları bunu gösteriyor.

Sermayenin faşist devleti, henüz dün işlediği cinayetlerin kanları kurumadan yeni katliamlara ve saldırılara girişmekten çekinmemiştir. Adana'da biri gazeteci üç devrimci, İstanbul'da iki yurtsever genç kurşuna dizilerek katledilmiştir. Yine aynı günlerde HADEP'e ait Genel Merkez Binası da dahil parti binaları, burjuva hukukuna bile aykırı bir biçimde basılmış, yöneticileri gözaltına alınıp 'bölücü örgütün özel görevlileri oldukları' gerekçesiyle cezaevine konulmuştur. Kurtuluş Gazetesi'nin katledilen çalışanları için düzenlediği basın açıklamalarına polis vahşice saldırmış ve saldırıyı üçüncü gün Kurtuluş Gazetesi Merkez Bürosunu basarak tırmandırmıştır. Sosyalist basın çalışan ve okurları gözaltına alınıp işbirlikçilik

yapmaya zorlanmaktadır. İzmir'de sosyalist basın bürolarına düzenlenen baskınlar artık haftalık periyodlara inmiştir vb. Bu saldırılar bir bakıma yıllardır kriz içindeki bir düzenin saldırmaktan başka bir seçeneği ve çaresi olmadığını tekrar ortaya koyuyor, bütün pisliklerini dışa vuruyor. Kuşkusuz çürümüş, kokuşmuş bir düzenin ayakta kalabilmesi için bu kadarı yetmiyor.

Dışardaki devrimci ve komünistlere, haklı taleplerle ulusal kurtuluş mücadelesi yürüten kardeş Kürt halkına saldırılarını tüm yoğunluğuyla sürdürürken, zindanlara tıkıp teslim almak istediği tutsaklara dönük saldırıları yeni boyutlarda, daha kapsamlı bir şekilde yükseltiyor. Sermaye devleti, yükselme eğilimi işaretleri veren kitle hareketinin devrimci ve komünistlerle buluşmasını engellemek için şimdiden net tavrını ortaya koymuş durumdadır. MGK kararları doğrultusunda tüm cezaevlerinde toplam 5000 kişiyi 'barındırabilecek' hücreler tamamlanmıştır. MGK-TÜSİAD Hükümeti'nin Adalet Bakanlığını yürüten Oltan SUNGURLU, geçmişte olduğu gibi bugün de binbir yalan uydurarak dikkatleri farklı noktalara yöneltmeye çalışmaktadır. 'Avrupa tipi modern cezaevi', 'siyasiler için değil', 'oda sistemi' vb. sözler bu yalanların ve yürütülen demagojik propagandanın temel argümanları olmuştur.

Yine sermaye devleti hücre tipiyle atbaşı giden bir genel saldırıyı da hayata geçirmektedir. Devrimci tutsaklara yönelik hak gaspları, provakasyonlar, saldırılar, tutsak yakınlarına dönük gözaltı ve baskılar yoğunlaşarak sürmektedir. Gerek bu saldırılara gerekse hücre tipi saldırısına karşı devrimci tutsaklar birçok cezaevinde bir hareketlilik içersindedir.

Yakın dönemde zindanlar bir dökümünü yapacak

olursak;

*Bursa Özel Tip Cezaevinde tutsaklar, ailelerin üst aramasının rahatsız edici bir tarzda yapılması, mektupların düzenli ulaşmaması, cezaevine gönderilen gazete, dergi, kitap gibi yayımlara çeşitli bahanelerle el konmasına karşı 30 gündür havalandırmanın kapısını kapatmama eylemindeler. Cezaevi İdaresi, tutsaklara saldırmanın zeminini hazırlıyor.

*Uşak cezaevinde bayan tutsakların kaldığı koğuşa 12 ve 13 Ocak'ta kalas ve demir çubuklarla Cezaevi Savcısı ve Cezaevi Müdürü'nün direktifleri ile bir saldırı gerçekleşmişti. Jandarma ve gardiyanların saldırısı sonucu birçok tutuklu yaralanmıştı. Bundan önce ziyarete gelen tutsak yakınlarına Cumhuriyet Başsavcısı "onlarla mı görüşeceksiniz onlar terörist", deyip ailelere "siz de teröristsiniz" deyip kovmuştu. Bugün bu durum değişmemiştir. Gardiyanlar provakatif tavrılarını sürdürmekte, Jandarma ise saldırıya hazır bekletilmektedir.

*Midyat Cezaevi'nde gazete ve dergilerin içeri alınmamasına, mahkemeye ve hastaneye gidenlere tehditler savrulmasına, ziyaretçilerin getirdiği yemek ve yiyecekler içeriye alınmamasına, koğuşlar arası gidiş gelişlerin engellenmesine, Adalet Bakanlığı'nın itirafçılaştırmak ve teslim almak için baskıların yükseltilmesine karşı 2 Ocak'ta başlatılan süresiz dönüşümlü Açlık Grevi, 8 Şubat'ta süresiz dönüşümsüze çevrildi.

*Muş Cezaevi'nde tutsaklar, Adalet Bakanlığı'nın keyfi tutumuyla 10 tutuklunun VAN'a sürgün edilmesine karşı Açlık Grevi direnişine geçtiler.

*Malatya Cezaevi Birinci Müdürü inisiyatifinde MHP'li gardiyanlarca oluşturulan ekiple, adli ülkücü tutuklular, siyasi tutuklulara karşı kışkırtılarak ve provoke edilerek ortam gerginleştiriliyor.

*Sağmalcılar Kapalı Cezaevinde tutsaklara ve yakınlarına dönük saldırılar tırmandırılıyor. Çıkışlarda ve girişlerde tutsak yakınlarını tek tek toplayıp gözaltına alan polis cezaevleri önünde terör estiriyor. Buna karşı aileler toplu çıkışı örgütüyor.

*Muğla Cezaevi'nde tutuklu itirafçıların, siyasi mahkumların üzerinde baskı oluşturarak, siyasi tutsaklara dönük ithamlarda bulunulmakta, idare tarafından ajanlık ve itirafçılık dayatılmaktadır.

*Giresun Cezaevi'nde yine baskı ve şiddetle itirafçılık dayatılıyor. Zindanlar bir dökümünü yapacak

üzerine yatırılıyor. Koğuşlar arası görüşmeler yasaklanmakta hatta tutsaklar avukatlarla bile görüştürülmemektedir. Sağlık sorunu olan birçok tutsak olmasına rağmen tedavi yapılmıyor. Saldırılarına karşı 40 gündür açlık grevindeler.

*Samsun Cezaevi'nde yeni sevk edilen tutuklulara gece paspas yaptırılıyor. 10 tutuklu hücreye atılarak itirafçılığa zorlanıyor.

*Erzurum Cezaevinde 50 günü aşan süresiz açlık grevi kazanımla sonuçlanmasına rağmen kazanılan haklar hayata geçirilmiyor, birçok tutuklunun sağlığı ciddi düzeyde olduğu halde tedavi edilmiyor.

*Ermenek Cezaevi'nden Niğde Cezaevi'ne sevk edilen 4 tutuklu koğuşa değil hücreye konuluyor. Tutuklular bu kimliksizleştirme saldırısına karşı 20 gündür açlık grevindeler.

Devrimci hareketin sorumlulukları:

Sermaye devleti '96 sürecindeki zindan yenilgisinden çıkardığı derslerle azgınca saldırıyor. Birçok cezaevinde inşa edilen hücrelere siyasi tutsaklar konmaya çalışıyor. Sermaye devletinin bu saldırıyı hayata geçirme gücü ve cesareti bulmasının ardında devrimci hareketin '96 Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi Direnişleri sürecinin politik kazanımlarını değerlendirememeleri üzücü gerçeği yatıyor. Devrimci hareket, dünya çapında bir eşi daha olmayan bir direniş abidesinin devrim cephesine kazandıracaklarını çocukluk hastalıklarına kurban etmiştir.

Devrimci hareket geçmişin derslerini ve deneyimlerini tekrar gözden geçirmek ve düştüğü bariz hataları tekrarlamamak zorundadır. Devrimci tutsakların 40'lı 50'li günleri bulan açlık grevlerinin, yine hücre tipine bir cevap olarak ortaya koydukları çeşitli düzeyde eylemlerin sürdüğü şu dönemde ortaya konulacak duyarlılık oldukça önemlidir. Devrimci tutsaklara kalkan ellerin aslolarak hakları için mücadele eden kitlelere kalktığını, saldırıların topyekün olarak kitle hareketine dönük olduğunu kitlelere döne döne anlatmak ve zindanlar gündemini onların eylemlerine taşımak sorumluluğuyla karşı karşıyayız.

Devrimci tutsakların bedeller ödeyerek kazandıkları mevzileri bedel ödeterek koruyacakları açıktır. Onların yükselttiği direniş ateşini kavga meydanlarında çoğaltmak, kitlesele ve militan eylemlerden geçmektedir.

**Zindanlar Yıkılsın
Tutsaklara Özgürlük!
Tabutluklar Kaldırılsın!**

Brecht 100 Yaşında!

*Ben Bertolt Brecht,
Karaormanlardan*

*Kentlere taşımış annem beni rahminde
Bu yüzden soğuğu ormanların
Ben ölene dek kalacak içimde.*

10. Şubat 1898'de Augsburg'da, bir fabrika müdürünün oğlu olarak doğan Brecht kendini bu şekilde tanıtır. Doğup büyüdüğü Augsburg tam bir burjuva kentiydi. 15 yaşından itibaren şiirler yazmaya başlayan Brecht'in ilk şiirlerinde savaş karşıtlığı, anarşizm ve nihilizmin etkileri belirgindir. Hem burjuva toplumuna ve onun ahlaki değerlerine karşı çıkış ve ona karşı ince bir alay, hem de gelecekte umutsuzluk ve inançsızlık. Ailesinin burjuva yaşamıyla bütünleşemeyen ve onu içine sindiremeyen Brecht, ezilenlerin tarafını, işçi sınıfının safını seçmiş, ve sınıfını "terketmiş"tir. Bu seçimi bir şiirinde şöyle anlatır:

*Oğlu olarak yetiştim
varlıklı insanların.*

Ailem

*Boynuma bir yaka takıp yetiştirdi beni.
Hizmet edilecek biri olarak
ve öğretti bana
Buyurma sanatını.
Ama büyüüp çevreme baktığımda
Sevmedim sınıfımın insanların
Buyurmayı ve hizmet edilmeyi
Ve terkedip sınıfımı katıldım
Yoksul insanların arasına.*

Brecht, aynı zamanda geleneksel şiir biçiminin dışına çıkarak şiirde karşıtlıkları, çelişkileri bir arada sergilemeyi, okuru böylece sarsmayı, bilinçlendirmeyi, değiştirmeyi hedefler. İşçi sınıfının sanatını, yeni insanın ve yeni kültürün yaratılması mücadelesinin içinde sanatını üreten Brecht, denemekten, araştırmaktan kaçınmamış, yenilgi ve başarısızlıklardan korkmadan ve yılmadan sanatta marksist bakış açısını sağlam temelleri olan kuramlar düzeyine ulaştırmıştır. Özellikle tiyatrodaki kurduğu "yabancılaştırıcı" Epik tiyatro kuramını, seyirciyi sarsan, sorgulamaya iten, "oyuna" yabancılaştıran, düşündürten, bilinçlendiren ve değiştiren, bunun da ötesinde mücadeleye çeken bir akım olarak klasik tiyatronun karşısına koymuştur. Brecht'in bu kuramı, yıllardır işçi sınıfı sanatı mücadelesi veren tiyatro gruplarının yararlandığı, vazgeçemediği canlı bir yöntem olarak varlığını sürdürmektedir. Bu kuramını yalnızca tiyatro ile sınırlandırmamak gerekir. Brecht, gerek çalışmalarına katıldığı sinema filmlerinde, gerekse 1200'ü aşkın ürün verdiği şiir alanında yabancılaştırma etkisinden yararlanmış, insanın çelişkilerini gelişmenin bir unsuru olarak ustaca kullanmıştır.

*Ben de atılmak isterdim açıkçası
Son okurumun elinden
Son insan olsun o yeter ki
Köpeklerin ısırdığı son insan!*

Kapitalist barbarlığın insanları "ısıramayacağı" günler gelene kadar Brecht sınıfının elinde bir silah olarak yaşamaya devam edecektir.

MÜCADELE POSTASI...

Bir film gösterimi...

Oldukça karanlık bir ortam, kameraman amatör herhalde. Koşuşturan gerillalar gözüküyor. Bir tanesi nöbetçi ere arkadan yaklaşıyor. Nöbetçiyi öldürdü, hiç ses duyulmadı. Sonra bir başka nöbetçi ve bir diğeri. İleride bir karakol görünüyor. Gerillalardan bazıları karakola oldukça yaklaşıyor. Sonra birkaç roket ve el bombası, bunları kaleşnikoflar izliyor. Roketlerden biri hedefini buluyor. Sonra gerillaların ateş yoğunluğunun üç katı karakoldan geliyor. Kameraman birdenbire eğiliyor. Kamera şimdi toprağı gösteriyor. 5-10 saniye boyunca ilk ateş seslerini defalarca katlayan bir gürültüden başka bir şey yok. Sonra kamera yavaş yavaş kaldırılıyor ve karakolu göstermeye başlıyor. Karakoldan gökyüzüne ateş ediliyor. İzli mermiler yüzünden bir ışık demetine benziyor görüntü. Anlıyoruz ki askerler korkudan oldukları yere sinmiş kafalarını bile çıkarmaksızın gökyüzünü tarıyorlar. Kamera çevreyi göstermek için biraz dönüyor. Bir grup gerilla yavaş yavaş karakola yaklaşıyor. İzli mermiler ve yoğun ateş sesi heryeri dolduruyor. Gerillalar üç ayrı noktadan karakol binasının dibine varıyorlar. Ellerindeki bombaları ardarda karakolun içine atıyorlar. Üst

üste patlamalar ve karakoldan açılan ateş tamamen kesiliyor.

Film bitti. Komutanımız PKK'nin yaptığı bazı karakol baskınlarını böyle kaydettiğini söylüyor. Bu bantta, yapılan bir operasyonda yakalanmış. Filmi izledikten sonra derse geçtik.

Yer: Komando eğitim merkezi, İzmir
Tarih: 1996

(Filmin gösterimi, birkaç hafta sonra "moral bozuyor" diye iptal ediliyor.

NASIRLI ELLER

Makina kalıpta bir gece
Ateşin başında
Dost muhabbetler dost gülücüklerle
Sözlerinde kararlılık
Bakışlarında umut
Grev yeri bayram yeri
Bense bayrama gelen çocuk
Bir ara nasırlı ellere kayıyor gözüm
Sanki yüreğimi okşuyorlar
O nasırlı eller ki
Gelecek o ellerdedir
O nasırlı eller ki şairin deyişiyle
"Evelallah utandırmaz adamı"
Ve sonra göğe kalkıyor nasırlı eller
"KAZANACAĞIZ" diyor işçi Ali
"Ey...! çocuk KAZANACAĞIZ
Gökteki yıldızlar şahidimiz olsun
Yeterki yüreğimizden gelen sese kulak verelim
Bak nasılda haykırıyor yüreğim"
Sabahleyin başka yürek sesleri katılıyor
Ali'nin yüreğinin sesine
Ve yüzlerce yürek haykırıyor
"MAKİNA KALIP KAZANACAK"

Bektaş CÜNEYT
(Direnişteki Makina Kalıp işçilerine
atfedilmiştir)

Ç
I
K
T
I

H. FIRAT
Partileşme Süreci-1

**Perspektifler
ve
Değerlendirmeler**

E K S E N Y A Y I N C I L I K

K
İ
T
A
P
Ç
I
L
A
R
D
A

Şiirlerinde 1920'lerden sonra Ekim Devrimi'nin de etkisiyle toplumsalcılık önplana çıkar ve giderek etkinleşir. Şiirlerinde geleneksel biçimler olan sone, balad ve şarkılardan yararlanan

Brecht 100 Yaşında!

PARTİ'YE ÖVGÜ

*İki gözün varsa senin,
Binlerce gözü var partinin.
Her yoldaşın bildiği kendi kenti
Beş kıtanın beşini de biliyor parti.
Her yoldaşın bir vakti saati var,
Partinin ise Tarih saati.
Her yoldaşı yokedebilirler her an.
Parti ise yedi değil, binlerce can.
Yığınların öncüsü o çünkü
Ve o yönetiyor cengi
Gerçeğin bilinciyle işlenmiş olan
Başyapıtların kılınca ile.*

Bertolt BRECHT

Duyulan Partinin Ayak Sesleri

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>